SAVE US

MONA KASTEN

ROMAN

.digital
LYX

İçerik

1. Başlık
2. Bu kitap hakkında
3. Adanmışlık
4. Çalma Listesi
5. Alıntı
6. 1
7. 2
8. 3
9. 4
10. 5
11. 6
12. 7
13. 8
14. 9
15. 10
16. 11
17. 12
18. 13
19. 14
20. 15
21. 16
22. 17
23. 18
24. 19
25. 20
26. 21
27. 22
28. 23
29. 24
30. 25
31. 26

32. 27
33. 28
34. 29
35. 30
36. Sonsöz
37. Şükran Günü
38. Yazar
39. Mona Kasten'in romanları LYX'te
40. Künye

MONA BOX

BİZİ KURTARIN

Roman

Bu kitap hakkında

Ruby şoktadır: Maxton Hall Koleji'nden uzaklaştırılmıştır çünkü tarih öğretmeniyle ilişkisi olduğu söylenmektedir. Bir saniyeden diğerine, Oxford'da okuma hayali buhar olup uçmuştur. Ama hepsi bu kadar değil: Bay Sutton'la birlikte çekilmiş fotoğraflarının ortalıkta dolaşmasının sorumlusu James gibi görünmektedir. Ruby buna inanamıyor. James'le birlikte o kadar çok şey yaşamış, o kadar çok engeli birlikte aşmışlardı ki, James bunu ona gerçekten yapar mıydı? Ancak, kısa sürede göründüğünden daha fazlası olduğu ortaya çıkar. Ruby her şeye rağmen mezun olabilmek için savaşırken, James bir kez daha ailesine karşı yükümlülüklerinin altında ezilme tehlikesiyle karşı karşıyadır. Acaba yaşadıkları dünyalar birbirinden çok mu farklıdır? Yoksa tüm işaretler aleyhlerine görünse bile birbirlerini kurtarabilecekler midir?

Anna için

Çalma Listesi

A Day to be Certain - Gersey
You - Keaton Henson
Surrender - Natalie Taylor
The Tide - Niall Horan
Dream In A Dream - TEN
In My Blood - Shawn Mendes
Fallin' All In You - Shawn Mendes
The Shortchange - Thomston
Bill Murray - Phantogram
Critical - Jonas Brothers

Bugün kesin bir gün gibi hissetmiyor musunuz?
Kesin, henüz karar
vermedim.

GERSEY, KESİN OLMAK İÇİN BİR GÜN

1

Graham

Büyükbabam bana hep sorardı: Her şeyini kaybedeceğin gün geldiğinde ne yapacaksın? Bu sorunun cevabını hiçbir zaman ciddi olarak düşünmedim, ama her zaman o anda aklıma ilk gelen şeyi söyledim.

Altı yaşındayken kardeşim oyuncak ekskavatörümü kasten kırmıştı: O zaman ben de ekskavatörü tamir ederim.

On yaşındayken, Manchester'dan Londra yakınlarına taşındığımızda, meydan okurcasına şöyle demiştim: Yeni arkadaşlar bulacağım.

Annem öldüğünde on yedi yaşında bir çocuk olarak babam ve kardeşim için güçlü olmaya çalıştım: Bunu başaracağız.

O zaman bile pes etmek benim için bir seçenek değildi.

Ama şimdi, neredeyse yirmi dört yaşımda, kendimi aniden bir suçlu gibi hissettiğim bu ofiste, verecek bir cevabım yok. Şu anda durumum umutsuz, geleceğim belirsiz görünüyor. Şimdi nasıl devam edeceğimi bilmiyorum.

Ağır kiraz ağacından masanın gıcırdayan çekmecesini açıyorum ve geçen yıl orada kendilerine yer bulan kalemleri ve not defterlerini çıkarıyorum. Hareketlerim yavaş, kollarım kurşun gibi. Acele etmeliyim: öğle tatili bitmeden binadan ayrılmam gerekiyor.

Derhal uzaklaştırıldılar. Maxton Hall öğrencileriyle her türlü teması yasaklıyorum. Bu yasağı ihlal ederseniz, hakkınızda suç duyurusunda bulunulacaktır.

Kalemler elimden düşüyor ve takırdayarak yere düşüyor.

Lanet olsun.

Eğilip onları topluyorum ve bir karton kutuya istiflediğim diğer eşyalarımın yanına dikkatsizce atıyorum. Notlar, ders kitapları, büyükbabamın eski küresi ve yarın için kopyaladığım ve aslında şimdi atmam gereken ama atmaya kıyamadığım öğretim materyalleri karmakarışık.

Ofisin etrafına bakıyorum. Raflar boşaltılmış, masanın üzerinde sadece birkaç kağıt parçası ve kirli altlık birkaç saat öncesine kadar burada iş düzelttiğimi gösteriyor.

Bu senin hatan, diye kin dolu bir ses kafamın içinde yankılanıyor.

Zonklayan şakağımı ovuyorum ve ardından masadaki tüm çekmece ve bölmeleri son bir kez kontrol ediyorum. Vedamı gereğinden fazla geciktirmemeliydim ama buradan ayrılmak sandığımdan daha fazla güç gerektiriyor. Lydia ile birlikte olabilmek için haftalar önce başka bir okulda iş aramaya karar verdim. Ancak iş ilişkisinden kendi şartlarınızla ayrılmak ile güvenlik servisi tarafından dışarı çıkarılmak arasında hala büyük bir fark var.

Sertçe yutkunuyorum ve ahşap portmantodan paltoyu alıyorum. Mekanik bir şekilde giyiyorum, sonra kutuyu alıp kapıya gidiyorum. Tekrar etrafa bakmadan ofisten çıkıyorum.

Kafamda sorular dönüp duruyor: Lydia zaten biliyor mu? O nasıl? Onları bir daha ne zaman göreceğim? Şimdi ne yapmalıyım? Bir okul beni tekrar öğretmen olarak işe alacak mı? Ya almazlarsa?

Ama şu anda bunun cevabını bulmamın hiçbir yolu yok. Bunun yerine, içimde yükselen paniği geri itiyorum ve anahtarlarımı teslim etmek üzere koridordan sekreterliğe doğru yürüyorum. Öğrenciler yanımdan geçiyor, bazıları beni dostça selamlıyor. Karnıma acı verici bir sancı doluyor. Gülümsemesine karşılık vermeyi ancak güçlükle başarabiliyorum. Burada ders vermekten gerçekten keyif alıyordum.

Sekreterin ofisinin koridoruna dönüyorum ve aniden sanki biri başımdan aşağı bir kova buzlu su dökmüş gibi hissediyorum. O kadar ani duruyorum ki biri arkamdan çarpıyor ve mırıldanarak özür diliyor. Ama dinlemiyorum bile - bakışlarım tüm bu durumu borçlu olduğum uzun boylu, kırmızımsı sarışın genç adama yönelmiş durumda.

James Beaufort beni gördüğünde suratını asmıyor. Aksine, tamamen ilgisiz görünüyor - sanki hayatımı mahvetmemiş gibi.

Neler yapabileceğini biliyordum. Ve onu bana karşı kışkırtmanın iyi bir fikir olmadığı da açıktı. Lexington okuldaki ilk günümde beni "O ve arkadaşlarının sağı solu belli olmaz," diye uyarmıştı. "Dikkatli ol." Sözlerine pek aldırış etmedim, çünkü o sırada hikâyenin diğer tarafını zaten biliyordum. Lydia bana bu çocuğun ailesinin mirasından ne kadar muzdarip olduğunu, ikiz kardeşine ne kadar kapalı olduğunu anlatmıştı.

Geriye dönüp baktığımda, daha dikkatli olmadığım için kendimi çok aptal hissediyorum. James'in Lydia için her şeyi yapacağını bilmeliydim. Muhtemelen benim profesyonel

günlük rutinindeki yıkım önemsiz bir şeyden başka bir şey değildir.

James'in yanında Cyril Vega var, neyse ki ona hiç ders vermek zorunda kalmadım. Profesyonel bir görünüm sergileyebilir miydim bilmiyorum. Onu her gördüğümde, Lydia ile birlikte çekilmiş bir fotoğrafı gözümün önüne geliyor. Okuldan nasıl birlikte çıktıkları ve Rolls-Royce'a nasıl bindikleri. Birlikte nasıl güldükleri. Annesinin ölümünden sonra ben asla yapamazken onun Lydia'yı nasıl kollarına alıp teselli ettiği.

Kısa bir süre sonra dişlerimi sıkıyorum ve kutuyu kolumun altına sıkıştırarak yoluma devam ediyorum. İkisine yaklaştıkça elimi ceketimin cebindeki anahtara daha sıkı sarıyorum. Yaptıkları konuşmayı yarıda kesmişler ve beni izliyorlar, yüzleri iki sert, geçilmez maske.

Sekreteryanın kapısının önünde duruyorum ve James'e dönüyorum. "Şimdi tatmin oldun mu?"

Herhangi bir tepki vermiyor, bu da içimdeki öfkenin daha da kabarmasına neden oluyor.

"Aklından ne geçiyordu?" Ona davetkâr bir şekilde bakarak soruyorum. Yine cevap vermiyor. "Çocukça şakalarınızla geçim kaynaklarını yok ettiğinizin farkında mısınız?"

James, Cyril ile bakışıyor ve yanakları hafif bir kırmızı tonuna bürünüyor - tıpkı kız kardeşinin sinirlendiğinde olduğu gibi. İkisi birbirine çok benziyor ama bence birbirlerinden daha farklı olamazlardı.

"Bunu daha önce düşünmesi gereken sendin," diye tükürüyor Cyril Dışarı.

Gözleri James'inkinden bile daha öfkeli parlıyor ve bana öyle geliyor ki Muhtemelen beni okuldan attırmak için birlikte bir plan yapmışlardır.

Cyril'in bakışları, ikimiz arasında güce sahip olanın kendisi olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmıyor. Ondan büyük olsam da benimle her şeyi yapabilir. O kazandı ve bunu biliyor. Zafer yüzünün her yerinde yazılı ve gururlu tavrına yansıyor.

İstifa etmiş bir kahkaha attım.

"Hâlâ gülebiliyor olmana şaşırıyorum," diye devam ediyor. "Her şey bitti. İfşa oldun - bunun farkında mısın?"

Elimi anahtarlığın etrafına o kadar sıkıca sarıyorum ki küçük metal dişler derimi kesiyor. Bu zengin serseri gerçekten bunu bilmediğimi mi sanıyor? Kimsenin Lydia'yla ne zaman ve nerede buluşacağımızla ilgilenmeyeceğini bilmiyorum.

tanıştınız mı? Maxton Hall'daki zamanımdan önce birbirimizi tanıdığımızı ve sevdiğimizi iddia edersek kimsenin bize inanmayacağını mı? Ve onun öğretmeni olacağımı öğrendiğimiz anda ilişkimizi bitirdiğimizi? Tabii ki biliyorum. Şu andan itibaren ve her zaman için, öğretmenliğinin ilk günlerinde bir öğrencisiyle ilişki yaşayan iğrenç adam olacağım.

Bu düşünce beni hasta ediyor.

Onlara bir daha bakmadan sekreterin odasına gidiyorum. Ceketimin cebinden anahtarı çıkarıp tezgâha çarpıyorum ve topuklarımın üzerinde dönüyorum. Çocukların yanından tekrar geçerken, göz ucuyla Cyril'in James'e bir cep telefonu uzattığını görüyorum. "Bunun için teşekkür ederim dostum," dediğini duyuyorum, sonra bakışlarımı kaçırıyorum ve çıkışa doğru olabildiğince hızlı yürüyorum. James'in arkamdan yüksek sesle konuştuğunu ancak geçerken fark ediyorum.

Her adım acıtıyor, her nefes çözümsüz bir görev gibi görünüyor. Kulaklarıma neredeyse tüm sesleri bastıran bir gürültü giriyor. Öğrencilerin kahkahaları, yankılanan ayak sesleri, Maxton Hall'dan çıkıp bilinmeze adım attığım çift kanatlı kapının gıcırtısı.

Yakut

Uyuşmuş hissediyorum.

Otobüs şoförü terminale vardığımızı söylediğinde, bir an için bunun ne anlama geldiğini anlamıyorum - ta ki Pemwick'e kadar geri dönmek istemiyorsam inmem gerektiğini fark edene kadar. Son üç çeyrek saati hiç hatırlamıyorum, o kadar dalmışım ki.

Merdivenlerden inip dışarı çıkarken uzuvlarım hem ağırlaşıyor hem de karıncalanıyor. Sanki bana destek olacaklarmış gibi iki elimle sırt çantamın askılarına yapışıyorum. Ne yazık ki bu hislerden kurtulmama yardımcı olmuyor. Sanki kaçışı olmayan bir kasırgaya yakalanmışım ve artık aşağının ya da yukarının nerede olduğunu bilmiyordum.

Bunların hiçbiri gerçekten yaşanmış olamaz. Okuldan atılmış olamam. Annem bir öğretmenle ilişki yaşadığıma gerçekten inanıyor olamaz. Oxford hayalim şu anda buhar olup uçmuş olamaz.

Sanırım aklımı kaybediyorum. Nefes alışım gittikçe hızlanıyor ve parmaklarıma kramp giriyor. Sırtımdan aşağı ter aktığını hissediyorum ve aynı zamanda vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oluyor. Başım dönüyor. Gözlerimi kapatıyorum ve nefesimi tekrar kontrol altına almaya çalışıyorum.

Açtığımda artık her an kusacakmışım hissine kapılmıyorum. Otobüsten indiğimden beri ilk defa, midemde

çevreliyor. Üç durak fazla gittim ve Gormsey'in diğer ucundayım. Normal şartlar altında kendime çok kızardım. Ama bunun yerine neredeyse rahatlamış hissediyorum, çünkü artık eve dönmemin imkanı yok. Annem bana öyle baktıktan sonra olmaz.

Şu anda konuşmak istediğim tek bir kişi var. Koşulsuz güvendiğim ve asla böyle bir şey yapmayacağımı bilen biri.

Ember.

Yerel liseye doğru yürümeye başladım. Okulun bitmesine çok kalmamış olmalı, çünkü birkaç küçük öğrenci bana doğru gelmeye başladı bile. Bir grup çocuk birbirlerini dar kaldırımdan çalıların arasına itmeye çalışıyor. Beni gördüklerinde bir an duraklıyorlar ve sanki her an onları azarlayacağımdan korkuyorlarmış gibi başlarını öne eğerek yanımdan geçip gidiyorlar.

Gormsey Lisesi'ne yaklaştıkça kendimi daha da yabancı hissediyorum. İki buçuk yıl önce ben de bu okula gitmiştim. O zamanı özlemiyorum, ama şimdi burada tekrar durmak geçmişe bir yolculuk gibi geliyor. Ancak o zamanlar kimse bana doğru dönüp bakmıyordu çünkü üzerimde özel bir okulun üniforması vardı.

Ön kapıya giden son basamakları çıkıyorum. Muhtemelen bir zamanlar beyaz sıvalı olan binanın duvarları sararmış, pencerelerin boyaları dökülmüş. Son yıllarda bu okula hiç para akmadığı gözden kaçmıyor.

İçeriden bana doğru akan öğrencileri iterek geçiyorum ve birçok yüz arasından tanıdık birini bulmaya çalışıyorum. İki örgüsü kafasına yakın örülmüş, yanında bir erkekle okuldan çıkan bir kız çocuğunu keşfetmem uzun sürmüyor.

"Maisie!" Ona sesleniyorum.

Maisie durdu ve etrafına bakındı. Beni tanıdığında kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırıyor. Erkek arkadaşına bir süre beklemesini işaret ediyor ve sonra bana doğru ilerliyor. "Ruby," diye selamlıyor beni. "Hey. Sorun nedir?"

"Ember'ın nerede olduğunu biliyor musun?" diye soruyorum. Sesim gayet normal geliyor ve şu anda içimdeki her şey kırılmışken bunun nasıl olabileceğini merak ediyorum.

Maisie kaşlarını çatarak, "Ember'ın hasta olduğunu sanıyordum," diye cevap veriyor. "Bugün okula gelmedi."

"Ne?"

Bu olamaz. Ember ve ben bu sabah evden aynı saatte çıktık.

Eğer okula gitmediyse, hangi cehenneme gitti?

"Bana boğaz ağrısı nedeniyle yatakta olduğunu yazdı." Maisie omuzlarını silkiyor ve omzunun üzerinden erkek arkadaşına bakıyor. "Muhtemelen evdedir ve birbirinizi özlemişsinizdir. Dinle, şimdi bir randevum var. Sakıncası yoksa...?"

Çabucak başımı salladım. "Tabii. Teşekkür ederim."

Bana tekrar el sallıyor, sonra merdivenlerden iniyor ve kendini arkadaşının altına asıyor. Düşüncelerim altüst olurken ikisini izliyorum. Ember'ın bu sabah boğazı ağrısaydı fark ederdim. Hasta görünmüyordu ve garip davranmıyordu. Kahvaltıda her şey her zamanki gibiydi.

Cep telefonumu cebimden çıkardım. Ekranda James'ten gelen üç cevapsız arama görünüyor. Sıcak yanaklarımla bildirimi siliyorum.

Fotoğrafları çeken benim, sesi kafamın içinde yankılanıyor ama göğsümdeki ağır hissi görmezden gelmeye çalışıyorum. Favorilerime giriyorum ve Ember'ın adına tıklıyorum. Çalıyor, yani cep telefonu kapalı değil. Ancak, onuncu çalmadan sonra bile cevap vermiyor. Telefonu kapatıyorum ve yeni bir mesaj açıyorum.

Lütfen iletişime geçin. Seninle acilen konuşmam gerek.

Onları gönderiyorum ve telefonu ceketimin cebine geri koyuyorum, sonra aşağı iniyorum ve son bir kez okula dönüyorum. Kendimi inanılmaz derecede yersiz hissediyorum. Artık buraya ait olmadığıma hiç şüphe yok. Ama aynı şey Maxton Hall için de geçerli.

Artık hiçbir yere ait değilim, kafamdan geçiyor.

Bu düşünceyle okul bahçesinden ayrılıyorum. Hiç düşünmeden sola dönüp ana caddeden mahallemize doğru yürüyorum, her ne kadar şu anda olmak istediğim son yer evimiz olsa da. Annemin bana Lexington'ın ofisinde olduğu gibi hayal kırıklığına uğramış bir şekilde bakmasına dayanamam.

Olanlar kafamda sürekli bir döngü halinde dönüyor. Tekrar ve tekrar müdürün sesini duyuyorum. Tüm geleceğimi birkaç kelimeyle nasıl elimden aldığını, yıllardır uğruna çalıştığım her şeyi.

Bir dizi kafe ve küçük dükkânın önünden geçerken, benden önce ve sonra evlerine gitmekte olan öğrencilerin sohbetleri kulağıma çalınıyor. Ödevlerinden bahsediyorlar, öğretmenlerine kızıyorlar ya da ilk teneffüste olan bir şeye gülüyorlar. Artık böyle sohbetler edebileceğim kimsem olmadığını nasıl da hissizleşerek fark ediyorum. Burada yürümekten başka çarem yok, hayatımda hiçbir şey kalmadığının derin kesinliğiyle güneşin benimle alay etmesine izin veriyorum. Okul yok, aile yok, arkadaş yok.

Gözlerimde yaşlar birikti ve boş yere onları kırpmaya çalıştım. Kız kardeşime ihtiyacım var. Kendim inanamasam bile, birinin bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesine ihtiyacım var.

Tam cep telefonumu tekrar çıkaracakken, sokakta yanımda bir araba durdu. Göz ucuyla koyu yeşil, paslı jantları ve kirli camları olan köhne bir kasa olduğunu görebiliyorum. Böyle bir araba kullanan birini tanımıyorum, bu yüzden ona dikkat etmeden yürümeye devam ediyorum.

Ama araba beni takip ediyor. Ona daha yakından bakmak için yan tarafa döndüğümde şoför tarafındaki cam açılmıştı.

Arkasında beliren yüzü kesinlikle beklemiyordum. Şaşırdım, durakladım.

"Ruby?" diye soruyor Wren. Görünüşe göre, hissettiğim kadar korkunç görünüyorum, çünkü Wren gözlerini kısıyor ve bana daha yakından bakmak için pencereden biraz dışarı eğiliyor. "İyi misin?"

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum. Wren Fitzgerald şu anda konuşmak isteyeceğim son kişi. Özellikle de bana neden öyle baktığını daha dikkatli düşündüğümde. Maxton Hall'dan atılmamın çoktan dilden dile dolaştığı kesin. İçimi hoş olmayan bir sıcaklık dalgası kaplıyor ve ona cevap vermeden yürümeye devam ediyorum.

Arkamdan bir arabanın kapısı çarpılarak kapatılıyor ve kısa bir süre sonra hızlı ayak sesleri duyuyorum. "Ruby, bekle!"

Duruyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Sonra bir, iki, üç derin nefes alıyorum. Wren'e dönmeden önce şu anda kafamın ne kadar karışık olduğunu ve içimde neler olup bittiğini belli etmemeye çalışıyorum.

"Her an devrilecekmiş gibi görünüyorsun," diyor çatık kaşlarıyla. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Hafifçe homurdanıyorum. "Yardım mı?" Mırıldanıyorum. "Senden mi?"

Wren daha sonra dudaklarını sıkıca birbirine bastırır. Kısa bir süre yere, sonra tekrar yukarı bakar. "Alistair bana neler olduğunu anlattı. Bu gerçekten berbat bir şey."

Kaskatı kesildim ve bakışlarımı kaçırdım. Demek tam da düşündüğüm gibi. Konu okulda çoktan yayılmış. Harika. Caddenin karşısındaki bir spor salonunun cephesine bakıyorum. Bazı insanlar koşu bandında antrenman yapıyor, diğerleri ağırlık kaldırıyor. Belki de oraya saklanmalıyım. Orada kimsenin beni bulamayacağından eminim.

"Harika," diye mırıldandım.

Ona tekrar sırtımı dönüp yoluma devam etmek istiyorum ama bir şey beni tereddüt ettiriyor. Belki de Wren'in buraya bir limuzinle değil de her an parçalanacakmış gibi görünen bir arabayla gelmiş olması. Belki de benimle eğleniyormuş gibi değil de ciddi ve samimi görünen gözlerindeki bakışlardır. Ya da belki de burada, Wren Fitzgerald gibi birini bekleyebileceğim son yer olan Gormsey'de karşı karşıya olduğumuz gerçeğidir.

"Burada ne yapıyorsun?"

Wren omuzlarını silkti. "Tesadüfen buralardaydım." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Gormsey'de. Şans eseri."

"Dinle," diye konuyu değiştirir Wren. "James'in bu işle bir ilgisi olduğuna inanmayı reddediyorum."

"Seni beni ikna etmen için mi gönderdi?" Titreyen bir sesle soruyorum.

Wren başını sallar. "Hayır. Ama James'i tanıyorum. O benim en iyi arkadaşım. O böyle bir şey yapmaz."

"Bunlar bir öğretmenle öpüşüyormuşum gibi görünen resimler, Wren. James de onları yaptığını itiraf etti."

"Belki de onları o yaptı. Ama bu Lexington'a onun gönderdiği anlamına gelmez." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Wren ısrarla, "James bunu yapmaz," diyor.

"Bundan neden bu kadar eminsin?" diye soruyorum.

"Çünkü James'in senin için neler hissettiğini biliyorum. O asla sana zarar verecek bir şey yapmaz."

Bunu o kadar kesin bir şekilde söylüyor ki, düşüncelerim ve duygularım yeniden harekete geçiyor. James fotoğrafları göndermese bir şeyler değişir miydi? Ama en başta onları neden yaptı?

Wren, "Tüm bu olanların ne anlama geldiğini kendim öğrenmek istiyorum," diyor. "Şimdi onu görmeye gidiyorum. Benimle gel Ruby. O zaman kendin de görebilirsin."

Wren'e bakıyorum. Dilimin ucunda ona aklını yitirip yitirmediğini sormak var. Ama tereddüt ediyorum.

Bu gün çoktan en dip noktasına ulaştı. Daha kötüye gidemez, çünkü kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı.

O anda kafamın içinde çalmaya başlayan alarm zillerini görmezden geliyorum.

Daha fazla düşünmeden Wren'in paslı arabasına doğru yürüdüm ve bindim.

2

Lydia

Graham'ın uzaklaştırıldığı haberi Maxton Hall'da bir yangın gibi yayıldı. Okulun önünde durup Percy'nin nihayet beni almasını beklemek dayanılmazdı, özellikle de James ya da Ruby'ye ulaşamadığım için - Graham'dan bahsetmiyorum bile. Şu anda nasıl hissediyor olabileceğini düşünmek beni hasta ediyor ve onun nasıl hissettiğini bilmemek beni deli ediyor.

Nihayet eve geldiğimde, doğruca odama gidip ona tekrar ulaşmaya çalışıyorum. Bu sefer cevap veriyor ve ben de rahatlayarak nefes nefese kalıyorum.

"Graham?"

"Evet." Sesi tonsuz.

Odamda bir aşağı bir yukarı volta atarken "Çok özür dilerim," diye geveledim. Tüm vücudum adrenalinle dolmuştu ve kalbim göğsümde hızla ve şiddetle çarpıyordu. "Çok özür dilerim. Bunu ben istemedim."

Graham'ın keskin nefes alışını duyabiliyorum. "Bu senin hatan değil Lydia."

Evet, öyle. Graham ve Ruby'nin okuldan atılması benim suçum. "Bu öğleden sonra Müdür Lexington'a gideceğim ve her şeyi açıklığa kavuşturacağım. Her şey yeniden yoluna girecek, inanın bana. Suçu üstleneceğim ve-"

"Lydia," diye nazikçe sözümü kesti.

"Ruby de açığa alındı. Bunu kesinlikle hak etmiyor. Yapmadığı bir şey yüzünden cezalandırılmasına izin veremem."

"Lydia, ben-" Cümlesini bitiremeden cep telefonu elimden kapıldı. Şok içinde küçük bir çığlık attım ve etrafımda dönmeye başladım.

Babam karşımda duruyor ve soğuk gözlerle bana bakıyor. Bakışlarını cep telefonumun parlayan ekranına indiriyor. Sonra bir parmağını kaldırıp aramayı sonlandırıyor.

"Hey! Ne...?" diye başladım.

"O öğretmenle bir daha asla konuşmayacaksın," diye sözümü kesiyor babam buz gibi bir sesle. "Bunu anlıyor musun?"

Ağzımı açıyorum ama babamın sesindeki soğukluk ve gözlerindeki öfkeli bakış beni tek kelime etmekten alıkoyuyor.

O biliyor.

Babam Graham ve beni biliyor.

Aman Tanrım.

"Baba," diye fısıldıyorum umutsuzca.

Bu söz üzerine neredeyse acı veren bir yüz ifadesiyle yüzünü buruşturuyor. "Annen hayatta olsaydı senden utanırdı."

Bunu o kadar sakin bir şekilde söylüyor ki, kelimelerin tam anlamıyla bana ulaşması bir saniye alıyor. Bana bir darbe gibi çarpıyor ve ondan ve öfkesinden biraz geri çekiliyorum. "Lütfen açıklamama izin ver baba, gerçekten düşündüğün gibi değil. Graham ve ben birbirimizi önceden tanıyorduk, biz-"

Babam aniden kolunu kaldırıyor ve cep telefonunu tüm gücüyle duvara çarpıyor. Tek tek parçalarına ayrılıyor ve siyah kırıklar ve plastik parçalar halinde yere saçılıyor. Sersemlemiş bir halde ona bakıyorum.

"Sana son kez söylüyorum: Bu adamla bir daha asla konuşmayacaksın. Bunu anladın mı?" Bu sırada sesi öfkeyle titriyor.

"Sana açıklamaya çalışıyorum ki-"

"Açıklamalarını duymak istemiyorum Lydia," diye araya giriyor.

Böyle olmasından nefret ediyorum. Söyleyecek bir şeyim olduğunu çok iyi bilmesine rağmen beni dinlemek istememesinden.

"Sırf bir sonraki pervasız kararı hemen veresin diye senin iyi itibarını hiçbir şekilde korumadım. Buna derhal son vereceğim, anlaşıldı mı?"

Sanki biri yüzüme buzlu su dökmüş gibi hissediyorum. Sesimi tekrar bulmam bir anımı alıyor. "Bununla ne demek istiyorsun-iyi şöhretimin korunması mı?"

Babamın ifadesi sertleşir. "Bu ailenin adının daha fazla zarar görmemesini sağladım. Bana böyle bakmak yerine bundan memnun olmalısın."

Boğazım sanki daralmış gibi. "O sen miydin?" Kısık sesle mırıldanıyorum. "Resimleri Müdür Lexington'a sen mi verdin?"

Babamın soğuk gözleri yüzüme sabitlendi. "Evet."

Nefes alacak havam yokmuş gibi hissediyorum. Mide bulantısı içimde yükseliyor ve oda dönmeye başlıyor. Kendime destek olmak için bir elimle önümdeki sandalyeye uzanıyorum.

Graham'ın işini kaybetmesinden ve James'in kız arkadaşının uzaklaştırılmasından kendi babam sorumludur.

"Bunu neden yaptın?" Fısıldıyorum.

Ona durumumu açıklama ihtiyacım tuzla buz oldu. İçimde sadece kuşkuya ve damarlarımda saniyeden saniyeye daha hızlı yayılan tarifsiz bir öfkeye yer var.

"Çünkü bu aileyi yok edebilirsin - umursamaz davranışlarınla neyi riske attığın umurunda değil mi? Bu aile senin için hiçbir şey ifade etmiyor mu?" diye soruyor babam.

"Aile mi? Bu aile senin umurunda bile değil!" Ellerimi yumruk yaparak tıslıyorum. Kollarım titriyor ve her an patlayacakmışım gibi hissediyorum. "Önemsediğin tek şey para. Annemin ölümünden beri James ve benim ne yaptığımız umurunda bile değil. Şimdi de karşıma geçip arkadaşımı okuldan attırdığın için sevinmemi mi istiyorsun?"

Babamın burun delikleri "arkadaş" kelimesini duyunca kısa bir süreliğine şişiyor ama onun dışında yüzünde herhangi bir duygu ifadesi görülmüyor. Bu ailenin adını korumak için daha fazlasını yapardım."

Sakin sesi beni çılgına çeviriyor. Nefesim gittikçe hızlanıyor ve tırnaklarımı avuç içlerime o kadar sert geçiriyorum ki yakında kanayacağıma eminim.

"Bana minnettar olmalısın Lydia," diye ekliyor.

Öfkem zirvede. Artık kelimelerimi tutamıyorum, kontrolsüzce ağzımdan dökülüyorlar. "Onu okuldan atmış olabilirsin ama hayatımdan çıkaramazsın!" Tüm gücümle bağırıyorum.

"Ve eğer yapabilirsem." Babam arkasını döndü ve odadan

çıkmak istedi. Ama benim işim henüz bitmedi.

"Hayır, yapamazsın. Ben hamileyim."

Topuklarının üzerinde durdu. Sanki ağır çekimdeymiş gibi bana döndü. "Ne?"

Çenemi meydan okurcasına öne doğru uzatıyorum. "Hamileyim. Graham'dan."

Tepkisini izlemek çok garip. Bir an için sadece bana bakıyor ve arka arkaya birkaç kez göz kırpıyor - tıpkı aylardır dolaşımda olan bu GIF'teki tuhaf görünümlü adam gibi. Sonra sanki düzenli nefes almakta zorlanıyormuş gibi omuzları seğirmeye başlıyor ve yanaklarında, alnında ve boynunda kırmızı lekeler oluşuyor.

Aslında babamın öfkesinin tüm biçimlerini zaten deneyimlediğimi sanıyordum. James ve ben onun yüz ifadelerindeki ve duruşundaki en küçük hareketleri doğru yorumlamayı ve zamanında yoldan çekilmeyi erkenden öğrendik.

Ama onu hiç bu anki gibi görmemiştim.

Bakışları üzerimde, bir saniye, bir saniye daha ve ben yavaşça geri adım atıyorum, çünkü ne olacağını kestiremiyorum. Ama sürpriz bir şekilde babam arkasını dönüyor ve tek kelime etmeden odamdan çıkıyor.

Kapıyı o kadar sert çarpıyor ki istemsizce irkiliyorum. Elimi göğsüme bastırıp derin bir nefes alıyorum. Nabzım hızla atıyor, kalbimin elimin altında çarptığını hissedebiliyorum.

On saniyeden kısa bir süre sonra kapı aniden tekrar açılıyor - o kadar hızlı ki kapı kolu duvara çarpıyor ve orada bir göçük bırakıyor. Babam odaya geri dönüyor ve önümde dikiliyor.

"Biliyor mu?" diye o kadar sessiz soruyor ki onu anlamakta güçlük çekiyorum.

Soru beni tamamen hazırlıksız yakaladı ve başımı sallamam birkaç saniye sürdü. "Hayır, ben-"

"Güzel," diye araya giriyor babam. Bana bir kez daha bakmadan, büyük adımlarla odama doğru ilerliyor. Gömme dolabımın kapısını yırtarak açıyor ve küçük odaya giriyor. Yüksek bir gümbürtü duyuyorum.

Kapıya doğru dalıp, dolabın üst rafından büyük bavullarımdan birini indirdiği belli olan babama bakıyorum. Elini seyahat çantasına atıyor ve çantayı gürültüyle yere fırlatıyor. Ayağıyla bavulun kapağını tekmeleyerek açıyor ve ardından raflardan ve askılardan rastgele kıyafetler koparıp içine atmaya başlıyor.

"Ne yapıyorsun?"

Babam tepki vermiyor. Sanki bir çılgınlık içindeymiş gibi tişörtlere, bluzlara, pantolonlara, iç çamaşırlarına, çantalara ve ayakkabılara uzanıyor. Sarsıntılı hareketler nedeniyle saçları her yöne doğru uzuyor, yüzündeki ve boynundaki lekeler gittikçe koyulaşıyor. Bavul dolduğunda bile durmuyor ve eşyalar çantanın ve yanındaki zeminin üzerinde dağınık bir yığın haline geliyor.

"Baba, ne yapıyorsun?" Bağırıyorum, durması için bir adım öne çıkıyorum. Kolunu tutuyorum ama o kurtuluyor. Hareketinin gücü beni sendeletiyor ve ancak bu şekilde tek elimle kapı çerçevesine tutunmayı başarabiliyorum.

O anda James odaya dalar.

"Burada neler oluyor?" diye soruyor. Her şeyin yolunda olup olmadığını anlamak için beni bir aşağı bir yukarı süzerken bakışları endişeli. Sonra dolabımda babamı görüyor ve gözleri açılıyor.

"Ne yapıyorsun baba?" diye soruyor.

Babam topuklarının üzerinde dönüyor ve James'i işaret ediyor. "Bunu biliyor muydun?" diye sorar.

James kaşlarını çatar. "Neyin?"

"Ne soruyorum ben? Tabii ki biliyordu," diye mırıldanıyor babam kendi kendine. Bir an için etrafında yarattığı kaosa bakar, sonra eğilir ve daha fazla uzatmadan bavulun yanına düşen kıyafetleri şiddetli hareketlerle seyahat çantasına doldurmaya başlar.

"Eşyalarımı ne için topluyorsun baba?" Kısık sesle sordum.

"Hemen taşınıyorsun."

Bir mide bulantısı dalgası beni eziyor. "Ne?" Nefes nefese kaldım.

James yanımda olduğunu göstermek istercesine elini sırtıma koyuyor.

"Bu yıl zaten yeterince manşetle uğraştık. Sırf sen aptalca davranıp bir öğretmen tarafından hamile bırakıldın diye şirketimin refahının tehlikeye atılmasına izin vermeyeceğim!" Babam son sözleri bana doğru bağırıyor.

James'e yaklaşıyorum ve eli sırtıma yapışıyor. Şu anda kendini tutmanın ona ne kadar irade gücüne mal olduğunu tam anlamıyla hissedebiliyorum.

Babamıza cevap vermeye çalışırken sesi sakin geliyor. "Hiçbir şey olmamış gibi davranamazsınız."

Babam seyahat çantasının fermuarını çekiştiriyor. İçine bir kumaş parçası sıkışmış ve çirkin bir cırcır sesi geliyor. İrkildim.

"Ve eğer bunu yapabilirsem," diye inliyor ve çantayı şiddetli bir sarsıntıyla kapatıyor. Sonra bavula döner. Fermuarı kapatırken bir dizini kapağın üzerine koyuyor. "Teyzene gidiyorsun. Hem de hemen. Kimsenin senin durumun hakkında konuşmasına izin yok."

Nefes nefese kaldım. "Ne?"

"Bunu yapamazsın," diyor James.

Babam duraklıyor ve bize bakıyor. Gümüş valizimin üzerine diz çökmüş, nefes nefese kalmış, dağınık saçları ve terli gömleğiyle neredeyse grotesk bir görüntü. "Bu evde aklı başında olan tek kişi benim. Seni gerçekten böyle göreceğimi mi sanıyorsun-" Karnımı işaret ediyor. "... bu aileyi temsil ettirmeye devam etmek mi? Bunun bize nasıl bir ışık tuttuğu hakkında bir fikrin var mı? Beaufort'a?"

"Bahsettiğin şey bu mu?" James'in sesi titriyor. "Sadece bunun için mi?"

"Tabii ki. Başka ne var?"

"Kızınız için endişelenmelisiniz, lanet olsun!"

Babam homurdanıyor. "Bu kadar saf olma James." Buz gibi bakışları üzerime dikildi. "Önceliklerinin nerede yattığını önceden düşünmeliydin Lydia. Bu aile için bu şekilde katlanılabilir değilsin."

Odamın duvarları bana doğru hareket ediyor. James'e doğru sendeliyorum ve ona tutunuyorum.

"Lydia'yı sürgün edemezsin ve o yokmuş gibi davranamazsın," diyor James öfkeyle. Elinin sırtımda titrediğini hissediyorum.

Babam ayağa kalkıyor ve bavulu yukarı çekiyor. Parlak kırmızı bir kafayla onu sapından tutuyor, seyahat çantasını kapıyor ve sonra hızlı adımlarla bize doğru geliyor.

James yoluna çıkıyor.

"Kenara çekil, James."

"Lydia'yı gönderseniz bile en geç birkaç ay içinde halk bunu öğrenecek. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek, sen sadece ailemizi yok ediyorsun!"

Bir saniye geçer. Sonra babam seyahat çantasını bıraktı, elini kaldırdı

ve... Tepkim içgüdüseldi.

Babam vurduğunda kendimi James'in önüne atıyorum. Yanağıma ve kulağıma o kadar sert vuruyor ki başım etrafa savruluyor ve gözlerimin önünde siyah noktalar beliriyor. Kulaklarımda gittikçe artan bir ses var ve aniden yukarı ve aşağı nerede olduğunu bilmiyorum. Dengemi kaybediyorum ve beni dik tutabilecek bir şeye uzanmaya çalışıyorum. James'in kolları beni yakaladığı anda gözlerim kararıyor.

Kendime geldiğimde ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Saniyeler mi, dakikalar mı? Sanırım yerde yatıyorum. Yüksek sesler kulaklarıma ulaşıyor ve başımdaki ağrıyı arttırıyor. Şakağımdaki zonklama her saniye daha da şiddetleniyor. Gözlerimi açmaya çalışıyorum.

Biri yanımda diz çöküyor ve omzumu hafifçe sarsıyor. James. Adımı arka arkaya birkaç kez söylüyor ve sesi her seferinde biraz daha çaresiz çıkıyor.

Gözlerimi kırpıştırıyorum ve yavaş yavaş çevrem yeniden katı hatlara bürünüyor. Gömme dolabımın kapısının önünde uzanıyorum. James beni kucağına almış, kollarımı okşuyor. Gözleri faltaşı gibi açık, ama tekrar kendime geldiğimi görünce rahat bir nefes alıyor. Babam yanımızda duruyor ve bize bakıyor, bir elinde hala bavul var. Belki hayal görüyorum, ama sanırım onun bakışlarında da rahatlamanın parladığını görebiliyorum. Ama sadece bir süreliğine.

Çünkü hemen ardından cebinden cep telefonunu çıkarır, bir düğmeye basar ve ahizeyi kulağına götürür.

Gözlerimin içine bakarak, hiç tonlama yapmadan, "Percival? Lütfen birinci kata gel ve kızımın odasındaki çantaları arabaya taşı. Lydia bugün taşınacak."

Sonra bakışlarını James ve benden kaçırdı, çantaların üzerine tırmandı ve odadan çıktı.

Sanki biri ellerini boynuma dolamış ve onu sıkıyormuş gibi hissediyorum. Parmaklarımı bana vurduğu yerde dikkatlice gezdiriyorum ve gözyaşlarımı daha fazla tutamıyorum.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldıyor James, bana sıkıca sarılarak. "Merak etme. Bunu başarabiliriz."

Ancak inanıyorum ki hayatımızda ilk kez kardeşim beni başıma geleceklerden koruyamayacak.

3

Yakut

"Bu arabanın olayı ne?" Pemwick'e doğru giden köy yolunda birkaç dakika sessizlik içinde ilerledikten sonra Wren'e soruyorum. Tek gürültü hoparlörlerden gelen müzik sesi. Birkaç dakika önce durup dururken yağmur yağmaya başladı ve ince cam sileceklerinin her an çalışmamasını bekliyorum. Ya da düşmelerini. Her harekette daha yüksek sesle gıcırdıyorlar. Ancak Wren buna çoktan alışmış gibi görünüyor.

"Fitzgerald'ların evinde birkaç değişiklik oldu... finansal değişiklikler," diye yanıtlıyor kısa bir aradan sonra. Ve bana George'u verdiler."

Arabanın içine ikinci kez bakıyorum. George'a benzemiyor. Doğrusu, bir isimle vaftiz edilecek bir şeye hiç benzemiyor. Koltuklar, bazı yerleri solmuş, içine puro ve yaşlı dede kokusu sinmiş kahverengi kadife kumaşla kaplı. "Arabana gerçekten George adını mı verdin?"

"Ben değil. O... bir arkadaşımdı." Wren sola dönüyor ve burada yirmi yaşından daha genç olan tek şey gibi görünen radyoyla oynuyor. Ancak teması gevşek, çünkü Wren müziğin devam etmesi için her dönüşten sonra onu dürtmek zorunda kalıyor.

"Ah," diyorum, bunun üzerine aramıza yeniden sessizlik yayılıyor. "Finansal değişiklikler" derken tam olarak neyi kastettiğini sormaya cesaret edemiyorum. Wren ve ben neredeyse birbirimize yabancıyız. Geçmişimizdeki bu tek olay ve James ile olan arkadaşlığımız dışında hiçbir ortak noktamız yok. Huzursuzca koltukta bir ileri bir geri kayıyorum. Neden hemen onun arabasına bindim?

Wren bana yan gözle bakıyor ama hemen yola geri dönüyor.

"Seninle uzun zamandır konuşmak istiyordum Ruby," diyor aniden.

Ona tereddütle bakıyorum. "Neden?"

"Çünkü sana karşı tam bir pislik gibi davrandım. O zamanlar partide. Bunun için uzun zaman önce özür dilemeliydim." Wren boğazını temizliyor ve radyoyu tekrar sallıyor, henüz bir köşeyi dönmemiş olmamıza rağmen hoparlörlerden hala tiz bir müzik geliyor. "O günkü gibi davranmamalıydım.

Bu. Deneyimsiz ve aptaldım. Şimdi geriye dönüp baktığımda bundan utanıyorum. Ve özür dilerim."

Bu beklediğim son şeydi ve sözlerinin anlamını kavramam biraz zaman aldı. Sertçe yutkunuyorum. Bu konuda ciddiymiş gibi geliyor ama aynı zamanda şüpheciyim. İnsanlar bir günden diğerine değişmez.

"Cyril'in partisinde benimle bu şekilde konuşarak beni tamamen rencide ettin. Bana o zaman olanlar için üzgünmüşsün gibi gelmedi," diyorum.

"Biliyorum. Ben... James'le o partiye geldiğin için şüpheciydim ve nedenini öğrenmek istedim. Bir şekilde kendimi aptal durumuna düşürdüm. İki yıl önceki parti gibi bir şeyi asla yapmazdım. Ben değiştim. Fırsatını bulduğumda bunu sana kanıtlamayı umuyorum."

Kaşlarımı çatarak pencereden dışarı bakıyorum. Tek tük evler ve küçük tarlalar arasında yeşil ağaçlar yanımızdan geçiyor.

"O zamanlar seni alkolsüz de öperdim," diyorum sonunda Wren'e bakarak. Tekrar önüne bakmadan önce bakışlarıma kısa bir süre karşılık veriyor. "Yaptığın şey gerçekten doğru değildi. Bana bunun sadece meyve kokteyli olmadığını söylemeliydin."

"Davranışlarımdan pişmanım. Gerçek. James'in sana ne kadar değer verdiğini biliyorum ve bu yüzden benim için önemlisin. Umarım bir gün davranışım için beni affedebilirsin."

Wren'i hiç öyle tanımıyorum. Şu anda ona her ne oluyorsa, bu onun bazı şeyleri düşünmesine neden olmuş gibi görünüyor.

Bir süre sonra "Özrün için teşekkür ederim," diyorum. Başıyla onaylıyor ve tekrar yola konsantre oluyor.

Bunu takip eden sessizlikte düşüncelerim otomatik olarak fotoğraflara ve Müdür Lexington'a gönderilen zarfın üzerindeki kavisli B harfine kayıyor. James'in fotoğrafları çektiğini itiraf ettiği zamanki bakışını hatırlıyorum.

Ona güvenmiştim. Gerçek benliğini bildiğimi sanıyordum. Onun hakkında gerçekten bu kadar yanılmış olabilir miyim? Ama neden bana bunu yapmak istesin ki? Son birkaç ayda birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra?

Düşündükçe bulmacanın farklı parçaları birbirine daha az uyuyor. Tüm bu durum çok gerçek dışı. Bu sabah kalktığımda planım ekiple bir sonraki etkinliği tartışmak ve James'le kütüphanede çalışmaktı. Peki ya şimdi? Şimdi Wren Fitzgerald'ın arabasında oturuyorum çünkü bana yardım teklif etti.

"James ve benim iyi geçinmemiz neden umurunda ki?" Ona soruyorum. Ses tonum amaçladığımdan daha şüpheciydi ve Wren'in omuzlarının sertleştiğini gördüm. "Bu yanlış anlaşıldı," diye hemen ekliyorum. "Sadece James'in benimle vakit geçirmesinin seni daha çok rahatsız ettiğini düşündüm."

Wren göstergeyi açtı ve başka bir köy yoluna saptık. Şimdi James'e varmamız en fazla on dakika sürecek. Müzik bu kez sustuğunda, Wren müziği kapatıyor.

"Bunun seninle bir ilgisi yok," diyor bir süre sonra. "Sadece on beş yılı aşkın bir dostluktan sonra James için nasıl birdenbire önemli olamadığımızı anlayamadım."

"Bu doğru değil. Arkadaşlığınız onun için her şeyden daha önemli."

Wren gülümser. "Kısa bir an için bundan şüphe ettim. Muhtemelen tabağımda çok fazla şey olduğu için."

Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum.

"Ve ben-" Wren bir an için doğru kelimeleri arar. "James'i hiç son birkaç haftadır gördüğüm gibi görmemiştim. Çoğu insan bunu bilmez ama o uzun zamandır gerçekten mutsuzdu. Babası pisliğin teki ve James bunu bana hiç söylememiş olsa da, eğer seçme şansı olsaydı Beaufort'ta asla çalışmazdı. Bu konuda bir şey yapamaz ama seni tanıdığından beri bir şekilde... daha gevşek. Daha sessiz."

Yüzümün ısındığını hissediyorum.

"Keşke mutlu olsaydı." Bana baktı. "Ve sen onu mutlu ediyorsun."

Doğru kelimeleri arıyorum ama Wren henüz bitirmedi.

"Alistair bana açığa alındığınızı söylediğinde ve sizi Gormsey'de gördüğümde, sadece size yardım etmek istedim. Burada hiçbir art niyetim yok. Şeref sözü veriyorum."

"Tamam," diyorum.

"Ayrıca..." Wren boğazını temizler. "... James'i şimdi çok daha iyi anlayabiliyorum. Belki de bununla bir ilgisi vardır."

Ona bununla ne demek istediğini sormak istiyorum ama şu anda Beaufort'ların arazisine giriyoruz. Wren camını indiriyor ve ben de onun kapının yanındaki zile basmasını bekliyorum, zilin yanında ilgili ziyaretçiyi kamera aracılığıyla görebileceğiniz küçük bir ekran var. Ancak beni şaşırtarak, güneşliğinin üzerindeki küçük bölmeden bir anahtar kartı çıkarıyor ve parlak siyah bir yüzeydeki ekranın yanına yerleştiriyor. Kapı yavaşça açılıyor ve araba yoluna çıkıyoruz.

Konağın girişinin önüne park etmiş limuzini uzaktan tanıyınca midem zıplıyor.

"Neler oluyor?" Wren'in mırıldandığını duydum.

Ancak o zaman bagajın açık olduğunu ve Percy'nin içine büyük çantalar yerleştirdiğini fark ediyorum.

Sertçe yutkunuyorum. Burada yanlış bir şeyler var.

Wren arabayı park ediyor, biz de iniyoruz. Tam o anda Lydia evin girişinde beliriyor. İki eli yüzünün önünde ve omuzları titriyor. James kül rengi bir yüzle onun yanında duruyor ve bir kolunu onun omuzlarına doluyor. Kulağına bir şeyler fısıldıyor ve bu da Lydia'nın başını sallamasına neden oluyor. Bu manzara bana cenaze fotoğraflarını hatırlatıyor ve içimin soğuduğunu hissediyorum.

Wren ve ben endişeli bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra hareket etmeye başladık. Tam girişe çıkan merdivenlere vardığımızda Mortimer Beaufort ön kapıda beliriyor. Çelik gibi bakışları beni tüm gücüyle çarpıyor ama merdivenlerden yukarı, Lydia'nın yanına çıkmama engel olamıyor.

James'in gözleri beni görünce açılıyor. "Ruby," diye fısıldıyor. "Ne-"

Başımı sallıyorum ve Lydia'nın koluna hafifçe dokunuyorum.

"Lydia," diye fısıldıyorum.

Ellerini indiriyor. Yanakları gözyaşlarıyla dolmuş, ama en kötüsü bu değil: kırmızı ve hafif mavimsi lekeler yüzünün yarısını boyuyor. Kalbim acı dolu bir sıçrama yapıyor ve sanki kendiliğinden olmuş gibi gözlerimi Bay Beaufort'a kaldırıyorum.

Suratını asmıyor. Bu adamdan daha fazla nefret edebileceğimi düşünmezdim ama şu anda peşinden gidip James ve Lydia'ya yaşattığı acıyı kendi bedeninde hissetmesini istiyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor yanımdaki Wren, James ve Lydia arasında gidip geliyor. "Sandıklar ne için?"

İkisi de şoka girmiş gibi görünüyor.

"Lydia, zamanı gelmişti," diye sesleniyor Bay Beaufort'un yüce sesi. Yanımızdan geçip merdivenlerden arabaya doğru yürüyor. Sonra gösterişli bir şekilde kapıyı açtı.

"Babam hamileliği biliyor. I... Benim buradan gitmem gerekiyor," diyor Lydia. Teyzeme."

"Hamilelik mi?" diye sorar Wren kaşlarını

çatarak. James'in Lydia'nın omzundaki

tutuşu şiddetlenir.

"Hamileyim," diye fısıldıyor Lydia. "Graham Sutton'dan."

Wren Lydia'ya bakar ve bir şey söylemek için ağzını açar ama tekrar kapatır. Belli ki nutku tutulmuştu.

"Lydia!" diye gürledi Bay Beaufort.

Panik içimde kabarıyor ve omzumun üzerinden arabaya doğru bakıyorum. "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye soruyorum. Havada bir veda hissi var - hiç başa çıkamayacağım bir şey. Özellikle de aniden üzerime çöktüğünde.

"Yapabileceğim bir şey yok mu?" Panik içinde sordum.

Sadece başını sallar ve yanaklarını siler. "Hayır. Ben... Tekrar bir cep telefonum olur olmaz sana geri döneceğim."

"Tamam," diye mırıldanıyorum.

Yavaşça James'ten ayrılır ve merdiven basamaklarından aşağı iner. Hayatımda hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim.

"Ruby," diyor James sessizce ve gözlerimiz buluşuyor. Tereddütle elimi tutuyor ve başparmağını elimin arkasında gezdiriyor.

"Size yemin ederim ki bu fotoğrafları Lexington'a ben göndermedim."

Kafamda her türlü düşünce dönüp duruyor ve ilk olarak neye odaklanacağımı bilemiyorum. James de aynı şekilde hissediyor gibi görünüyor.

"Sana her şeyi açıklamak isterdim ama Lydia'nın Beckdale'e babamla yalnız gitmesine izin veremem." Soğuk elimi sıktı. "Lütfen bana güven."

James ve benim son birkaç ayda inşa ettiğimiz şeyleri düşünüyorum. Birbirimizle her zaman açıkça konuşacağımıza, birbirimizin yanında olacağımıza ve artık aramıza hiçbir şeyin girmesine izin vermeyeceğimize dair birbirimize söz vermiştik.

Şimdi tartışma zamanı değil. Birkaç saat önce James'in gözlerinin içine bir daha asla bakamayacağımı düşünmüş olsam da, artık onun açıklamasını dinlemeye hazır olduğumu biliyorum.

"Sonsuza kadar bekleyemem," diyorum. "Bugün beni gerçekten incittin."

"Biliyorum. Çok özür dilerim. Ama sana yalvarıyorum - bu son kez," diyor sessizce.

Başımı salladım ve sonra elini bıraktım.

James Wren'e döner. "Diğerleri hamilelik hakkında hiçbir şey bilmiyor. Lütfen bunu kendine sakla."

Wren sertçe başını sallar.

Sonra James merdivenlerden iner ve Lydia'yla birlikte arabaya biner. Percy kapıyı kapatır ve sürücü tarafına geçer. Bir anlığına gözlerimiz Rolls-Royce'un üzerinde buluşuyor. Percy de benim hissettiğim kadar üzgün görünüyor.

Sonra o da biniyor ve hemen ardından araba çalışıyor. Kapıdan çıkıp gözden kaybolana kadar kırmızı stop lambalarına bakıyorum, nabzım deli gibi atıyor.

"Kahretsin," diyor Wren.

Elimde olmadan sessizce başımı salladım.

Birkaç dakika boyunca yan yana durup Rolls-Royce'un kaybolduğu yöne bakıyoruz. Sonra Wren iç geçirdi.

"Hadi," diyor. "Aklımızdaki şeyleri bir kenara bırakalım." Alistair

Bugünkü antrenman gerçekten çok kötü. James, Wren ve Cyril gelmediler ve hiçbiri koça haber vermedi, bu da koçu kötü bir ruh haline soktu. Bize emirler yağdırıyor ve bir deli gibi bizi meydanda kovalıyor ve bir buçuk saat sonra nihayet bittiğinde, içimden üç kez çarpı işareti yapıyorum. Tamamen ter içinde, şişemi almak için bankaya gitmek istiyorum ama fazla uzaklaşamıyorum.

Gençlerden biri bana yandan şiddetle çarpıyor. Bana o kadar hazırlıksız çarpıyor ki tökezliyorum ve kendimi ancak tekrar yakalayabiliyorum. Ona uyarıcı bir şekilde baktığımda bana meydan okuyan bir bakış atıyor. Bu gerçekten de şu anda ihtiyacım olan son şey. Ona doğru tehditkâr bir adım atıyorum. "Bir sorunun mu var Kenton?" diye sordum.

"Senin boktan grubun yüzünden koç bugün bize eziyet etti," diye tıslıyor ve yanımdaki yere tükürüyor.

"Ve bu benim hatam, çünkü-?"

"Bunun bir daha yaşanmamasını sağlayabilirsiniz. Hâlâ bunu ciddiye alan insanlar var."

Bu sözlerle birlikte soyunma odasına doğru ağır adımlarla uzaklaşıyor. Peşinden koşmamak ve onun asiliği hakkında ne düşündüğümü göstermemek için tüm çabamı harcıyorum. Dişlerimi sıkıyorum ve eldivenlerin bağcıklarını yırtarak açıyorum. Ellerimden çıkarıp eşofmanımın içine sokuyorum.

İstemesem de gözlerim Kesh'in topları toplayıp kutulardan birine yerleştirmek üzere olduğu kaleye kayıyor.

Normalde onun yanındaki acemi için üzülürdüm. Kesh'in böyle durumlarda beni sadece dinleyerek sakinleştirebilme gibi bir yeteneği var.

Kesh sizi dinlediğinde, ciddiye alındığınızı hissedersiniz. Sakin ve aklı başında biri ve tavsiyeleri iyi düşünülmüş. Bu her zaman onun en çok takdir ettiğim özelliklerinden biri olmuştur, özellikle de ben onun tam tersi olduğum için - çabuk sinirlenen ve fevri. Birbirimizi mükemmel bir şekilde tamamlıyoruz, bu da Kesh'in kendimi bildim bileli en iyi arkadaşım olmasının nedenidir.

Öyleydi, düşüncelerimde kendimi düzeltiyorum. Kesh benim en iyi arkadaşımdı.

Bazen onunla hiç ilişkiye girmemeli miydim diye düşünüyorum. Belki de arkadaşlığımızı bu şekilde kurtarabilirdik. Ama sonra birlikte geçirdiğimiz anları düşünüyorum ve o karıncalanmanın ve içimde tetiklediği duyguların bir yankısını hissediyorum.

Ama aramızdaki şey bitti ve hatalarımızı geri almanın bir yolunu göremiyorum. Kesh birkaç hafta önce kardeşime vurduğunda aramızdaki tartışma büyüdü. Kesh'e artık bu şekilde devam edemeyeceğimi ve yalnızken her zaman çift gibi bir şeyken, okulda sadece arkadaşmışız gibi davranmak zorunda kalmaya bir gün daha dayanamayacağımı söyledim. Ayrıca onu herkesin içinde öpmek ve arkadaşlarımızla dışarı çıktığımızda elini tutmak istiyorum. Ve eğer bana bunları veremezse, bir yıl önceki halimize geri dönmek istiyorum. Tekrar en iyi arkadaş olmamızı istedim. Sadece en iyi arkadaş. Daha fazlası değil.

Kesh'in cevabı sakin bir "Sorun değil" oldu, bu bir yandan yüzüme bir tokat gibi geldi, ama diğer yandan da bana en azından arkadaşlığımız için ikinci bir şans olabileceği umudunu verdi çünkü sonunda aramızdaki şeyleri netleştirdik.

Ancak birbirimize karşı ne kadar tarafsız olmaya çalışırsak çalışalım, o zamandan beri her şey aynıymış gibi hissetmiyorum. Aramızda görmezden gelemediğim bir şey var ve Kesh'in yanında olduğum sürece daha da güçleniyor.

Ya da ona ne kadar uzun süre bakarsam, ki artık bunu yapmayı kesinlikle bırakmalıyım. Bakışlarımı ondan kaçırıyorum ve antrenman sahasının kenarına doğru yürüyorum,

Spor çantam bankın üzerinde duruyordu. Bir elimle su şişesini, diğer elimle de cep telefonumu çıkarıyorum. Wren bana yazmış.

SOS. Ruby ile sana gelebilir miyim? Beaufort'larla ilgili bir şeyler oldu ve biraz dikkat dağıtmak işimize yarayabilir.

"Siktir," diye mırıldandım. Şu anda eksik olan da buydu.

"Neler oluyor?" Kesh'in sesi arkamdan geliyor. Oldukça mesafeli duruyor ama yine de ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Wren'e cevap yazmaya konsantre oluyorum, sonra telefonu spor çantasına geri koyuyorum.

"Wren birazdan Ruby ile yanıma gelecek." Kesh'e dönüyorum. Bakışları üzerimde ve her seferinde vücudumun ona verdiği tepkiyi bastırmak için epey çaba sarf etmem gerekiyor.

"Ruby kendini çok kötü hissediyor olmalı," diyor Kesh. Eşyalarını banktan alıyor ve birlikte soyunma odasına doğru yürüyoruz. "Güya Sutton'la bir şeyler yaşamış ve bu yüzden okuldan uzaklaştırılmış." Şüpheci ses tonundan söylentilere hiç inanmadığı anlaşılıyor.

"Sutton'la kesinlikle öpüşmedi." Kesh yan
taraftan sorgulayıcı bir şekilde bana bakıyor.

"James fotoğrafları çektiğinde s e n d e oradaydın, değil mi?" diye sordum.

Kesh iyi bir gözlemcidir. Bu onun gözünden kaçmış olamaz.

"Evet, ama onu onun gönderdiğini düşünemiyorum. Bence daha fazlası var."

Kararsızca homurdanıyorum. James birkaç fotoğraf göndermekten çok daha kötü şeyler yapmıştı ama aynı zamanda Ruby'ye bu kadar zarar verecek bir şey yapacağını da düşünemiyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Benimle gelir misin?"

Kesh koridorun ortasında durdu. Bana soru sorarcasına bakıyor. Eğitim için her zaman yaptığı dağınık düğümden birkaç tutam çözülmüş. Uzanıp kulağının arkasına itmek istiyorum. Dürtümü bastırıyorum ve bunun yerine su şişesini parmaklarımla o kadar sıkı kavrıyorum ki plastik çatlıyor.

"Seninle gelmemi ister misin?" diye cevap verir.

Tartışmamızdan bu yana Kesh ve ben nadiren birlikte vakit geçirdik. Diğerleri olmadan en son ne zaman gerçek bir konuşma yaptığımızı bile hatırlamıyorum. Aynı odaya girdiğimizde, aramızdaki hava şarj oluyor ve geri çekilmek zorunda kalıyorum, tekrar hata yapmaktan ve Kesh'in bana verebileceği tek şeye dahil olmaktan korkuyorum: karanlıkta çalınan öpücükler ve sonsuz gizlilik.

Ancak yakında her şeyin eskisi gibi olacağına ve iyi arkadaş olmayı başaracağımıza dair umudum var. Ne eksik ne fazla. Bu yüzden, akşamı onunla geçirmenin muhtemelen kalbim için çok sağlıklı olmadığını bilmeme rağmen başımı sallıyorum.

"Ne kadar çok insan, o kadar iyi." Bakışlarına karşılık veriyorum. İçimden geçenleri gözlerimde görebildiğinden eminim. Uzun süre arkadaş olduğunuzda bunu öğrenirsiniz ve Keshav da tanıdığım en empatik insanlardan biri zaten.

Bazen keşke kalbimi kırmadan önce bu yeteneğini kullansaydı diyorum. "O zaman seninle gelmekten mutluluk duyarım," diyor sessizce.

"Tamam." Boğazımı temizliyorum. "Güzel."

"Ben duş alacağım," diyor Kesh, koridorun sonundaki kabinleri işaret ederek.

Nabzım antrenman nedeniyle yarı yarıya düşmüş olsa da tekrar ısındığımı hissediyorum.

Hızla yanından geçip soyunma odalarına doğru yürüyorum. "Seni salonun önünde bekleyeceğim," diye sesleniyorum omzumun üzerinden.

Kesh'in sakin ve bilgili bakışını bütün gün ensemde hissettim. yol.

Ruby çok uzun ve yorucu bir gün geçirmiş gibi görünüyor. Evime geldiğinde solgun bir yüzle koltuğuma yığıldı ve o günden beri yerinden kıpırdamadı. Hepimiz günlük kıyafetler giyerken, o hala okul üniforması içinde. Bu gerçekten üzücü bir görüntü oluşturuyor. Elinizde olmadan onlarla ilgilenmek istiyorsunuz.

Kesh cep telefonuyla sistemden müzik açıyor, ben de mutfağa gidip buzdolabında ne olduğunu kontrol ediyorum. Elaine ve Fred artık evde yaşamadıkları için annem ve babam mutfak personelinin bir kısmını işten çıkardılar ve günlük aile yemeklerimizi iptal ettiler. Sonuncusu için üzgün değilim. Zaten çoğu zaman annemle babam Fred'le -özellikle de Fred hakkında- konuşurken ben de onların yanında bacaklarım kasılmış bir şekilde oturuyordum.

Şimdi bazen ailemi günlerce görmüyorum ama umurumda değil. Yalnız olmayı seviyorum. En azından aileme davranışları beni incitmiyormuş gibi davranmak zorunda kalmıyorum.

Buzdolabından önceden pişirilmiş lazanyayı çıkarıp mikrodalgada ısıtıyorum. Sonra dört büyük parçayı tabaklara koyup dengeli bir şekilde odama götürüyorum. İkisini Ruby ve benim için sehpanın üzerine koyuyorum, birini Wren'e veriyorum ve dördüncüsünü de masamda oturup cep telefonunu karıştıran Kesh'e uzatıyorum. Sonra tekrar geri dönüp çatal bıçak takımı ve birkaç bardak alıyorum, onları da masaya koyuyorum.

"Al," diyorum, Ruby'ye bir çatal uzatarak. "Teşekkür ederim." Ruby'nin sesi boş geliyor.

Kanepede onun yanına oturdum ve lazanyayı kürekle içime çekmeye başladım. Antrenmandan sonra her zaman olduğu gibi açlıktan ölüyormuşum gibi hissediyorum.

Göz ucuyla Ruby'nin çatalını kaldırıp bir ısırık aldığını ama sonra tabağı tekrar kucağına bıraktığını izliyorum. "Ne olduğu hakkında mı konuşuyoruz?" Temkinli bir şekilde soruyorum. "Yoksa bunu görmezden gelip başka bir şey hakkında mı konuşacağız?"

Kanepenin karşısındaki sandalyede oturan Wren başını kaldırır ve Ruby'ye bakar. Ruby sanki artık hiçbir şey umurunda değilmiş gibi omuzlarını silkiyor.

"Mortimer Lydia'yı kovdu," diyor Wren.

Kesh şaşkınlıkla başını kaldırır. "Ne?"

"Ruby'yi James'e götürmek istedim," diye açıklıyor Wren. "Ama oraya vardığımızda bagaj ağzına kadar doluydu ve Lydia ağlıyordu. Sonra herkes arabaya bindi ve uzaklaştı."

"Siktir," diye bağırıyorum. "Lydia ne yaptı?"

Ruby ve Wren birbirlerine bakar ve sonra ikisi de tabaklarına bakar. Belli ki kimsenin bilmemesi gereken bir şey biliyorlar.

Wren sonunda "James'e burada olduğumuzu haber verdim bile," diyerek sorumu geçiştirdi. "Döner dönmez buraya gelecektir."

"Tamam." Lydia'nın şu anda nasıl olduğunu düşündükçe iştahım kaçsa da lazanyamın geri kalanını yiyorum. Tabağı önümdeki alçak cam masaya bırakırken Ruby'ye yan gözle bakıyorum. Hâlâ yemeğine neredeyse hiç dokunmamış, onun yerine dalgın dalgın karıştırıyor.

"Okulda olanları duydum," diyorum sessizce.

Ruby gözlerini kaldırıyor. Şu anda soğukkanlılığını korumanın onun için ne kadar zor olduğunu görmezden gelmek mümkün değil.

"Bu fotoğraflar çekildiğinde ben de oradaydım Ruby," diye itiraf ediyorum. Gözlerinde öfke parlıyor ama o bir şey söyleyemeden ben devam ediyorum. "James o zamanlar seni tanımıyordu. Bu resimlerle tek istediği kendini korumaktı. Ama zamanla senden çok hoşlanmaya başladı. Bugün olanlardan onun sorumlu olduğunu sanmıyorum."

"Bunu kendisinden duymalıyım."

Başımı salladım. "Bunu anlayabilirim."

Aramızda sessizlik yayılıyor. Bir ara Ruby tabağını kaldırdı ve odama baktı. Bakışları James, Cyril, Wren, Kesh ve benim çerçeveli bir resmimize takılıyor. Lacrosse üniformalarımızı giymişiz ve

tepeden tırnağa çamura bulanmıştık. Yine de yüzümüz gülüyor ve ortada duran James, kısa bir süre önce ilk kez kazandığımız şampiyonluk kupasını kaldırıyor. Bugün nasıl hissettiğimi hala hatırlayabiliyorum. Ne kadar coşkuluyduk.

Bakışlarım masama doğru seğiriyor ve sanki ona bakmamı bekliyormuş gibi Keshavs'ı buluyor.

Aniden koltuktan kalktım.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diye anons ediyorum ve alkol stoğumu sakladığım şifonyere doğru yürüyorum. Yarısı dolu bir viski şişesi çıkarıp üç bardak dolduruyorum. Birini Wren'in önüne koyuyorum, diğeriyle Kesh'in yanına gidiyorum, o da başını sallayarak masanın üzerinde duran su şişesini işaret ediyor.

Kararsızca elimdeki iki bardağa bakıyorum. Sonra onunla birlikte kanepeye geri dönüyorum ve daha fazla uzatmadan birini Ruby'ye uzatıyorum.

Ruby elimdeki bardağa bakıyor. Reddedeceğini sanıyorum ama büyük bir şaşkınlıkla bardağa uzanıyor. Onunla kadeh kaldıramadan başını arkaya yasladı ve birkaç yudumda içti.

Takdirle ıslık çalıyorum. Ruby bardağı tekrar bana uzatıyor ve beklentiyle bana bakıyor.

Sadece bir saniye tereddüt ediyorum, sonra ikinci kez dolduruyorum.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye soruyor Wren, ben ve Ruby arasında bir ileri bir geri bakarak.

Kesh o anda telefonunda ritmi hızlı ve ritmik olan bir şarkı açıyor.

Ruby ve ben aynı anda "Hayır," diyoruz.

Kanepeye düşüyorum ve bardağımı onunkine çarpıyorum. "Kötü fikirler için."

Bu öğleden sonra ilk kez Ruby'nin yüzüne hafif bir gülümseme yayılır. Dudaklar.

4

Yakut

Müzik damarlarımda akıyor. Tepeden tırnağa beni tatmin ediyor ve hareket etme isteği uyandırıyor. Düşünmeden dans ediyorum. Kendimi bırakıyorum.

Bu harika bir duygu.

Bugünün korkunç sonuçları olacağını biliyorum ama şu anda hiç umurumda değil. Sadece sürdüğü sürece bu anın tadını çıkarmak istiyorum.

Bir kez olsun kendi etrafımda döndüm. Alistair seviniyor.

"Viski harikadır!" Odanın diğer ucunda dans etmekte olan Alistair'e dönerek anons ediyorum. Şişeyle bana kadeh kaldırıyor. Onun bardağının nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Daha doğru sözler hiç söylenmedi," diye katılıyor. "Sarhoşken gerçekten akıllı oluyorsun Ruby."

"Affedersiniz," dedim. "Ben her zaman akıllıyımdır." Alistair sırıtıyor. "Yine doğru."

Bu nasıl oldu bilmiyorum ama benim gözümde Alistair şu anda dünyadaki en sevgili insan. Birdenbire kendimi ona çok bağlı hissettim. Bana öyle geliyor ki, ayık durumdayken göremeyecek kadar kör olduğum ortak noktalarımız var.

"Wren," diyorum ceketimin cebinden telefonumu çıkararak. "Benim ve Alistair'in fotoğrafını çek."

Cep telefonunu ona uzattım. Gülümseyerek telefonu aldı.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

"Bekle," diye sesleniyor Alistair ve kolunu bana doluyor. Birlikte kameraya ışınlanıyoruz. "Şimdi."

"Bir, iki... üç."

Wren'in yanına gitmek ve fotoğrafa bakmak için kendimi Alistair'in kucağından kurtarıyorum. Gerçekten sabit durmamış gibi görünsek ve biraz titrek olsa da harika çıktı.

Wren'e "Teşekkür ederim," diyorum ve telefonu tekrar cebime sokmak istiyorum.

"Bu arada yaklaşık iki yüz mesajın ve cevapsız araman var," diyor Wren sessizce. "Belki de insanlar senin için endişelenip çıldırmadan önce onlara bir göz atmalısın."

Alkolün etkisine rağmen sözlerindeki ciddiyet beni etkiliyor ve duraklıyorum. Tereddütle telefonu tekrar elime alıyorum. Ekran gözlerimin önünde bulanıklaşıyor ve içinde ne olduğunu görmek için birkaç kez göz kırpmam gerekiyor: Ember ve Lin'den beş, annem ve babamdan üç cevapsız arama. Toplam yedi mesaj.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum. Parmağımla ilk mesajı seçip açmaya çalışırken olduğum yerde hafifçe sallanıyorum.

Olanları duydum. Konuşmak ister misin? Geleyim mi?

Lin'in sözlerini okuduğumda sertçe yutkundum. Ona cevap vermem gerektiğini biliyorum ama şu anda bunu yapamam. Bu sabahtan beri ilk kez, her an gözyaşlarına boğulacakmışım gibi hissetmiyorum. Alkol bu korkunç günü bastırmama yardımcı oldu ve şimdi Lin'le konuştuğumda, olan her şeyi ayrıntılı olarak analiz etmek isteyeceğinden eminim. Tıpkı bana yazan Ember gibi.

Üzgünüm, yoldaydım! Ne oldu? Neredesin?

Evde beni bekleyen sorunlarla uğraşmak istemiyorum. Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum. Ve şu anda bilmek de istemiyorum.

Başımı sallıyorum ve mesajların geri kalanını okumadan telefonu tekrar ceketimin içine sokuyorum. Blazer ceketimi çıkarıp kanepenin üzerine atarken Wren'in düşünceli bakışlarından kaçıyorum. Sonra bluzumun kollarını kıvırıyorum.

Alistair yanıma geliyor, elimi tutuyor ve sanki ruh halimin değiştiğini hissetmiş gibi beni bir dönüşe yönlendiriyor. İstemesem de sırıtmak zorunda kalıyorum. Beni tekrar döndürüyor ve gülümsememe karşılık veriyor. Şu anda tam olarak neye ihtiyacım olduğunu anlamış gibi görünüyor. Belki de bir şeyleri bastırması gerekiyordur diye düşünüyorum, bu öğleden sonra ikinci kez Keshav'ın sırtına yönelen bakışlarını takip ederken.

Sonsuzlukta ilk kez - hatta belki de ilk kez - her şeyi bırakıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve müziğe ayak uyduruyorum. Artık bugün olanlara tutunmuyorum ve Alistair'in her şeyi unutmama yardım etmesine izin veriyorum. Bir noktada artık düşünmüyorum bile - hareketlerim kendiliğinden gerçekleşiyor. Sadece Wren ve Alistair'in konuşma parçacıklarını algılıyorum.

Keshav'ı geçiyorum, ama onun dışında sadece müziğin melodisi ve alkolün bana verdiği ağırlıksızlık.

Alistair'le ne kadar süre birlikte dans ettiğimizi bilmiyorum. Zaman kavramını ve toplamda ne kadar viski içtiğimi unutmuştum.

"Bir yudum daha?" diye soruyor Alistair, şişeyi kaldırarak. Tam boş bardağımı ona uzatacaktım ki bir ses sözümüzü kesti.

"Burada neler oluyor?"

Etrafımda dönüyorum. Alistair'in odasının kapısında James vardı. Wren onu eve almış olmalı, çünkü kısa bir süre sonra onun arkasında beliriyor. "Benim bununla bir ilgim yok, açık konuşmak gerekirse," diye mırıldanıyor ve onun yanından geçerek daha önce oturduğu sandalyeye doğru yürüyor.

James'in bakışları üzerime düşüyor ve bir kalp atışı boyunca sadece birbirimize bakıyoruz.

Gözlerinde çok çeşitli duygular görebiliyorum.

Borç. Pişmanlık. Öfke. Yas. Korku.

Kalbim acıyla kasılıyor. Aramızdaki mesafeyi kapatmayı ve onu kollarıma almayı çok isterdim. Aynı zamanda, Bay Sutton'la çektirdiğimiz bu fotoğrafları kimin düzenleyip Lexington'a gönderdiğini bulması için ona bağırmak istiyorum.

"İçeri gel dostum," der Alistair ve James eşikten adımını atar. Yürürken paltosunu açıyor ve koluna gevşekçe asıyor. O gri paltoyu hatırlıyorum. Onu ailemle tanıştırdığımda giymişti. Bu anı boğazımda bir yumrunun büyümesine neden oluyor.

James önümüzde kısa bir süre durdu. Bana bakıyor, bakışları kararsız. "Hey."

"Hey," diye cevap veriyorum.

Burnu hafifçe kıvrılıyor ve elimdeki bardağa bakıyor. "Viski kokuyorsun."

"Koku alma duyun etkileyici, dostum," diye yanıtlıyor Alistair. "Ruby ve ben üzüntülerimizden sarhoş olduk."

James bu açıklama hakkında başka bir şey söylemez. Bunun yerine başını kanepeye doğru eğiyor ve kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırıyor. Sadece bir an tereddüt ediyorum.

Az önceki coşku buharlaştı, vücudumdaki viski artık uyarıcı bir iksir gibi değil, midemde sıcak ve neredeyse dayanılmaz bir his yaratıyor.

Biz otururken Kesh müziğin sesini kısıyor. James ceketini kanepenin yanındaki yere koyuyor, arkasına yaslanıyor ve iki elini de

Yüzü. Başını bana çevirip kara gözleriyle bana bakarken tarif edilemeyecek kadar yorgun görünüyor.

"Senin ve Sutton'ın fotoğraflarını ben çektim," diye başlıyor. O zamanlar birbirimizi tanımıyorduk."

Başımı salladım.

"Lydia hakkındaki bilginle ne yapacağını bilmiyorum. Elimde sana karşı bir şey olması gerektiğini düşündüm."

"Lydia hakkında ne biliyorsun?" diye soruyor Kesh kaşlarını çatarak.

James uzun bir nefes verir. "Sutton'la ilişkisi olan Ruby değildi."

Alistair viski şişesini indirir. "Lydia ve Sutton mı?" diye soruyor kuşkuyla. Kanında benimkinden en az iki kat fazla alkol olmasına rağmen, şaşırtıcı bir hızla biriyle diğerini bir araya getirdi. "Gerçekten mi?"

"Baban bu yüzden mi bu kadar korktu?" diye sorar Keshav. "Evet." Kısa bir duraklama. "Ve Lydia hamile olduğu için."

"James!" Lydia'nın sırrını açıkladığı için ağzımdan kaçırıyorum. Ama neredeyse aynı anda fark ediyorum ki Lydia izin vermeseydi James bunu asla söylemezdi. Buraya geleceğini ve bizimle bu konu hakkında konuşacağını biliyor olmalıydı.

James elini benimkinin üzerine koyuyor ve sıkıca tutuyor. Başparmağı hafifçe tenimi okşuyor. "Lydia size söylememi istedi," diyor Alistair ve Kesh'e. "Babam onu evden attı ve Beckdale'deki teyzemin yanına gönderdi." Vücudunun gerildiğini hissediyorum.

"Siktir," der Alistair. Şişeyi James'e uzatır ama o sadece başını sallar.

"Bunu nasıl öğrendi ki?" diye sorar Wren kaşlarını çatarak. "Cyril." James kelimenin tam anlamıyla ismi tükürür.

Şaşkınlıkla, çapraz parmaklarımızdan başımı kaldırıp bakıyorum. Bu bilgi benim için de yeni. "Ne? Ne zaman?"

"Cumartesi günü Lydia'yı Sutton'la birlikte gördü. Lydia'nın yasını tuttuğu sürece buna nasıl tepki verdiğini tahmin edebilirsiniz. Daha sonra onunla konu hakkında konuşmak için yanındaydım. İşte o zaman cep telefonumu çaldı." James buna kendisi de inanamıyormuş gibi başını sallıyor. "Onun yanında olmak istedim. O da utanmadan bundan faydalandı. Sutton'ın Lydia'nın hayatından çıkmasını sağlamak için fotoğrafları babama verdi." Bana baktı. "Ve sen de benimkinden."

Demek kapaktaki kavisli B'nin anlamı buydu.

Mortimer Beaufort, Sutton ve bana resimleri düzenletti ve benden ve Bay Sutton'dan kurtulmak için Lexington'a gönderdi.

"Bir taşla iki kuş," diyorum kısık sesle.

"Hiç sanmıyorum," diye mırıldandı Wren. "Cyril bu kadar alçalmış olamaz."

Keshav kaşlarını çatarak, "İnsanlar mutsuz bir şekilde aşık olduklarında çok şey yapabilirler," diye cevap veriyor.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sorar Alistair. "Lydia'nın sürgün edilmesine ve Ruby'nin okuldan atılmasına izin veremeyiz!"

Alistair'e olan sevgim her geçen saniye artıyor.

"Cyril'e doğruyu söyletmeliyim," diyor James.

Sonra bana döndü. "Oxford'a gidiyorsun." Sesi kararlı, sanki sözlerinin doğruluğundan hiç şüphesi yokmuş gibi. "Bunun için ne yapmam gerektiğinin önemi yok."

Ben cevap veremeden Wren, "Sana yardım edeceğiz," diye ekliyor ve Keshav ile Alistair homurdanarak onaylıyorlar.

James'e bakıyorum, o da arkadaşlarına bakıyor. Bakışları minnettar ve birbirlerini tanıdıkları uzun yıllar boyunca gelişen bağı açıkça hissedebiliyorum. Dördü de güven ve koşulsuz bir uyum yayıyor - ve birdenbire durumum bana artık birkaç saat önceki kadar umutsuz görünmüyor.

James

Şakaklarımdaki zonklama saatler geçtikçe daha da dayanılmaz hale geliyor. Alistair'in annesinin ecza dolabında benim için bulduğu hap bile işe yaramıyor. Aksine, ayakta kaldığım süre uzadıkça baş ağrılarımın daha da şiddetlendiğini hissediyorum.

Gitmek istemiyorum, Lydia'nın hıçkırıkları kulaklarımda çınlıyor. Saatlerdir beni rahatsız eden bir yankı. Beni göndermesine izin verme James.

Gözlerimin arkasındaki basıncı hafifletmek için parmaklarımı burnumun köprüsüne bastırıyorum. Ne yazık ki bu da işe yaramıyor.

Yol boyunca başarısız oldum. Bir kardeş ve bir arkadaş olarak. Eğer yapabilseydim, Lydia yerine Beckdale'e giderdim. Ve eğer yapabilseydim, mezun olabilmesi için Ruby'nin Maxton Hall'da benim yerimi almasına izin verirdim. Ancak bu durumda hüsnükuruntu bana yardımcı olmaz.

"James," diye fısıldıyor

Ruby. "Evet?"

"Okuldan atıldım."

Ruby'nin yüzünü görmek için bakışlarımı indiriyorum. Sokak lambalarının ışığı, gözbebeklerinin ne kadar büyük ve yanaklarının ne kadar kırmızı olduğunu fark etmeye yetecek kadar parlak. Percy'den bizi Gormsey'in girişinde bırakmasını istedim, yürüyüşün Ruby'yi en azından kısmen ayıltacağını umuyordum. Eğer onu Alistair'in evinde bulduğum gibi eve teslim etseydim, kesinlikle ailesiyle sonsuza dek küsmüş olacaktım.

Vücudundan hafif bir titreme geçiyor. Hiç düşünmeden paltomu çıkarıp omuzlarına koyuyorum. Söyleyecek söz bulamıyorum. Sadece kollarını ovup onu ısıtmaya çalışabiliyorum.

Muhtemelen kıkırdama niyetiyle çıkardığı ama yarı yolda hıçkırığa dönüşen bir ses çıkarıyor. "Ben. Okuldan atıldım. Buna inanabiliyor musun?"

Göğsüm acıyla daralıyor. Hayır. Buna inanamıyorum. İnanmak istemiyorum. Tıpkı hepsinin benim hatam olduğuna inanmak istemediğim gibi. Ruby sarhoşluğunu üzerinden attığında ve onu talihsizliğe sürükleyenin ben olduğumu anladığında gözlerimin içine bakabilecek mi?

"Şimdi ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok," diye fısıldıyor boğuk bir sesle. "Dosyamda bu not varken hiçbir okul beni kabul etmez. Diplomam olmadan da okuyamam. O zaman aileme yük olmamak için bir işe girmem gerekecek." Birkaç kez gözlerini kırpıştırıyor ama faydası olmuyor. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor. Ruby bir nefes alıyor ve acısı doğrudan bana yayılıyor.

"Seni yine hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim," diye mırıldanıyorum ısrarla. Bir tutam saçı gözünden çekip kulağının arkasına sıkıştırıyorum, sonra başparmağımı yanaklarında gezdirip gözyaşlarını siliyorum. "Alistair'in evinde söylediklerimde ciddiydim. Oxford'a gitmen için elimden gelen her şeyi yapacağım. Sana söz veriyorum."

Hayatımda hiçbir zaman verdiğim bir sözü şu anda verdiğim kadar ciddiye almamıştım.

Ruby'ye olan duygularım yavaş yavaş gelişti ve sonunda bir fırtına gibi üzerime geldi. Onunla maskeler ve cepheler yok, o kendimden her şeyi verdiğim tek kişi. Ve bu çok korkutucu. Onu tekrar kaybetmeye dayanamazdım. Bu kadar büyük engelleri aştıktan sonra olmaz. Onun başıma gelen en iyi şey olduğunu bildiğim halde olmaz.

"Seni tanıdığımdan beri hayatım o kadar berbat oldu ki," diyor kabaca. "Buna nasıl inanacağımı bilmiyorum."

Elim yanağında titriyor. "Bunu anlıyorum. Sen bunu yapana kadar, ben sadece ikimiz için de buna inanıyorum."

Ruby sertçe yutkundu. Sonra sanki ağır çekimdeymiş gibi başını köprücük kemiğimin üzerine bırakıyor. Derin bir nefes alıyor, elleri aynı hareketle kalçalarıma kayıyor. Sanki şu anda ona destek olabilecek tek şey benmişim gibi bana tutunuyor. Sözlerime gerçekten inanıyor mu yoksa alkol onu yordu mu bilmiyorum. Yine de elimi kaldırıp başının arkasını okşuyorum.

Ruby bana bu kadar yakın olduğunda, artık dünyanın yükü omuzlarımdaymış gibi hissetmiyorum. Aksine, dünya kollarımdaymış gibi hissediyorum.

5

Yakut

Yumuşak bir horlamayla uyanıyorum. Ağırlaşan uzuvlarımla yan tarafa dönüyorum ve Ember'ın yanımda yattığını görüyorum. Bir kolunu başının üzerine uzatmış ve ağzı hafifçe açık.

Yatağıma nasıl girdi?

En son ne zaman aynı yatakta uyuduğumuzu hatırlamıyorum. Geçmişte, hafta sonları sık sık pijama partileri yapar ve dişlerimizi fırçalamadan, cips kırıntılarıyla çevrili bir şekilde birbirimizin üzerine yarı uzanmış bir şekilde uyurduk.

Yaklaşık yarım dakika boyunca, uyanık olduğunuz ama henüz tam olarak bilinçli olmadığınız ve bu nedenle gerçekliğin sizi henüz yakalamadığı bu mutluluk verici durumdayım. Ama sonra aniden ağzımdaki bayat tadı fark ediyorum ve birdenbire dünün anısı tüm gücüyle üzerime yağıyor.

Üzerimden soğuk bir ürperti geçiyor ve kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor. Bunların hepsi gerçekten oldu. Ben uzaklaştırılmıştım, Lydia da evden atılmıştı. Alistair Ellington ile viski içtim. Sonra James beni eve götürdü ve her şeyi düzelteceğine söz verdi.

Bakışlarım sanki kendiliğinden masamın üzerindeki ilan panosuna kayıyor. Köşeleri dalgalı kâğıtta ne yazdığını buradan okuyamıyorum ama artık tam olarak ne yazdığını ezbere biliyorum.

Bir mide bulantısı dalgası beni ele geçiriyor.

"Uyanmışsın," diyor Ember'ın uyku sersemi sesi yanımda.

Sadece bir mırıltı çıkarabiliyorum.

Ember tek kolunun üzerinde doğrulur. "Dün neredeydin? Annem ve babam neredeyse çıldırıyordu."

"Bunu sana ben de sorabilirdim," diye cevap veriyorum ve başımı ona çeviriyorum. "Seni okuldan alacaktım ama Maisie orada olmadığını söyledi."

Ember ağzını açıyor ve tekrar kapatıyor. Yanakları kızarıyor ama bakışlarımı tutuyor. Sonunda iç geçiriyor. "Okulu kırdım, tamam mı? Şu anda matematikle boğuşuyorum ve biraz ara vermeye ihtiyacım vardı."

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. Ember'ı hayatı boyunca tanıdım ve benden bir şey sakladığını çok iyi anlıyorum. Onu zorlamak istemiyorum,

Ne de olsa sırları olması onun hakkı. Ama şu anda içime yayılan huzursuzluk konusunda hiçbir şey yapamıyorum. Biraz doğruluyorum ama cevap veremeden hemen ekliyor: "Lütfen annemle babama söyleme."

Bakışlarına karşılık veriyorum ve bir an

düşünüyorum. "Hadi, Ruby."

"Hiçbir şeyi açıklamayacağım," diyorum sonunda sessizce. "Ama yardıma ihtiyacın olursa -matematik ya da her neyse- bana haber ver, tamam mı?"

Başını salladı. "Anlaştık."

Bundan sonra odayı rahatsız edici bir sessizlik kaplar.

"Bu doğru mu?" Ember sonunda tereddütle soruyor. "Gerçekten okuldan uzaklaştırıldın mı?"

Şimdi tamamen doğruldum. Gözlerimin önünde siyah noktalar beliriyor ve sonunda başımı sallamadan önce yüzümü ovuşturuyorum.

Aynı anda kapı hafifçe çalınıyor ve kısa bir süre sonra annem kafasını odaya uzatıyor. Yüz ifadesini yorumlamaya çalışıyorum, ancak herhangi bir duygu göstermemek için büyük çaba sarf ediyor gibi görünüyor.

"Anne..." diye başlıyorum ama başını sallayarak beni susturuyor.

"Baban ve ben aşağıya gelmeni istiyoruz," diyor ses tonunu bozmadan. "Şimdi birbirimizle ciddi bir konuşma yapacağız."

Başını geri çekiyor ve biraz sonra aşağıya indiğini duyuyorum. Esneyerek gözlerimi ovuşturuyorum. Ember yanıma oturuyor. Bakışlarının üzerimde olduğunu ve bir cevap beklediğini hissediyorum.

Başka bir şey söylemeden kalkıp banyoya gidiyorum. Kötü tadın kaybolması için dişlerimi özenle fırçalıyorum ve yüzümü yıkıyorum. Sonra bir at kuyruğu bağlıyorum ve kaküllerimi elimden geldiğince düzeltiyorum. Ben odama döndüğümde Ember da banyoya gidiyor. Bu sabah rutini bana o kadar tanıdık geliyor ki, gardırobumun önünde dururken elim sanki kendiliğinden okul üniformama gidiyor. Sanki lacivertin üzerinde kendimi yakmışım gibi hızla geri çekiyorum. İçimde yükselmek isteyen paniği bastırmak için birkaç derin nefes almam gerekiyor, sonra üniformanın bulunduğu askıyı kenara itip siyah bir midi etek ve bol bej bir bluza uzanıyorum.

Ember ve ben mutfağa girdiğimizde annem ve babam çoktan yemek masasında oturuyorlardı. Eğer bu normal bir sabah olsaydı, bizi gülümseyerek karşılarlardı. O gün neler yaptığımızı sorarlar ve birlikte kahvaltı ederken bize planları hakkında bilgi verirlerdi. Şimdi masada karşılarına oturduğumuzda ifadesiz bir şekilde bize bakıyorlar. Mutfaktaki tek gürültü kahve makinesinin yumuşak uğultusu.

Annem ve babam bakışıyorlar ve bir an için sessizce iletişim kuruyor gibi görünüyorlar. Sonra babam bana baktı.

"Dün ne oldu Ruby?" diye sorar.

Sinirli bir şekilde ikisinin arasında gidip geliyorum. "Annem sana her şeyi anlatmış olmalı."

"Yine de bunu senden duymak istiyorum."

Babamın bakışları nötr, annemin dün bana baktığı gibi yargılayıcı ve hayal kırıklığı dolu değil. Yüzü yerine yemek masasındaki bir çukura bakmak istememe neden oluyor.

"Ben ... Okuldan uzaklaştırıldım," diye güçlükle devam ediyorum.

"Neden?"

Dişlerimi sımsıkı sıkıyorum. Kollarımda hoş olmayan tüyler diken diken oluyor ve ellerim soğuk ve yapış yapış hissediyor. Ailemin yanında kendimi hiç bu kadar rahatsız hissetmemiştim. Kalkıp odama geri dönmek istiyorum.

"Benden ne duymak istediğini bilmiyorum baba," diye geveliyorum. "Sana bunun doğru olduğunu söyleyeyim mi? Oxford notlarımı biraz yükseltmek istediğimi ve bu yüzden tarih öğretmenimi öptüğümü?"

Yanımda, Ember sandalyesinde huzursuzca bir ileri bir geri sallanıyor. Ona ya da aileme bakamıyorum, onun yerine bakışlarımın mutfakta rastgele dolaşmasına izin veriyorum. Karşı duvarda asılı olan saate takılıp kalıyor.

Okul servisi beş dakika içinde gelecek. Normalde çoktan sırt çantam sırtımda otobüs durağında bekliyor olmam gerekirdi. Bunun yerine, burada mutfakta oturuyorum ve bu sorgulamayla yüzleşmek zorundayım.

"Hayır, bunu senden duymak istemiyorum," diyor babam sakince. "Bu resimlerin neyle ilgili olduğunu bilmek istiyorum, evet. Ama hikâyeyi bir de senin ağzından dinlemek istiyorum."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum.

"Dün bunu yapman için sana fırsat vermedim. Bunun için çok üzgünüm" diye ekledi annem. Bu durum karşısında şaşkına dönmüştüm. Bu ofiste oturmak ve bu fotoğrafları görmek. Bay Lexington'ın bana söylediklerine inandım ve senin konuşmana hiç izin vermedim."

Nefesimi

tutuyorum.

"Üzgünüm,

Ruby."

Birdenbire gözlerim yanmaya başlıyor. Boğazımda bir yumru oluşuyor ve arka arkaya birkaç kez yutmaya çalışıyorum. Ama işe yaramıyor.

"Ama öylece ortadan kaybolamazsın." Sesi rahatsız edici bir fısıltıya dönüştü. "Çok endişelendik."

"Dün senin yanında olamamamız iyi değildi," diye devam ediyor babam.

"Ve bize neler olduğunu açıklarsan bizim için çok anlamlı olur," diye ekliyor annem.

Gözlerimi kaç kez kırparsam kırpayım, gözyaşlarım akmıyor. Sol tarafımda Ember elini kaldırıyor ve kısa bir süre sırtımı okşuyor. Şu anda yanımda olduğu için inanılmaz mutluyum.

Annem bana bir fincan çay dolduruyor ve masaya doğru itiyor. Yanaklarımı siliyorum ve sonra ellerimi sıcak porselenin etrafına koyuyorum. Yavaş yavaş kemiklerimdeki soğuğun yerini alıyor. Ailem düşüncelerimi toparlamam için bana zaman veriyor. Onlara ne söyleyebileceğimi kısaca düşünüyorum. Ailemin arkadaşlarımın sırlarını öğrenmesine izin verirsem bu güveni kötüye kullanmak olur mu? Ama şimdi bu mesele sadece Lydia ve James'i değil, beni de etkiliyor. Ve onlar benim için ne kadar önemli olursa olsun, ailemle olan ilişkimi tehlikeye atmaya devam edemem.

"Bay Sutton'dan tavsiye mektubumu almam gereken gün başladı," diye başlıyorum biraz tereddüt ettikten sonra.

Annem ve babam beni dikkatle dinliyorlar. Artık bu durum bana korkutucu gelmiyor. Aksine, gerçeklerin nihayet konuşulabileceği korunaklı bir alanda olduğumu hissediyorum. Bu yüzden konuşmaya devam ediyorum. "Birbirimizden randevu aldığımızı sanıyordum. Ama içeri girdiğimde yalnız değildi."

Başlangıçta benim için zor oluyor ama zamanla kelimeler dudaklarımdan daha kolay dökülüyor. Onlara resimlerin arkasında Cyril ve James'in babasının olduğunu söylediğimde, annem babamın eline uzanıyor.

"Mortimer Beaufort acımasızdır," diye açıklıyorum kısık bir sesle. "Ailesinin itibarı için cesetlerin üzerinden bile geçer."

Annem başını sallayarak, "Ve bu süreçte başka bir aileyi yok etmesi umurunda değil," diyor. "Ne korkunç bir insan."

"Korkunç biri mi? Aklıma tamamen farklı birkaç isim gelebilir," diyor kaşları dik bir kırışıklık oluşturan babam.

"Böyle bir canavarın Lydia gibi iyi kalpli bir insanı nasıl yetiştirebildiğini merak ediyorum," diye katılıyor Ember.

Bir seferde o kadar uzun konuştum ki nefesim kesildi. Çayımdan bir yudum alıyorum ve boğazımda hala oturmakta olan yumrunun yakında kaybolacağını umuyorum.

Mutfağa sessizlik yayılır. Ancak öncekinin aksine, rahatsız değil, daha ziyade düşünceli.

"Bütün bunları birine anlatmadan yanında taşıdığına inanamıyorum," diyor babam sonunda. Gözlüklerini çıkarıyor ve gözlerini ovuşturuyor.

Bu arada çay soğudu ve fincanı tekrar yere bıraktım. "Lydia ve James'in güvenini suiistimal edemezdim."

"Ama artık mesele sadece ikisi değil," diye benim de dün fark ettiğim şeyi nazikçe ifade ediyor Ember.

"Bu şey bizi aştı. Müdür Lexington'ı gerçeğe nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum. Bay Beaufort veli kurulunun bir üyesi, her yıl tonlarca para bağışlıyor, tıpkı Cyril'in ailesi gibi. Onun sözü benimkine karşı çıkarsa, kime inanacağı çok açık."

"Ama orijinal resimler hâlâ duruyor olmalı, değil mi?" diye soruyor annem. "Cyril sildi. Eğer hâlâ varsa, ya onunla ya da Bay Beaufort'la çekilmiştir."

"Öyle olsa bile Ruby bu görüntülerin montaj olmadığını nasıl kanıtlayacaktı?"

"Faydası yok," diyor babam başını sallayarak. "Müdürünüzle konuşmalı ve ona gerçeği anlatmalıyız."

"Hayır!" Bağırıyorum. "Bu olmaz. Lydia'ya ihanet edemem. Babası onu çoktan hiçbir yere sürgün etti. Tüm bunlar ortaya çıktığında ne yapacağını sanıyorsun?"

James'in bana babası hakkında anlattığı şeyleri hatırlıyorum. Bay Beaufort'un gözlerindeki soğukluğu, James'in çatlamış dudağını ve Lydia'nın yüzündeki kırmızı lekeleri.

"Bu adamın sağı solu belli olmaz baba."

Annem masanın üzerinden ellerimi tutuyor ve sıkıca sarılıyor. "Arkadaşlarını korumak istemeni seviyorum Ruby, ama bu senin geleceğinle ilgili."

"Lydia'ya bunu gerçekten yapamam anne," diyorum kabaca. "James'in Cyril'in Lexington'a resimlerle ilgili gerçeği anlatmasını sağlayacağına güvenmek zorundayım."

Annem derin bir nefes verir ve yüz ifadesi sertleşmiş olan babama bakar.

"Hâlâ şu rektörle konuşmamız gerekiyor." Ona karşı çıkmak için ağzımı açıyorum ama o elini kaldırıyor. "Ona Lydia hakkında bir şey söylemek zorunda değiliz ama bu fotoğrafların gerçekliğini kontrol ettirmesini istiyorum."

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum. Aileme gerçeği söylemiş olmak iyi hissettirirken, bu konuda aynı fikirde olmamamız da beni

huzursuz ediyor.

"Lütfen, bir şey yapmadan önce James'in Cyril'le konuşmasına izin ver," diye yalvarıyorum. Annem ve babam birbirlerine bakıyorlar.

"James'e gerçekten güvenebilir misin?" diye soruyor annem usulca. "Ne de olsa fotoğrafları çeken oydu."

İstemesem de kaskatı kesiliyorum. Elbette annem haklı. Nesnel olarak konuşursak, kaderimi James'in ellerine bırakmam için hiçbir neden yok.

"Düşündüğün gibi değil anne," diye beklenmedik bir şekilde yardımıma koşuyor Ember. "James Ruby'ye gerçekten aşık. Ona asla bilerek zarar vermez."

Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. Ember'a baktığımda sadece omuzlarını silkiyor. "Bunu fark etmek için yanında sadece bir dakika geçirmen yeterli."

Annem yüz ifadesi hâlâ mutlu olmayan babama bakıyor.

Nefesimi tutuyorum.

"Ona bir hafta vereceğiz," diyor babam kararlılıkla. "Sonra Lexington'a gideceğiz. Son birkaç yıldır birkaç yalan yüzünden işinizin mahvolmasına izin vermeyecek kadar çok çalıştınız." Babamın sesi bastırılmış bir öfkeyle titriyor, ama ikimiz de onun kararı hakkında bir şey söyleyemeden, ellerini tekerlekli sandalyesinin tekerleklerine koyuyor ve mutfaktan çıkıyor.

Annem ellerimi sıkıca kavradı. "Bize her şeyi anlattığın için teşekkür ederim."

Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum.

"Umarım dün verdiğim tepki için beni affedebilirsiniz. Bu durumla nasıl başa çıkacağımı bilemedim."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, annemin ellerinin baskısına karşılık veriyorum. "Sorun yok, anne."

Ayağa kalkıyor ve başıma bir öpücük kondurmak için üzerime eğiliyor. Sonra babamı takip ediyor.

Az önce hissettiğim özgürleşmişlik duygusu yavaşça kayboluyor. Onun yerine yorgunluk kollarıma ve bacaklarıma çöküyor ve başımı Ember'ın omzuna yaslıyorum. Bir elini kaldırıp saçlarımın üzerinde gezdiriyor.

"En azından dün senin yüzünden okula gitmediğimi fark etmediler," diye mırıldanıyor.

Sadece kız kardeşime yumruk atacak gücüm var.

6

James

Parmağımı zile doğru kaldırıyorum ama küçük düğmeye basmayı başaramıyorum. Sanki biri görünmez bir demir zincirle bileğimi sarmış ve tüm gücüyle beni tutuyormuş gibi hissediyorum.

Ruby'nin kapısına ilk kez gelmiyorum. Hatta onunla ve ailesiyle tanışacağım için ilk kez heyecanlanmıyorum. Ama son yirmi dört saat içinde olanlardan sonra, bu kapının ardında beni nelerin beklediği hakkında hiçbir fikrim yok. Ruby'nin ailesinin gözlerinin içine nasıl gireceğimi ve onlara ne söyleyeceğimi. Ruby için de aynı şeyi hissediyorum. Ya her şeye rağmen beni affetmeye yanaşmaz ve beni tekrar gönderirse?

Bu düşünceyle midem ağrılı bir şekilde kasıldı. Hiç o anki kadar gergin olduğumu hatırlamıyorum.

Ama tekrar gitmek de bir seçenek değil. Ruby'ye bir söz verdim - ve ayrıca, anlaştığımız gibi notlarını teslim etmezsem Lin muhtemelen beni öldürür.

Derin bir nefes alıyorum. Sonra cesaretimi toplayıp Bells'in ziline basıyorum. Kapının yavaşça açılması yarım dakika sürüyor. Ruby'nin babası bana bakıyor, bakışları sert ve meydan okuyucu ve içindeki kararlılık bana anında Ruby'yi hatırlatıyor. Boğazımı temizlemem gerekiyor.

"Merhaba Bay Bell," diyorum.

"James," diye cevap veriyor tonsuzca. Ziyaretimden memnun olmadığı çok açık.

"Ruby'ye ev ödevini vermek istedim. Bugün kaçırdığı derslerin notları da bende," diyorum ve bunu kanıtlamak istercesine bir araya getirdiğim küçük kâğıt yığınını havaya kaldırıyorum.

Bay Bell'in bana sözsüzce baktığı birkaç saniye geçti. Ruby ile her zaman yapmaya çalıştığım gibi bakışlarını tutuyorum.

"İçeri gel," diyor sonunda ve tekerlekli sandalyesini kenara çekerek eve girmemi sağlıyor. Dar koridora giriyorum ve tıpkı geçen sefer olduğu gibi gözüme çarpan ilk şey duvarlardaki aile fotoğrafları oluyor.

Eğer bir gün evim olursa, böyle fotoğraflar asmak istiyorum, aklımdan geçiyor ve bu düşünce beni o kadar hazırlıksız yakalıyor ki bakışlarımı kaçırmak zorunda kalıyorum.

"Ruby!" diye bağırıyor Bay Bell o kadar yüksek sesle ki irkiliyorum. "Bir ziyaretçiniz var!"

Üst kattan ayak sesleri geliyor, ardından Ruby merdivenlerden yavaşça inerken bir gıcırtı duyuluyor. Beni gördüğünde gözleri şaşkınlıkla açılıyor. Önümde durduğunda usulca "Hey," diyorum.

Bu selamın yeterince iyi olmadığını biliyorum. Ruby'ye bundan daha fazlasını vermek isterdim ama yapamam. Bay Bell argus gözleriyle beni izlediği sürece olmaz.

"James sana ödevini vermek için burada," diye açıklıyor. "Neden oturma odasına gitmiyorsun? Helen ve ben de tam çay yapacaktık zaten."

Mutfağa doğru kaybolurken arkasından bakıyorum. Sonra Ruby tekrar bakışlarımı üzerine çekiyor. Yorgun ve depresif görünüyor ve onu kollarıma alıp bırakmamak istiyorum. Ama bunun ona yardımcı olmayacağını, sorunlarını çözmeyeceğini biliyorum, bu yüzden dürtüye direniyorum ve başımı sorgulayıcı bir şekilde oturma odasının kapısına doğru eğiyorum.

Ruby başını sallayıp yolu gösteriyor, ben de onu belli bir mesafeden takip ediyorum.

Kanepeye yan yana oturduktan sonra, "Lin ve ben hiçbir konuyu kaçırmamak için ders notlarını mutlaka almak isteyeceğinizi düşündük," diyorum. Yaprak yığınını masanın üzerine koyuyorum.

"Lin'le konuştun mu?" Ruby soruyor. En üstteki kâğıtta ne yazdığını okumak için öne doğru eğilir.

"Evet. Öğle yemeği arasında oturduk ve hangi konuda kimin sizin için not tutacağını tartıştık."

Ruby'nin ağzının köşeleri yukarı doğru hareket ediyor - zar zor fark ediliyor ama hareket ediyorlar.

"Senin için endişeleniyordu," diye devam ediyorum. "Dünden beri sana ulaşamadığını söyledi."

"Kimseyle konuşmak istemedim," diyor sessizce.

"Bunu anlayabiliyorum."

Bir an sessiz kaldık, sonra Ruby ilk kâğıdı eline aldı ve sorgulayıcı bir şekilde bana baktı.

Boğazımı temizliyorum. "Her bölmenin farklı bir rengi var," diye açıklıyorum. "Böylece yolunuzu daha çabuk bulabiliyorsunuz. Lin bana renk kodlarınız hakkında bilgi verdi. Yani bu matematik."

Ruby notlardan bana ve tekrar geriye bakıyor ve gözlerindeki ıssızlığın bir kısmı kayboluyor. Yerini başka, daha sıcak bir şey alıyor ve sonunda yüzüne hafif bir gülümseme yayılıyor. Tüm desteyi masadan alıp kucağına koyuyor ve tek tek notlara daha yakından bakmaya başlıyor.

"Her şeye bir göz atmanın en iyisi olduğunu düşündüm ve herhangi bir sorunuz varsa, birlikte üzerinden geçeriz. İngilizce hariç - işte Anna Karenina ile birliktesiniz, ona henüz başlamadık. Ama Lin sana bu konuda yardımcı olabilir."

Ruby dalgınca başını sallar ve notları karıştırmaya devam eder. "Umarım her şeyi deşifre edebilirsin. Gerçekten denedim, ama-"

Daha fazla ilerleyemiyorum. Ruby bana doğru küçük bir sıçrama yaptı ve sarıldı.

Be

n. "Bu çok harika, teşekkür ederim" diyor.

Kağıt parçalarından birkaçı yere düşmüştü, ama şu anda o an umurumda değil. Elimden geldiğince Ruby'nin kucaklamasına karşılık veriyorum.

"Maxton Hall'dan vazgeçmek istemiyorum," diyor. Sesi ceketim yüzünden boğuk çıkıyor.

"Biliyorum," diye cevap veriyorum.

Bana daha da yaklaşıyor ve ben de ona olabildiğince sıkı sarılıyorum.

"Merhaba James," diye bir ses aniden arkamızdan geliyor. Ruby'yi bırakmak şu anda isteyeceğim son şey ama Ember'ın alaycı sesi bana başka seçenek bırakmıyor. Arkamı dönüyorum. Ruby'nin kız kardeşi ve annesi oturma odasının kapısında duruyorlardı. Kanepeden fırladım.

"Merhaba Helen," diyorum ceketimi düzelterek. "Selam Ember."

Bir an için aramızda rahatsız edici bir sessizlik oldu. Sonra Helen bana doğru birkaç adım attı. Bir an için yüzüme tokat atmak istediğinden korkuyorum. Dişlerimi sıkmaya başlamıştım bile - ama sonra Ruby'nin annesi beni şaşırttı.

Beni kollarına çekti.

Bir an için bana neler olduğunu hiç anlamıyorum. Helen Bell bana sarıldı.

"Ailen için çok üzgünüm James," diyor sessizce. Sözleri nefesimi kesiyor.

Geriye yaslanıyor ama elleriyle üst kollarımı kavramaya devam ediyor. Vücudum bir tahta gibi kaskatı kesiliyor. Hareket edemiyorum, tek bir kelime bile edemiyorum. Annemin bana en son ne zaman sarıldığını hatırlıyorum. Son doğum günümdeydi,

tam kahvaltıda. Önce kollarını uzatarak Lydia'ya yaklaştı, sonra da bana sarıldı.

"Senin ve kız kardeşin için yapabileceğimiz bir şey olursa, bize söylemekten çekinme," diye devam ediyor Helen ve ben annemin anısını bastırıyorum.

Bağırılmayı bekliyordum. Nefret ve tiksinti bekliyordum. Kapının suratınıza çarpılmasını. Ve şimdi Ruby'nin annesi bana sarılıyor ve yardım teklif ediyor. Ruby'nin okuldan atılmasını sağlayan kişi ben olmama rağmen.

Zorlukla yutkunuyorum. Şu anda hiçbir şey bilmiyorum. Sadece bakışlarına dayanmanın ve sözlerinin bana ne kadar yakın olduğunu belli etmemenin bana giderek daha fazla güce mal olduğunu fark ediyorum. Belki de Helen'in kişisel silahı budur - nezaket.

Ruby bir ara, "James hiçbir şey kaçırmayayım diye bana okuldan notları getirdi," dedi ve beni katılığımdan kopardı. Eğer o bir şey söylemeseydi muhtemelen hiç kıpırdamayacak ve günün geri kalanında Bells'lerin oturma odasında bir tuz sütunu gibi kalacaktım.

Ancak Helen Ruby'ye dönüp kanepeye gittiğinde nefesimi tutmayı başarabiliyorum. Kendimi toparlamam ve Ember'la birlikte notları yerden almakta olan Ruby'nin yanına dönmem bir anımı alıyor.

Ember yapraklardan birine dikkatle bakar ve sonra Ruby'nin görebileceği şekilde tutar. "Onları sen yapmışsın gibi görünüyorlar," diyor neredeyse eğlenerek.

Ruby içime bir ok gibi saplanan küçük bir gülümseme veriyor. "Evet, öyle değil mi?"

Kanepeye geri dönüp tekrar oturuyorum. Kalbim hâlâ deli gibi çarpıyor ama Ruby'nin yakınlığı sinirlerimin yavaş yavaş yatışmasını sağlıyor.

"Ember, mutfakta yardımına ihtiyacım var," diyor Helen.

Ember şakacı bir kızgınlıkla gözlerini devirir ama annesine karşı çıkmadan onu takip eder.

Sonra Ruby ve ben yine yalnız kaldık.

İkisinin kaybolduğu yöne doğru dönüyorum.

"Hayalet görmüş gibi görünüyorsun," diyor Ruby eğlenerek.

"Annen-" Az önce başıma gelenleri nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. Başımı sallayarak kanepede arkama yaslandım ve Ruby'ye gülümsedim.

"Umarım onlara söylememde bir sakınca yoktur."

"Elbette," diye cevap veriyorum hemen. "Ailen gerçeği bilmeli."

Sesli bir şekilde nefes veriyor. "Bu şekilde göreceğinden emin değildim."

Başımı sallıyorum. Ruby'yi ailesine neyin bağladığını bilmiyorum. Ama bunun ne kadar değerli olduğunu biliyorum. "Bence birbirinize davranış şekliniz harika. Onlarla böyle bir konu hakkında konuşabiliyor olman doğal bir şey değil. Sana baskı yapmak istemedim. Özür dilerim."

"Bana baskı yapmadınız. Bilerek onu her şeyin dışında tutmak istedim - iki yılı aşkın süredir yaptığım şey buydu," diye cevap veriyor sessizce ama ısrarla.

Parmaklarıma bakıyorum.

Babamın eli Lydia'nın yanağına çarptığında çıkan sesi düşünmek zorundayım. Dün gece sadece rüyamda gördüm ve tekrar tekrar uyandım.

"James?" diye fısıldar Ruby.

Parmak eklemlerimin üzerinde uzanan deriye bakıyorum. "Bazen keşke bizim durumumuz da aynı olsaydı diyorum. Keşke benim de seninle konuştuğun gibi konuşabileceğim bir ailem olsaydı. I-" Bundan daha fazlasını alamam.

"Biliyorum," diyor Ruby. Dizlerimiz hafifçe birbirine çarpana kadar bana biraz daha yaklaşıyor.

"Babamın Lydia'yı gönderdiğine inanamıyorum." Nefes alışım birden hızlanıyor. Göğsüm sertçe çarpıyor, ama aynı zamanda vücudum içimde olup bitenlere dayanamayacak kadar gergin görünüyor. "Bunu engellemek için hiçbir şey yapamadım. Hiçbir şey yapamadım Ruby."

Ruby ellerini sıkılı yumruklarımın üzerine koyuyor. Dokunuşu yumuşak ve sıcak, tıpkı konuşurkenki sesi gibi. "Kimse bunu engelleyemezdi. Sen yapabileceğin her şeyi yaptın."

Sertçe yutkunuyorum. Boğazıma milyonlarca raptiye takılmış gibi. "Yine de yeterli değildi. Ve... Dün olanlar için çok üzgünüm."

"Biliyorum," diye cevaplıyor Ruby sessizce. Ellerimi sıkıyor ve ben de ona bakmak için başımı kaldırıyorum. Gözlerinde hüzün var ama aynı zamanda başka bir şey daha var. Tanıdık ve iyi hissettirdiği için tutunduğum bir şey.

"Senin ve Lydia'nın yanında olmak şu anda benim için en önemli şey. Benim için en önemli şey sizsiniz."

Elimi çevirebilecek kadar gevşetiyorum ve Ruby'yi kavramak için kullanıyorum. Onu dikkatlice ağzıma doğru kaldırıyorum ve dudaklarımı elinin arkasına bastırıyorum.

Ruby'nin bakışları gittikçe ısınıyor. Gittikçe daha canlı. "Bir an için şüphe ettim," diye sessizce itiraf ediyor. "Lexington'ın ofisinin önünde."

Başımı sallıyorum. Evet, bunu gördüm. İnanmaz bakışı ve içindeki hayal kırıklığı beni derinden etkiledi. Geçmişte büyük hatalar yaptığımı biliyorum. Ama bu fotoğrafları çekmek - böyle bir şey artık hayatımın bir parçası değil. Bu tür entrikalar artık şu anda olduğum adama ait değil. Ya da olmak istediğim adama.

"Fotoğrafların hâlâ cep telefonumda olduğunu bile bilmiyordum."

Ruby kısaca başını sallar. Sonra sesli bir şekilde nefes verir. "Lexington'ı gerçeğe ikna etmek zor olacak."

"Muhtemelen."

Bir an için ikimiz de düşüncelerimize daldık.

"Peki ya Lydia?" Ruby sonunda sorar. "Şimdi ne olacak?"

Boğazımı temizliyorum. "Ophelia'yla birlikte yaşıyor ve mezun olabilmek için özel dersler alıyor. Babam eğer reddederse Sutton'ı ihbar etmekle tehdit etti."

Ruby sertleşiyor ve gözlerinde benim hissettiğim öfkenin parladığını görebiliyorum. "Ben de eşyalarımı toplamak istiyorum."

"Neden sen yapmıyorsun?" Ruby temkinli bir şekilde sorar. "Belki o zaman aklı başına gelir ve hata yaptığını anlar."

Başımı iki yana sallıyorum. "Evdeki durumun daha fazla tırmanmasına izin veremem. Eğer gidersem, Lydia'yı geri getirmesi için babamı ikna etme şansım olmaz."

Ruby kaşlarını çatar. "O zaman bu-"

"... önce onun istediğini yapmamı," diyorum sesimi çıkarmadan. "Oh, James."

Omuzlarımı silktim. Ziyaretimle ilgili en son istediğim şey Ruby'ye ailevi sorunlarımla tekrar yük olmaktı. Zaten yeterince derdi vardı, bir de Lydia ve benim için endişelenmesine gerek yoktu.

"Sence bir noktada değişecek mi?" Ruby başparmağını elimin arkasında gezdirerek soruyor.

Kendimi dinler ve düşünürüm. Babamın bir noktada değişip değişmeyeceğini hiç düşünmedim. O benim için her zaman Mortimer Beaufort'tu - benden en yüksek beklentileri olan ve çocukluğumdan beri beni öylesine baskı altına alan bir iş adamı ki her an boğulacakmışım gibi hissederdim.

Düzenli olarak rüyamda denizde boğulduğumu ve babamın başımda durup ölmemi izlediğini görüyorum. Şu anda tam olarak böyle hissediyorum.

"Sanmıyorum," diyorum kısık sesle.

Ruby bana biraz daha yaklaşıyor ve ben de başımı onunkine yaslıyorum. "Senin için buradayım," diye fısıldıyor.

Buna cevap verememem. Sadece bir kolumu onun yanına doladım ve onu kendime çektim.

"Hafta sonları Lydia'yı ziyarete giderim diye düşünmüştüm," diyorum bir süre sonra. "Ophelia'yla iyi olacak, bunu biliyorum. Ama Beckdale'de başka kimseyi tanımıyor ve yalnız hissetmesini istemiyorum."

Ruby bana sempatik bir şekilde bakıyor ama bu istediğim son şey. Kendisinin yeterince endişesi var ve ailemin sorunlarını da ona yüklememeliyim.

Bir süre sonra "Seninle gelebilir miyim?" diye

sordu. "Lydia'ya mı?"

Ruby başını sallıyor. Şaşkınlığımı hissetmiş olmalı, çünkü cevap veremeden hemen ekliyor: "Bir gün. Sadece sen istersen."

"Lydia kesinlikle memnun olurdu." Ruby'ye bakmak için biraz geriye yaslanıyorum ve sessizce ekliyorum, "Ben de öyle."

Günün geri kalanını Ruby ile geçirmek için her şeyi yapardım, ama bugün hala yapmam gereken bir şey var - ve bu hiç de hoş değil.

Arabamı Red Heaven'ın önüne park ettim ve dışarı çıktım. Kendi başına araba kullanmak alışılmadık bir şey ama Percy Cumartesi günü Pemwick'ten döndükten sonra hasta olduğunu söyledi ve o zamandan beri ortalıkta görünmüyor. Onu suçlayamam. Lydia'yı ağlayarak Ophelia'ya teslim etmek ve sonra hiçbir şey olmamış gibi geri dönmek onun için de kolay olmamıştır.

Arabanın kapısını gereğinden biraz daha sıkı kapattıktan sonra kulübün girişine doğru birkaç metre yürüyorum. Güneş artık neredeyse tamamen batmış ve sadece uzaktan belli belirsiz kırmızımsı bir parıltı olarak görülebiliyor.

Ağır kadife perdeleri kenara itip içeri giriyorum. Tipik pudralı tatlı koku burnuma yayılıyor ve hemen başıma bastırıyor. Bu barakada hiç ayık kaldığımı sanmıyorum. Alkolün etkisi olmadan, dansçıların pembe ve kırmızımsı ışıkta derin baslı yavaş bir şarkı eşliğinde dans ettiği direk dansı direklerinin görüntüsüyle eşleşen koku bana bir şekilde gerçeküstü geliyor. Sanki yabancısı olduğum ve artık ayrılmaz bir parçası olmadığım bir dünya gibi.

"James!" Bear'ın gür sesi uzaktan duyuluyor. Onun ve dansçıların dışında kulübün bu bölümünde başka kimse yok, bu da beni şaşırtmıyor. Burada asıl saatler çok daha geç.

Ona doğru dönüyorum ve Red Heaven'ın sahibinin kollarını açmış bana doğru yaklaştığını görüyorum. İsmi uzun ve ince boyuna uymadığı gibi

Giydiği ısmarlama Beaufort takımına uyuyor. "Önce Cyril, sonra sen. Bu şeref bana ne kazandırıyor?"

"Ayı," diye selamlıyorum onu ve elini sıkıyorum. Tokalaşması neredeyse babamınki kadar sert ve inatçı. Gözümü bile kırpmadan karşılık veriyorum. "Cyril yüzünden buradayım. O nerede?"

Dudaklarındaki gülümseme bir milimetre bile kaymasa da Bear'ın gözlerine ciddi bir bakış giriyor. "Arka taraftaki odalardan birinde ve iyi vakit geçiriyor."

Sertçe yutkundum. Çok açıktı. "Umarım tepki verir."

Bear beni geriye, kulübün karşısına doğru el sallıyor. "Mezar kazıcınızın yüzüne bakılırsa bir şeyler yemiş."

Bear'a cevap vermeden VIP alanına açılan ağır kapıya bakıyorum.

"Kulübümde kavgaya müsamaha göstermediğimi biliyorsun James," diye devam ediyor karanlık bir sesle. "Eğer sorunlarınızı birbirinizle çözmek istiyorsanız, bunun yeri burası değil."

"Kimseyle kavga etmeye niyetim yok," diyorum.

Bear bana kapıyı açmadan önce "Güzel," dedi. "Arka tarafta."

Başımı salladım ve koridorda Bear'ın işaret ettiği yere doğru yürüdüm. Tereddüt etmeden perdeyi kenara itiyorum.

Cyril siyah deri koltuklardan birine oturur. Rahatlamış görünüyor, başını arkaya yaslamış ve müziğin ritmine göre hareket eden önündeki dansçıyı izliyor. Onun iki elini saçlarına gömmesini ve kalçalarını döndürmesini izler. Yavaşça aşağı doğru hareket eder -

Boğazımı temizliyorum.

Cyril başını bana çevirmiyor ama vücudundaki her kasın gerildiğini görebiliyorum.

"Linette," diyor gözlerini dansçıdan ayırmadan. "Kısa bir ara verebilir miyiz?" Sesinde hiçbir tonlama ya da duygu yok.

Linette şaşkınlıkla duraksıyor ama sonra beni girişte görünce başını sallıyor. Küçük dans pistinden iniyor ve yanımdan geçerken bana bir gülümseme fırlatıyor.

Yavaşça kanepeye doğru yürüyorum. Deri taburelerden birini kendime doğru çekiyorum, böylece Cyril'in karşısına oturabiliyorum. Bana bakma zahmetine bile girmiyor. Onun yerine tavana bakıyor, bakışları bulanık, sanki alkolün yanı sıra çok daha sert bir şey içmiş gibi.

Dünkü sözlerini hatırlıyorum. Sesinde yatan kışkırtmayı: Sor ona Ruby. Bu fotoğrafları kimin çektiğini sor. Cep telefonunu bana nasıl geri verdiğini ve bunun için teşekkür ederek benimle nasıl alay ettiğini. Üzerine atılmamak için tüm gücümü topladım ve arkamı dönüp onu Lexington'ın ofisinin önünde bıraktım.

Cyril'i tanıyorum. Ona saldırmak tam da yapmamı istediği şey olurdu. Tıpkı muhtemelen şu anda bunu umduğu gibi. Ama ona bu iyiliği yapmayacağım. Acısını telafi etmek için ona öfkemle yardım etmeyeceğim. Çünkü Cyril'in acı çektiği gerçeğini görmezden gelmek mümkün değil. En azından benim gibi onu hayatı boyunca tanıdıysanız.

"Babam Lydia'yı kovdu," diye başladım sonunda.

Sözlerim beklenen etkiyi yarattı: Cyril irkildi ve örtülü bir bakışla bana baktı.

Lydia onu ilgilendiren tek şey. Ona bu şekilde ulaşabileceğimi biliyordum.

"Ona bağırdı, dövdü ve Beckdale, Cy'deki teyzemizin evine gönderdi," diye sakin bir sesle devam ediyorum. Soğukkanlılığımı koruyacağıma dair kendime yemin etmiştim ama anı aklıma geldiği anda ellerimi yumruk yapmak zorunda kalıyorum. Bu tamamen içgüdüsel olarak gerçekleşiyor.

Cyril'in gözlerinde karanlık bir şeyler titreşiyor. "Sutton'ın onun hayatından çıkmasını sağlayacağını söyledi," diyor kısık sesle. "İkisinden de bir çırpıda kurtulabileceğimizi söyledi."

Tırnaklarım avuç içlerime batıyor. "Ruby sana ne yaptı böyle?" Homurdanıyorum.

Cy bir kahkaha atıyor ama sesi hiç de eğlenmiş gibi değil. İki eliyle yüzünü ovuşturuyor ve sonra siyah saçlarının arasına gömüyor. "İkisi ortaya çıkmadan önce her şey mükemmeldi dostum."

"Hiçbir şey mükemmel değildi. Lydia Sutton'la tanışmadan önce berbat bir durumdaydı."

Cyril'in omuzlarına kramp girer. Ellerini de yumruk haline getirir. "Bu doğru değil."

"Belki de onu istediğin kadar iyi tanımıyordun."

"Kahretsin," diye bağırıyor Cyril ve bir yumrukla kanepenin minderine vuruyor. "Sadece her şeyin eskiden olduğu gibi olmasını istedim!"

"Sanki geçmişte her şey inanılmaz derecede harikaymış gibi davranıyorsun Cy.

Ama bu doğru değil."

"Birlikte çok iyi vakit geçirdik," diyor titreyen bir sesle. "Başkalarının hakkımızda ne düşündüğüyle ilgilenmiyorduk. Yenilmezdik, James. Ve şimdi ondan geriye hiçbir şey kalmadı."

Yanakları kızarmış, omuzları hızla inip kalkıyor.

Birdenbire sorunun nerede yattığını fark ettim. Gerçekte ben ailemin benim için planladığı hayatı hiç istememiş olsam da Cyril farklıydı. Ben her zaman gelecekten korkarken, Cyril Oxford'a gitmeyi ve kendisi için hazırlanan yolu takip etmeyi dört gözle bekliyordu. Benim içimde her zaman daha fazlası için bastırılmış bir arzu yanarken, Cyril hayatından memnundu.

"Yaptığın şeyin dostlukla bir ilgisi olduğuna beni inandıramazsın."

"Tabii ki bunu arkadaşlığımız için yaptım." Şimdi Cyril her an ayağa fırlayacakmış gibi görünüyor.

"Bunu kendin için yaptın. Bencilliğin yüzünden. Çünkü değişimle başa çıkamıyorsun."

"Bu doğru değil," diye yanıtlıyor.

"Ne düşünüyordun? Babamın bu habere sevindiğini mi?" Soğuk bir şekilde cevap veriyorum.

"Sutton'ın ortadan kaybolmasını sağlayacağını söyledi. Tek istediğim buydu."

Homurdanıyorum. "İstediğinin tam tersini elde ettin. Ne Lydia ne de ben seni bir daha asla aynı gözlerle göremeyeceğiz."

Cyril irkildi. Suratına yumruk atmışım gibi görünüyor. "Ben... Ben bunu istemedim. Lydia'yı cezalandıracağını bilmiyordum."

Sandalyede öne doğru eğildim ve Cyril'in gözlerinin içine baktım. "Hayatımda benim için en önemli olan iki kişiyi incittin. Bunu asla unutmayacağım."

"Olanları geri alamam." Sesi işkence gibi geliyor, kelimeleri kelimenin tam anlamıyla sıkarak söylüyor.

"Evet, yapabilirsin."

Başını sallar. "Lexington şimdi ona gittiğimde söylediğim tek kelimeye bile inanmaz. Ayrıca, itibarım da yok olur."

Tüm gücümle aramızdaki masaya vuruyorum. Acı yumruğumda patlıyor ve tüm kolumu sarıyor ama şu anda buna daha fazla kayıtsız kalamazdım.

"Lanet olası itibarın umurumda değil, Cyril! O iğrenç yalanla Ruby'nin hayatını mahvettin."

Cyril'e meydan okurcasına bakıyorum. Bakışlarıma sert bir yüz ifadesiyle karşılık veriyor.

"Orijinal fotoğrafların hâlâ sende olduğunu biliyorum. Onunla Lexington'a gitmen için sana bir hafta veriyorum."

"I-"

Ayağa kalktım ve yukarıdan ona baktım. "Eğer resimleri Lexington'a vermezsen, kaybolan arkadaşlığımız senin için en küçük sorun olacak," diyorum ölümcül alçak bir sesle.

Cyril sertçe yutkunur. Bakışlarını ellerine indiriyor, onları yumruk yapıyor ve tekrar gevşetiyor. Şu anda kendisiyle amansız bir savaş yürüttüğü gerçeğini görmezden gelmek mümkün değil.

Ama ona bu konuda yardımcı olamam. Söylemem gereken her şeyi söyledim.

"James," diye mırıldanıyor Cyril yine boğuk bir sesle, salonun çıkışına varmak üzereyken. "Bunu gerçekten istememiştim."

Cyril'e olan öfkem Lydia ve Ruby'ye ne olacağının belirsizliği ile birleşince neredeyse başım dönüyor. Belki Cyril özünde kötü bir insan değil ama şu anda arkadaşlığımızın hâlâ kurtarılıp kurtarılamayacağını bilmiyorum. Şu anda ona bakmayı bile başaramıyorum.

"Biliyorum."

Başka bir şey söylemeden kulüpten ayrıldım.

7

Graham

BEAUFORT

Beş dakikadan fazla bir süredir bu mekânda durmuş, camlı binanın ön cephesindeki heybetli tabelaya bakıyorum.

Tiyatro grubum provaları için iki sokak ötede buluştuğu için buradan sık sık geçerdim. Ancak buranın Beaufort Companies'in merkezi olduğunu hiç fark etmemiştim - muhtemelen modayla ya da ülkedeki büyük şirketlerle hiç ilgilenmediğim için.

Her zaman tek bir şey istedim: öğretmen olmak.

Lydia bana soyadını söylediğinde ilk başta bana bir şey ifade etmemişti. Büyükbabamın Oxford mezuniyetim için bana verdiği takım elbisenin onun ailesine ait bir markadan olduğunu anlamam için bana yardım etmesi gerekti.

Bir kez daha koyu yeşil gömleğimin yakasını düzeltiyor ve omzumdaki çantanın askısını ayarlıyorum.

Sonra saatime bakıyorum: on dört elli beş. Derin bir nefes alıyorum ve hareket etmeye başlıyorum.

Takım elbiseli iki işadamıyla birlikte büyük döner kapıdan geçip modern yüksek binanın giriş salonuna giriyorum.

Lydia bir keresinde bana Beaufort'un ana şubesinin ve terzi dükkanının bulunduğu orijinal merkezinin seksenli yıllarda çok küçük hale geldiğini ve bu nedenle hemen yanına pazarlama, basın, muhasebe ve yönetimin kademeli olarak taşındığı bu binanın inşa edildiğini söylemişti. Yirmi katlıdır ve şirketin işlerinin yürütüldüğü yerin burası olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmamaktadır.

Kapının hemen arkasında durup etrafa bakarken avuç içlerim üşüyor. Resepsiyon alanının zemini açık renk mermerden, duvarları ise tamamen camdan yapılmış. Beaufort'un amblemi giriş holünün ortasına yerleştirilmiş ve hemen üzerinde yarım daire içinde şirketin adı yer alıyor.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye soruyor genç bir adam nihayet resepsiyona adım attığımda. Saçlarını yandan jölelemiş ve -buradaki hemen herkes gibi- vücuduna o kadar iyi oturan siyah bir takım elbise giyiyor ki, vücuduna göre dikilmiş olmalı.

Beaufort takım elbisemi bilerek dolapta bırakmıştım ama şimdi bunun bir hata olup olmadığını merak ediyorum. Kot pantolonum ve biraz fazla büyük kareli ceketimle burada kendimi neredeyse cüzzamlı gibi hissediyorum.

"Benim adım Graham Sutton. Bay Beaufort ile bir randevum var," diye açıklıyorum.

Genç adam kaşlarını kaldırır, hemen ardından bilgisayarının başına eğilir ve faresiyle birkaç kez tıklar. "Ah, işte seni bulduk." Klavyede son sürat yazıyor, sonra sandalyesini biraz geriye çekip çekmecesini açtığı küçük siyah bir dolabın yanına gidiyor. Tezgâha geri dönüyor ve bana dikdörtgen beyaz bir tabela uzatıyor. Üzerinde açık harflerle ziyaretçi kartı yazıyor, hemen üstünde Beaufort logosu ve daha aşağıda siyah bir barkod var.

"Sağ taraftaki kontrolden geçin ve kimlik kartınızı tarayıcının önünde tutun. Geçtikten sonra sol tarafta asansörleri göreceksiniz. En üst kata çıkmanız gerekiyor."

"Tamam. Teşekkür ederim," diyerek kimlik kartını aldım ve işaret ettiği yöne doğru döndüm.

"İyi şanslar," diye sesleniyor arkamdan.

Keşke bunu ne kadar kötü kullanabileceğimi bilseydi.

Benimle birlikte bir kadın ve bir erkek asansöre biniyor. Hangi kata çıktığımı gördüklerinde beni dikkatle inceliyorlar. Bakışlarımı kaçırıyorum ve onun yerine yıpranmış kahverengi deri ayakkabılarıma bakıyorum.

Yirminci kata kadar olan yolculuk ağır çekimdeymiş gibi geçerken, asansör baş döndürücü bir hızla ilerliyor. Her zaman sadece Lydia'yı düşünebiliyorum. Beş gündür ondan haber alamıyorum ve şimdi endişeden hasta oldum. Pazartesi akşamı boyunca ona ulaşmaya çalıştım ama telefon görüşmemizden sonra cep telefonu kapalıydı. Gece geç saatlere kadar ondan bir e-posta alamadım:

Sana sadece sorun getiriyorum. Belki de beni unutsan daha iyi olur. Özür dilerim. -Lydia

Cevabıma yanıt vermedi. Nerede olduğunu ya da iyi olup olmadığını bilmiyorum. Dün Bay Beaufort'un sekreterinden telefon aldığımda

yer ayaklarımın altından kayıp gidiyordu.

Lydia'nın babası benimle konuşmak istiyorsa, bunun tek bir anlamı olabilir: Biliyor. Bir yandan, bu beni Maxton Hall'daki ilk ders günümden daha gergin yapıyor, ama diğer yandan neredeyse... rahatladım mı? Son birkaç gün hiç şüphesiz hayatımın en zor günleriydi. İşimi ve onunla birlikte muhtemelen tüm profesyonel geleceğimi kaybettim. Ama umutsuzluğun ortasında bir de Lydia'yı düşünmek var. Artık sürekli korku içinde ve vicdan azabıyla yaşamadan belki de birlikte bir geleceğe sahip olabileceğim Lydia. Bu yüksek bir bedeldi ama Lydia ödemeye değer.

Asansörden en son ben çıkıyorum. Resepsiyon masasının arkasındaki siyah saçlı kadın beni çekingen bir gülümsemeyle karşılıyor. "Bay Sutton, şuraya oturabilirsiniz. Bay Beaufort birazdan yanınıza gelecek." Koridorun sonundaki bir sıra sandalyeyi işaret ediyor.

Sandalyelere doğru yürüyorum ama oturmak yerine, katın sağ tarafının tamamını kaplayan ve etkileyici bir Londra manzarasına sahip olan pencere önünde duruyorum. Büyüdüğüm şehre bakıyorum. Thames Nehri bahar güneşinde parıldıyor ve içimdeki kargaşadan daha farklı olamayacak kadar huzurlu bir izlenim veriyor.

"Bay Sutton, artık içeri girebilirsiniz," diyor asistan. Boğazımı temizliyorum. "Teşekkür ederim."

Sonra derin bir nefes alıyorum, sandalyeleri geçip kapıya doğru yürüyorum ve kolu itiyorum.

Lydia'nın babasının ofisi de tıpkı binanın geri kalanı gibi temiz, soğuk ve duygusuz görünüyor. Sağ tarafta gümüş bir dosya dolabı, yanında metal ayaklı basit gri bir kanepe var. Sol tarafta büyük cam tablalı bir masa var.

Bay Beaufort arkasındaki pencerede duruyor. Ellerini arkasında kavuşturmuş, ancak ben kapıyı arkamdan sessiz bir tıkırtıyla kapattığımda arkasını dönüyor. Bakışları soğukkanlı bir şekilde üzerime dikiliyor.

"Otur, Sutton," diye ısrar ediyor ve masasının önündeki sandalyelerden birini işaret ediyor.

Bir an için selamlaşma eksikliğinden rahatsız olsam da isteğini yerine getirdim. "Bay Beaufort."

Masaya geliyor, o da oturuyor ve iki kolunu önündeki cam tablaya dayıyor. Yan tarafta siyah ekranlı büyük bir bilgisayar ve diğer tarafta kataloglar da dahil olmak üzere birkaç kağıt yığını var

ve eskizler. Bakışlarım bir an onun üzerinde kalıyor, sonra tekrar Bay Beaufort'a bakıyorum.

"Seni neden buraya çağırdığımı bildiğinden eminim," diye söze başladı, tek bir duygu bile göstermeden.

"Tahmin edebiliyorum," diye cevap veriyorum.

"Sanırım kızım taşınması konusunda sizi bilgilendirmiştir."

Sakince bakışlarına karşılık veriyorum ve neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim olmadığını belli etmemeye çalışıyorum.

"Olanlar artık geri alınamaz. Ancak Oxford derecenizi hiç şansı olmayan bir ilişki için harcamamanızı şiddetle tavsiye ederim."

Lydia'yla ilişkimizi birkaç kelimeyle geçiştirmesi göğsüme inen bir tokat gibi. Beni hiç tanımıyor. Lydia ve beni birbirimize neyin bağladığını, birbirimize ne kadar yardım ettiğimizi bilmiyor. Ve şu anda birbirimize her zamankinden daha fazla ihtiyacımız olduğunu bilmiyor.

Buraya onun onayını almayı bekleyerek gelmedim. Hiçbir baba kızının öğretmeniyle bir ilişkiye başlamasını istemez, bunu biliyorum. Ancak benimle konuşurken kullandığı üslup saygısızca ve beni korkutmaya çalışması çok saçma. Onun gücü ve parası karşısında kesinlikle kayıtsızım. Bana ne yapacağımı ya da yapmayacağımı söyleyemez ve kesinlikle beni tehdit etmemeli.

"Sizi takip edebileceğimden emin değilim, efendim."

"O zaman biraz daha açık olmak istiyorum Bay Sutton," diyor sonunda. Öne doğru eğiliyor ve ellerini birleştiriyor. Göz ucuyla beyaz çıkıntılı parmak eklemlerini görebiliyorum. "Şu andan itibaren kızımla herhangi bir temastan kaçınacaksın. Lydia ile konuşmaya devam ettiğini ya da ona bir kez bile yaklaştığını öğrenirsem, pişman olmanı sağlarım." Bu sözleri her zaman istediğini elde eden ve hiçbir çelişkiye tahammülü olmayan bir adamın sakinliği ve kesinliğiyle söylüyor.

Her şeye rağmen korku hissetmeli miyim diye düşünüyorum ama bunun yerine Lydia'yı düşünmek zorundayım. Birlikte neler yaşadığımızı ve geleceğin bizim için hâlâ neler sakladığını.

Geçen Cumartesi, bahar balosunda, Lydia'ya olan hislerime karşı artık kendimi savunamayacağımı fark ettim. Onu seçtim. Bunun kolay olmayacağının farkındayım. Babası yolumuzdaki en büyük engel olabilir ama tek engel de değil. Ama Lydia olmadan hayatım renksiz. Onlar olmadan hiçbir şeyin anlamı yok. Ve ne olursa olsun, savaşmadan pes etmeyeceğim. Lydia'nın benden alınmasına izin vermeyeceğim ve kesinlikle

Çok büyük olabilecekken hayatı boyunca onu küçük tutmaktan başka bir şey yapmamış bir baba tarafından değil.

"Kusura bakmayın ama böyle bir şey söz konusu olamaz Bay Beaufort," diyorum, sesim onunki kadar soğuk.

Şimdi Bay Beaufort arka arkaya iki kez göz kırpıyor. Görünüşe göre, kimsenin kendisiyle çelişmesine alışık değil. O an sadece bir saniyeden kısa sürer, sonra kendine gelir ve biraz geriye yaslanır. Sesli bir şekilde nefes verir.

"Güzel. O zaman her şeye farklı bir şekilde yaklaşmak istiyoruz." Bir sonraki an, yana doğru eğildi ve masanın üzerine bir evrak çantası kaldırdı. Ağzı öne bakacak şekilde bana doğru itiyor ve iki kapağını tıklayarak açıyor.

Kapağı kaldırdığında dişlerimi öyle bir sıkıyorum ki gıcırdıyorlar. Kraliçe'nin yüzü bana yüz kat gülümsüyor.

Gömleğimin yakası aniden dayanılmaz derecede sıkı geliyor ve onu gevşetme dürtüsüne direnmek zorunda kalıyorum. Yavaşça gözlerimi kaldırıyorum ve Bay Beaufort'un duygusuz yüzüne bakıyorum.

"Bunu rahatsızlığın telafisi olarak görün," diye devam etti.

Nabzım hızla atıyor ve boşuna derin bir nefes almaya çalışıyorum. "Paranızı istemiyorum, Bay Beaufort."

Bir kaşını kaldırıyor. "Bu miktar fazlasıyla cömert."

"Mesele bu değil!"

Kahretsin, sesim yükseliyor. Aslında bunu istemiyorum ama bu adam bana başka seçenek bırakmıyor. "Bu davranışınızla kızınıza ne yaptığınızı anlamıyor musunuz?"

Şimdi dişlerini sıkan kişi o. "Ne söylediğine dikkat etmelisin," diyor ölümcül alçak bir sesle.

Sadece başımı salladım. "Sen Lydia'nın kahramanıydın. Senin tarafından ciddiye alınmak ve Beaufort'a dahil olmak için her şeyi yapardı - ama onun için her zaman kızınızın uymadığı önceden belirlenmiş tek bir yol vardı. Onlarla hiç ilgilenmediler. Ona ne olduğu hiç umurlarında değildi - asıl önemli olan bu şirketin zarar görmemesiydi. Lydia'nın üzüntüsüne karşı her zaman kör oldular. Şimdi onun hayatına bu şekilde müdahale etmeye çalışıyor olmanız, kızınızı hiç tanımadığınızı bir kez daha gösteriyor."

Bay Beaufort o kadar sarsılarak ayağa kalkar ki sandalyesi arkasındaki cam duvara çarpar. "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikriniz yok."

Ben de onunla eşit seviyede kalmak için yükseliyorum. "Onun neler yaşadığına dair hiçbir şey bilmiyorsun."

"Planlarına uygun olup olmadığına bakmaksızın çocuklarım için her şeyi yaparım. Günün sonunda onlar için verdiğim kararlar kendi güvenlikleri içindir. Eğer siz de bir baba olsaydınız, bunu anlardınız."

Kapı arkamdan açıldı ama tartışmamızın fark edilip edilmemesi ve her an güvenlik görevlileri tarafından dışarı çıkarılma ihtimalim umurumda değil. Zaten geri dönmeyi hiç planlamıyorum.

"Baba olduğumda çocuklarımı dinleyeceğim," diye homurdanıyorum. "Onları cesaretlendireceğim ve yapmak istedikleri her şeyde destekleyeceğim. Ve asla ama asla kendi hedeflerimi onlarınkinin önüne koymayacağım."

Bay Beaufort dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Artık bana değil, ofisinin girişine bakıyor. Sinirlenerek arkamı döndüm.

James kapı aralığında duruyor. Bakışları babası ve benim aramda gidip geliyor - ve sonunda önümdeki masanın üzerinde açık duran evrak çantasına takılıyor.

James

Yüzümdeki tüm renklerin kaybolduğunu hissedebiliyorum.

Babamın ofisi o kadar sessiz ki aldığım her nefes kulakları sağır edecek kadar yüksek geliyor. Şu anda ne hissettiğimi tarif edemiyorum - sadece bunun yıllardır içimde büyüyen ve şimdi içimden patlamak üzere olan bir şey olduğunu biliyorum.

"Ciddi olamazsın baba," demeyi başararak odaya doğru bir adım atıyorum. Babam hiçbir duygu göstermeden bana bakmaya devam ediyor.

Başımla bavulu işaret ediyorum. "Lydia'yı Ophelia'ya sürdüğün yetmedi mi? Bunu ona gerçekten yapıyor musun?"

Isı yanaklarıma yayılıyor. Karnıma. Damarlarıma. Kısacası her yere. Sanki her şey etrafımda dönüyor - babam hariç her şey. Ellerimi yumruk yapıyorum ve titrediklerini hissediyorum. Titreme kemiklerime kadar işliyor. Bedenimden o kadar yoğun bir öfke akıyor ki ayakta zor duruyorum.

"Masaya bir miktar para koyduğunuzda Lydia'nın hayatından sonsuza dek çıkacağını mı sanıyorsunuz? Gerçekten bunun hâlâ işe yaradığını mı düşünüyorsun?"

"Bu melodramatik gösteriyi bırak ve kapıyı arkandan kapat." Babam gözlerini benden ayırmadan bavulu kapattı. Sonra tekrar Sutton'a döndü. "Tekrar düşün."

"Hiçbir şey düşünmeme gerek yok. Eğer beni şantaj yapmak için çağırdıysanız, yanlış adamı seçtiniz demektir." Sutton babama başıyla selam verdi. "İyi günler."

Arkasını dönüyor ve ofisi geçiyor. Evime geldiğinde yavaşlıyor ve bir an için bana bir şey söylemek istediğini hissediyorum. Ama sonra sesli bir şekilde nefes veriyor, başını sallıyor ve tek kelime etmeden ofisten çıkıyor. Kapı arkasından gürültüyle kapanıyor.

Yerimden kıpırdayamıyorum.

Babam ise bavulu masadan kaldırıp yanına yere bırakıyor ve bilgisayarın başına oturuyor.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

İçimdeki öfke gittikçe büyüyor, daha da bunaltıcı bir hal alıyor. Artık onları durduramıyorum ve az önce gördüklerimden sonra artık bunu yapmak istemiyorum.

Sence bir noktada değişecek mi? Ruby'nin sözleri kafamın içinde yankılanıyor.

Cevabı biliyorum. Onu hep tanıyordum. Sadece itiraf etmek istemedim. o.

Ve birden içimdeki bu ateşin ne anlama geldiğini anladım.

Son yıllarda babamı memnun etmek için kıçımı yırttım. Ben sadece sadece ona ait olan bir gelecek düşüncesini kabul etti. Bu artık sona erdi.

Ne pahasına olursa olsun istediğini elde eden ve kayıpları umursamadan hayatını sürdüren bir adam olmak istemiyorum. Her zaman başka seçeneğim olmadığını düşündüm. Ama son birkaç ay bana hayatın ne kadar öngörülemez olduğunu gösterdi. Benim için savaşmaya değer bir şeyler olduğunu gösterdiler. Ve içimde daha önce hiç sahip olmadığım bir şeyi uyandırdılar: cesaret.

Kendim için bir şeyler yapma cesareti.

Hayatımı kendi ellerime alma cesareti. Babama

karşı koyma cesareti.

"Bu kadar yeter." Sesimin ne kadar sakin çıktığına inanamıyorum.

"Ne?" Babamın sesi dalgın geliyor. Klavyede bir şeyler yazıyor ve bana doğru düzgün bakmıyor bile.

Birkaç uzun adımda ofisi geçip masasının önünde duruyorum.
Babam ancak o zaman gözlerini bilgisayar ekranından ayırır.

Elimi kaldırıyorum ve sol parmağımdaki mühür yüzüğe dokunuyorum. Beaufort'taki her toplantıda taktığım yüzük. Bu ailenin bir parçası olmanın sembolü olarak. Onun sembolize ettiği tek şey, babam ve benim herkesi inandırdığımız birliktelik. Yüzüğü yavaşça çıkarıp elimde tartıyorum. Ağır değil, ama aynı zamanda son on sekiz yıldır beni ezmekle tehdit eden tüm yükü ellerimde tutuyormuşum gibi hissediyorum.

"Denedim baba," diyorum. "Gerçekten iyi bir evlat olmaya çalıştım. Seni ve annemi gururlandırmak için. Ama-" Başımı sallıyorum. Annemi düşünmek canımı acıtıyor. Beni bu halde görseydi hayal kırıklığına uğrar mıydı bilmiyorum. "Bu şekilde devam edemem."

Gözlerimi babamın yüzünden ayırmadan yüzüğü önündeki masaya bıraktım.

"Beaufort'taki hisselerimi satacağım." Elimi çektiğimde, hayatımda hiç hissetmediğim kadar hafiflediğimi fark ettim. Bana öyle geliyor ki bir rüzgâr beni buradan başka bir yere taşımaya yetiyor, çünkü beni bu şirkete ve bu adama bağlayan her şeyi bir kenara bıraktım.

Babam hiçbir şey söylemiyor. Sadece ağzının aşağıya doğru kıvrılmış acı köşeleri bu durumdan memnun olmadığını gösteriyor. Birkaç saniye sonra bilgisayarına geri dönüyor. Sesli bir şekilde nefes veriyorum ve arkamı dönüyorum.

Kapıya ulaştığımda babam sessizce, "Eğer ciddiysen eve dönmene gerek yok," diyor.

Omzunun üzerinden bakıyorum. Şu anda muhtemelen Beckdale'den dönmek için son fırsattan mahrum bıraktığım kız kardeşimi düşünüyorum. Annemin gülümsemesini düşünüyorum. Hayatımda artık var olmayan her şeyi.

"Ne evi?" Cevap veriyorum.

Tepkisini beklemeden kapıyı elimle iterek açıyorum.

Şu anda benim için çok net olan bir şey var: Bu son kez yaşayacağım.

8

Kor

Wren'in evine giderken yol boyunca izlendiğimi hissediyorum.

Korkumun yersiz olduğunu çok iyi biliyorum. Ruby, Gormsey'in diğer ucundaki şehir kütüphanesinde oturmuş, James ve Lin'in bu hafta sırayla ona getirdikleri notları gözden geçiriyor. Eve dönerken bu bölgenin yakınından bile geçmeyecek. Yani gerçekten endişelenmeme gerek yok.

Yine de, midemin bulandığını hissetmekten kurtulamıyorum.

Belki de kız kardeşime daha önce hiç böyle yalan söylemediğim içindir. Birbirimizden sakladığımız sırlarımız var elbette ama bu büyüklükte değil. Arkasından okulundan bir çocukla tanıştım - eğer beni açıkça uyardığı şeyi yaptığımı öğrenirse, bunu sonsuza dek bana karşı kullanacaktır.

Ve Wren ve benim sadece arkadaş olduğumuz gerçeğiyle de ilgilenmeyecekler - gerçi bunun kim olduğumuz için doğru bir terim olduğundan bile emin değilim. Çünkü birbirimize neredeyse her gün yazmamızın yanı sıra, yüz yüze görüştüğümüz zamanları bir elin parmaklarını geçmez.

Belki de sadece heyecanlıyımdır. Ya yanlış eve gider ve yanlış kapı zilini çalarsam - ya da daha kötüsü, kimse bana kapıyı açmazsa?

Ancak Wren'in mesajında bana söylediği sokağa döndüğümde, gözlerim hemen nakliyecilerin bir kanepeyi küçük bir yarı müstakil eve taşıdıkları küçük bir kamyonete takılıyor. Karton kutular ön kapının önüne ve önündeki yola yığılmıştı, bu yüzden hangi eve gitmem gerektiği açıktı. Wren aniden kapıda belirip kutulardan birini aldığında daha da açık hale geliyor. Üzerinde kolsuz gri bir antrenman gömleği, siyah bir kot pantolon ve spor ayakkabıları var. Yolun kenarında beni fark edince elini kaldırıyor.

Yolun son kısmını, küçük minibüsü ve ön bahçedeki dar patikayı geçip ön kapıya kadar gözlerimi Wren'den ayırmadan yürüyorum - ta ki aslında zamanı durdurmak üzere olduğumu hatırlayana kadar. Telaşla kol saatime bakıyorum.

"Benim kapımdan sizinkine sadece sekiz dakika var," diye anons ediyorum.

"O zaman Haritalar uygulaması yalan söylemiş," diye cevaplıyor Wren. "Ya da benim muazzam hızımı hafife aldı."

"Belki de rota hesaplaması sadece yürüyüş yapan yaşlı insanlar içindir ve bu nedenle on dakika daha ekliyordur?"

Bu bende bir sırıtış uyandırdı. Wren tereddütle karşılık veriyor ve omzunun üzerinden bir bakış atıyor. Sonra tekrar bana döndü. "İçeri gel."

Eve doğru bir adım atıyorum ama sonra çok sayıdaki kutuyu hatırlıyorum ve daha fazla uzatmadan eğilip üzerinde büyük siyah harflerle Wren'in adının yazılı olduğu bir tanesini kaldırıyorum.

Wren içeri girebilmem için kenara çekilirken, "Buranın sokağını bile biliyorum," diyorum. O da kutulardan birini alıyor ve kapıyı kapatmadan yukarı çıkıyor. Onu takip ederken beyaz lake ahşap merdiven ayaklarımın altında gıcırdıyor. Basamaklar çok dar ve yanlarına basmamaya konsantre olmam gerekiyor ki kolumdaki kartonla bu hiç de kolay değil.

Sağdaki ilk odaya girdiğimizde Wren, "İşte burası," diyor. "Onu yere yatırın."

Oda benimkiyle hemen hemen aynı büyüklükte. Duvarlar sararmış ve çıplak, bazı yerlerde sıvada yıllar içinde yayılmış olması gereken çatlaklar görülebiliyor. Zemin, basamaklardan daha yüksek sesle gıcırdayan kalaslardan oluşuyor. Buraya bir adım atarsanız, evin yarısında kesinlikle duyarsınız.

"Bu-" diye başlıyor Wren ve önce doğru kelimeyi bulmak için durakladığını düşünüyorum ama sonra vazgeçiyor ve omuz silkerek bitiriyor.

"Bence çok şirin. Bundan kesinlikle harika şeyler çıkarabilirsiniz. Buraya bunun için geldim, değil mi? Özellikle bu durum için yenileme kıyafetlerimi giydim." Babam için baharat rafını yenilediğimiz Noel'den kalma üzerinde hala birkaç boya sıçraması olan gri eşofman altımı ve bol siyah omzu açık gömleğimi gösteriyorum. Saçımı yüksek bir at kuyruğu yapmışım, ucu kürek kemiklerimin arasını gıdıklıyor.

"Bana iyimserliğinizden biraz vermekten çekinmeyin," diyor Wren ve gösterişli bir şekilde odaya tekrar bakıyor. Bir yatak çerçevesi çoktan kurulmuş, karşı duvara da bir masa yerleştirilmiş. Bir pencerenin altında duruyor ve ben de dışarıya bakmak için üç adım atıyorum.

"Buradan komşuların bahçelerini çok güzel görebilirsiniz." Omzumun üzerinden ona sırıtıyorum. "İleride onu harika bir şekilde gözetleyebilirsin. Canın sıkılırsa diye."

Wren kuru bir sesle, "Kendiliğinden yapabileceğim birkaç şey daha düşünürdüm," diyor.

"Başka şeyler" derken neyi kastetmiş olabileceğini düşünürken yüzümdeki sırıtış kayboluyor. Birdenbire gözlerimin önünde şu anda hiç de uygun olmayan görüntüler beliriyor.

Daha da kötüsü, nasıl kızardığımı da fark ediyorum.

"Evde bulabildiğim her şeyi getirdim," diyorum hızlıca, çantamı omzumdan masaya kaydırarak. Yavaş yavaş maskeleme bandını, maskeleme folyosunu ve bir ressam keçesini çıkarıyorum. "Boyayı aldın mı?"

"Evet," diyor Wren, kapının yanındaki iki kovayı işaret ederek. Sonra yanıma geliyor ve maskeleme bandını eline alıyor.

Yan taraftan dikkat çekmeden ona bakıyorum.

Birbirimizi çok kısa bir süredir tanımamıza ve bunu hiçbir zaman açıkça söylememesine rağmen, bu hareketin onu ne kadar etkilediğini fark ediyorum. Sadece şu anda değil, birbirimizle konuştuğumuz son birkaç haftanın tamamı boyunca.

İlk başlarda iletişimimiz yazılarımın altındaki yorumlarla sınırlıydı. Wren yardım galasında verdiği sözü tuttu ve bloguma bir göz attı. Birdenbire her gün en az bir yeni yorum alıyordum, hatta ilk yazımın altına bile Wren bir şeyler yazıyordu. Bazen sadece birkaç kısa satırdı, bazen de şişman insanların algılanışı hakkında hiç düşünmediği ve toplumu içerik ve temsilleriyle belirli bir yöne yönlendirenin esas olarak medya olduğunu daha önce fark etmediği gerçeği hakkında bütün bir tez yazdı. Yorumlarından bazıları önce blogumda, kısa bir süre sonra da Instagram'da özel mesajlar aracılığıyla sohbete dönüştü. Sonunda cep telefonu numaralarımızı değiştirdiğimizde, artık sadece Bellbird hakkında değil, her türlü şey hakkında konuşuyorduk. Bana evde olanlardan, Wren'in ya da annesinin yüzüne bakamayacak kadar kendini suçlayan babasından ve burs alamama ve Oxford'a gidememe korkusundan bahsetti. Ona bazen sabahları kalkmanın benim için ne kadar zor olduğunu söyledim - çok yorgun olduğum için değil, yeni bir günle yüzleşecek gücüm olmadığı için - ve ironik bir şekilde, blogum için en ilham verici, iyimser yazıları yazdığım günlerin bunlar olduğunu söyledim.

Bazı insanlarla nasıl anlaştığınız inanılmaz. Özellikle de gece olduğunda ve dünyanın geri kalanı huzurlu bir uykudayken.

Kısa bir duraksamadan sonra Wren'in elindeki maskeleme bandını işaret ederek, "Prizleri bantlayarak başlayalım derim," dedim.

Cevap olarak sadece homurdanıyor.

Omzumu ona çarpıyorum. Bana sorgulayan gözlerle bakıyor.

"Böyle yapma. Bu eğlenceli."

"Eski odamı bilseydiniz, burayı neden sevmediğimi anlardınız."

"Şuradaki prizi bantlamaya başla," diyorum, cevap vermeyerek Açıklama. Boyacı yününü alıp odanın uzun kenarına seriyorum. Eski tadilatlarımızdan kalma birkaç açık yeşil ve gri boya sıçraması hala üzerinde görülebiliyor ve annemin bir merdivenin üzerinde durup güldüğünü ve Ruby'nin boyayla ıslanmış bir fırçayı bana bir silah gibi doğrulttuğunu hatırlıyorum.

Prizin altını maskeleme bandıyla kaplamakta olan Wren'e riskli bir bakış atıyorum.

"Evini kaybetmenin ne kadar aptalca olduğunu biliyorum Wren," diyorum. Hareketi sırasında kısa bir süre duraklıyor ama sonra hiçbir şey olmamış gibi devam ediyor. "Ama bir şekilde tüm bu olanlara bakış açını değiştirmeyi başarmalısın. Yoksa çok sinirlendiğin için bir noktada saçlarına aklar düşecek."

Şimdi bana eğlenen bir bakış atıyor. "Bir şeye kızdığın zaman saçların beyazlıyor mu?"

Başımı sallıyorum ve masadan maskeleme filmini almak için ayağa kalkıyorum. "Üç yüz mil içinde saçları ağarmış on sekiz yaşındaki tek kişi olmak ister misin? Hiç sanmıyorum."

"Ben de bunun şu anda bir trend olduğunu sanıyordum. Bir blogda 'büyükanne görünümü' hakkında bir şeyler okumamış mıydım?"

Sırıtıyorum. O da bu yazının altına bir yorum bıraktı. O zamanlar annem ve babamla Londra'daydım ve sokakta tarzını çok beğendiğim genç bir kadın görmüştüm. Çiçekli bir etek ve karnının önünden bağlanmış bir kot bluz giyiyordu ama en çok hoşuma giden saç modeliydi - gümüşi gri renkte iki tutturulmuş örgü ve düz, yıpranmış perçemler. Daha fazla uzatmadan ona blogumda konuk olarak yer almak isteyip istemediğini sordum - ve ardından yaklaşık bir saat boyunca ona harika saç modeli hakkında sorular sordum.

"Büyükanne görünümü, saçınızı bilerek boyamanızdır. Ayrıca bu görünümü hissetmeniz gerekir - kötü bir ruh hali içinde olarak değil. Ama buradaki oda harika," diyorum, tüm odayı içine alan bir el hareketi yaparak. Sadece üzerinde biraz çalışmamız gerekiyor."

Wren ayağa kalkıyor ve bir süre bana bakıyor. Sonunda başını salladı. "Haklısın. Özür dilerim."

"Özür dilemenize gerek yok. Diğer prizler için acele etseniz iyi olur."

Ağzının bir köşesi hafifçe kalkıyor ve başını sallayarak odanın diğer ucundaki kasıklara doğru yürüyor. Bu arada ben de daha iyi günler görmüş olan radyatörlerin üzerini örtüyorum.

Radyatörlerin normal duvar boyasıyla boyanıp boyanamayacağını araştırırken Wren'in odasının önündeki döşeme tahtaları yüksek sesle gıcırdıyor.

Kapıya dönüyorum, uzun boylu bir kadın duruyor, kesinlikle Wren'in annesi. Koyu kahverengi bir teni, Wren ile aynı gözleri ve kısa koyu kahverengi saçları var. Beni gördüğünde sıcak bir şekilde gülümsüyor.

"Sen Ember olmalısın," diyor ve bana doğru yürüyor. Beni gördüğüne o kadar içten sevinmiş görünüyor ki kollarımı açıp ona çabucak sarılıyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Fitzgerald," diyorum kibarca.

"Joy tamamen benim tarafımda. Ve lütfen bana Christine de." Benden ayrılıyor ve sonra merakla etrafına bakınıyor. Bakışları yanımda yerde duran maskeleme filmine takılıyor. "Görüyorum ki çoktan çalışmaya başlamışsın."

"Ember'ın oda için büyük hayalleri var," diyor Wren odanın diğer ucundan, doğrulurken. "Bir şeye ihtiyacın var mı anne?"

Başını iki yana sallar. "Sadece bir süreliğine alışverişe gittiğimi bilmelerini istedim. Yakınlarda bir yerde bir Tesco olması gerekiyor. Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Wren bir an düşünür. "Belki portakal suyu." "Not

edildi. Başka bir şey var mı? Ember?"

Başımı salladım. "Hayır, teşekkür ederim."

Christine başını sallıyor. Sonra tekrar Wren ve benim aramda bir ileri bir geri bakıyor. "Resim konusunda yardıma ihtiyacın olursa araman yeterli."

"Tabii anne."

Wren'in annesi son bir sıcak gülümsemeyle kapıdan çıkıp bizi yine yalnız bırakarak gözden kayboluyor. Ona dönüyorum.

"Annen çok güzel," diye fısıldıyorum.

"Bunu söylemen güzel. Eskiden modellik yapıyordu," diye

yanıtlıyor. "Gerçekten mi?"

Başını sallıyor. "Paris ve Milano'daki moda haftalarında yürüdü. Ama bu neredeyse yirmi yıl önceydi."

"Vay canına, onun için harika bir zaman olmalı," diyorum etkilenerek.

"Bilmiyorum," diyor Wren omuzlarını silkerek. "Bu konu hakkında pek konuşmaz."

"Neden olmasın?" Ben soruyorum.

Wren son bir parça maskeleme bandını prize takar, sonra ayağa kalkıp masaya geri döner. "Sanırım bazen eski hayatını özlüyor. Her halükarda, konu açıldığında hemen konuyu değiştiriyor."

"Oh." Yanında duruyorum ve çantamda kalan eşyaları toplayıp masanın üzerine koymaya başlıyorum. "Bunu babamdan biliyorum. Kazadan önceki zamandan hiç bahsetmez, sanki hiç olmamış gibi."

Wren boya fıçılarından birini getirir ve boyacının postunun üzerine yerleştirir. Sonra kapağı yavaşça yukarı çekiyor. Bana bakmadan, "Annem şu anda çok tuhaf bir ruh halinde" diyor.

"Ne şekilde?"

Ona uzattığım boya rulosunu alıyor ve sonra kararsızca elinde çeviriyor. "Bütün bunları umursamıyormuş gibi davranıyor, ama-" Bir an tereddüt eder. "Dün banyoda ağladığını duydum. Buradaki duvarlar oldukça ince."

İçimden dudağımı ısırıyorum. "Böyle bir değişimin kimse için kolay olduğunu sanmıyorum," diyorum sessizce. "Eminim her şeye alışması sadece biraz zaman alacaktır."

Bir an için Wren hiçbir şey söylemiyor. Sonra sarsılarak nefes verir. "Annemin üzgün olmasından nefret ediyorum."

O kadar kederli ve umutsuz görünüyor ki yanına gidip ona sarılmak istiyorum. Ama kımıldamıyorum. "Aslında ağlamak iyidir, çünkü o zaman üzüntünü yemezsin."

Wren ikna olmuş görünmese de başını sallıyor.

"Belki de annen kendisini rahatsız eden her şeyden kurtulmak için çatıya çıkıp yüksek sesle ağlamalıdır."

Şimdi ağzının köşesi biraz kalktı. "O zaman muhtemelen komşuları korkutup kaçırır."

"İyi bir itiraz. O zaman bunu buradaki herkesle çok iyi arkadaş olduğun ve onu korkutup kaçıramayacağın zamana saklamak zorunda kalacak."

Tek tek fırçaları masanın üzerine yayıyorum ve hangisini önce alacağıma karar vermek için tek tek elime alıyorum.

Bir süre sonra Wren'in başımı salladığını fark ediyorum. Gülümsemesi genişliyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

Bakışları yüzümde geziniyor ve ağzını hafifçe açıyor. Ancak bir süre sonra tekrar kapatıyor ve dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyor.

"Hiçbir şey," diyor sonunda ve sonra başıyla boya kabını işaret ediyor. "Başlayalım mı?"

"Bunun için buradayım, değil mi?" Bir fırça kapıp boya kovasının yanına gidiyorum.

Wren'in yeni odasının duvarlarını boyadığımız süre boyunca içten içe hangi kelimeleri söylemeye cesaret edemediğini merak ediyorum.

Yakut

Bullet günlüğüm bir hafta öncesine göre tamamen farklı görünüyor.

Günlük hayatımı her zaman zaman çizelgeme, etkinlik komitesine ve Oxford hazırlıklarına göre yapılandırmış olsam da, artık sabah belirli bir saatte kalkmam veya ödevimi belirli bir tarihte bitirmem için hiçbir neden yok. İlk iki gün bu durum beni tamamen raydan çıkardı ama sonra bir kasvet bataklığına saplanmayı reddetmeye karar verdim ve daha fazla uzatmadan kendime yeni bir rutin yarattım.

Sabahı Gormsey'in küçük yerel kütüphanesinde geçiriyorum, burada Oxford okuma listesini incelemeye devam ediyorum ve aynı zamanda A-Level'lara hazırlanmaya başlıyorum. Okuldan sonra James ya da Lin evime geliyor ve bana ilgili ders gününün öğrenme materyallerini veriyorlar; ben de akşama kadar elimden geldiğince hazırlanıyor ve tartışılan her şeyi anlamaya çalışıyorum.

Artık okula gitmemek çok garip. Pazartesi gününden beri damarlarıma tekrar tekrar işleyen ve beni neredeyse boğacak gibi görünen bu dayanılmaz korkudan kurtulmak her geçen gün benim için daha da zorlaşıyor. Kütüphaneye her gidişimde, eve dönerken on beş dakika boyunca bana eziyet ediyor. Ailemle otururken de var ve James telefonda benimle dikkatimi dağıtacak her türlü şey hakkında konuşsa da uykuya dalmamı engelliyor.

Ama yenilgiyi kabul etmeyeceğim. Ve bu durumu kabullenmeyi reddediyorum. James, Cyril'e bir ültimatom verdi ve süresi dolana kadar Lexington'ın gerçeği öğreneceği ve beni Maxton Hall'a geri getireceği umuduna tutunuyorum. Şu anda, bu dava gerçekleşmezse ne olacağı konusunda endişelenemem.

Bunu yaptığımda, geleceğimin zihnimde bir sabun köpüğü gibi patladığını görüyorum. Ve ben buna dayanamıyorum.

Öte yandan Ember, A planının (Oxford. Nasıl olursa olsun.) işe yaramaması durumunda bana her gün yeni bir alternatif sunuyor. Şu ana kadar favorileri B Planı (Alice Campbell'ın kültür vakfında daha sonra çalışmak üzere staj başvurusu yapmak) ve C Planı (her şeyi bırakıp Ember ile bir moda imparatorluğu kurmak), ancak şu anda C Planı konusunda benden çok daha hevesli.

Arkama yaslanıyorum ve kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. Kütüphanenin gri kumaşla kaplı sandalyeleri rahatlığın tam tersi. Ya da sabit. Son üç gün içinde eğilmeyen tam iki tane olduğunu öğrendim, bunlardan birinin vidası düzenli aralıklarla kayıyor. Ders çalışırken iki kez yarı kalp krizi geçirdim, çünkü koltuk bir anda kaydı ve çarpacağımı sandım.

Şimdiye kadar hep iyi gitti. Ancak, kütüphaneyi her gün ziyaret eden emekli William'ın da sandalyeler konusunda aynı araştırmayı yaptığından eminim. Çünkü ne zaman karşıma geçse, çoktan devrilmeyen ya da çarpmayan sandalyeyi kapmış oluyor ve ben diğer sandalyelerden birini masama çekerken gözlerinde neredeyse muzip bir parıltıyla beni izliyor.

Yine de hoşuma gitti.

Cuma sabahı kütüphaneye gittiğimde, envanter için kapalı olduğunu ve öğlene kadar açılmayacağını fark etmek zorunda kalıyorum. Bu beni bir an için oyundan düşürüyor, ama sonunda kitabımla birlikte küçük bir kafeye oturuyorum ve orada zaman geçiriyorum. Saat tam on üçte tekrar kapının önünde belirdiğimde, William çoktan orada bekliyordu. İlk kez bana gülümsüyor ve ben de akşam eşyalarımı toplayıp küçük oturma alanından uzaklaşırken ona el sallayarak karşılık veriyorum. Bu küçük başarıdan dolayı mutlu bir şekilde evimin yolunu tutuyorum.

"Geri döndüm!" Kapının kilidini açtıktan sonra bağırıyorum.

"Mutfakta!" diye cevap verir babam hemen.

Ayakkabılarımı çıkarıp ince ceketimi portmantoya asıyorum.

"Bugün William bana ilk kez gülümsedi," diyorum koridorda yürürken. "Sanırım o-"

Durup göz kırpıyorum.

Babam mutfakta yalnız değil.

Çalışma yüzeyinde onun yanında James var.

Beyaz gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış. Bir elinde bir patates, diğerinde bir soyacak tutuyor. Babam onun yanında oturuyor ve bir patatesi ince dilimler halinde kesiyor.

Kısa bir an için bunun gerçek mi yoksa çok garip bir rüya mı olduğundan emin olamıyorum.

"Ne... Ne yapıyorsun orada?" İdare ediyorum.

"Patates graten," diye yanıtlıyor babam, kesme tahtasından başını kaldırmadan.

James'e daha yakından baktığımda, bir şeylerin yanlış olduğunu hemen fark ediyorum.

Bunu gözlerinde, duruşunda ve etrafını saran kasvetli karizmada görebiliyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum. Sesimi sakin tutmaya çalışıyorum ama omuzlarımın sertleşmesi ve parmaklarımın sırt çantamın kayışlarına kramp girmesi konusunda yapabileceğim hiçbir şey yok.

James boğazını temizler. Kısa bir an için gerçekte ne yaptığını unutmuş gibi ellerine bakar. Sonra tekrar yukarı bakar. Ağzının köşesi biraz yukarı kalktı. Bu gerçek bir gülümseme değil, sadece midemi bulandıran cılız bir girişim.

"Seni ziyaret etmek istedim ama orada değildin," diye cevap veriyor, sonra da babama başını sallıyor. "Bu yüzden baban beni mutfak yardımcısı olarak işe aldı."

Kaşlarımı çatarak babam ve James arasında gidip geliyorum. "Korktuğum kadar kötü değilim," diyor James ve babam başını sallıyor. "Kesinlikle. Bu arada kabuktan çok patatesimiz var."

Normal şartlar altında bu yorum beni gülümsetirdi ama içimden bir ses bu durumun hiç de komik olmadığını söylüyor. James kollarını sıvamış ve sanki bugün parmaklarını birden fazla kez gömmüş gibi görünen saçlarıyla orada öylece duruyor. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Normalde varlığıyla en büyük odaları bile doldururdu ama şimdi güvensiz ve tereddütlü görünüyor. Sanki şu anda nerede olduğunu, hatta ne yapacağını bile bilmiyormuş gibi.

"Neden yukarı çıkıp yemek hazır olana kadar konuşmuyorsun?" diye sorar babam aniden. "Bana çok yardımcı oldun James, ama gerisini kendim hallederim."

James bir an tereddüt eder ama sonra başını sallar ve soyacağı babasına uzatır. Patatesi tahtanın üzerine koyar, sonra lavaboya gider ve ellerini yıkar.

Babama minnettar bir gülümseme veriyorum. Bakışlarının endişeli olduğunu görmeme rağmen o da karşılık veriyor. Benim için mi yoksa James için mi endişeleniyor, bilmiyorum.

James'in işi bitene kadar bekliyorum, sonra birlikte üst kattaki odama çıkıyoruz. Sırt çantamı yere bırakıyorum ve odanın ortasında kararsızca duran James'e dönüyorum.

Dikkatlice ona doğru iki adım atıyorum. Ona bakıyorum. Bakışlarıma karşılık veriyor ve bana tekrar gülümsemeye çalışıyor gibi görünüyor.

"Canın istemiyorsa gülümsemek zorunda değilsin James," diye fısıldıyorum. En ufak bir gürültüde kaybolacağından korkuyorum. Muhtemelen daha önce hiç böyle bir şey yaşamadığım için. Ne yapacağımı bilemiyorum. Bana mantıklı gelen tek şey ona zaman tanımak.

"Ben yaptım," diyor sonunda kabaca. Boğazını temizler. "Beaufort'tan ayrıldım."

Sözlerinin anlamını kavramam bir anımı aldı. "Ne?" Zorlukla duyulacak şekilde soruyorum.

"Babamın Sutton'a Lydia'dan uzak durması için rüşvet verdiğini duydum." Başını sallıyor, bir elini saçlarında gezdiriyor. "Ne olduğunu bilmiyorum ama içimde bir şeyler yerine oturdu. Her şeyin ne kadar yanlış olduğunu fark ettim. Ve hiçbir koşulda bu şekilde devam edemeyeceğimi."

Neredeyse kendiliğinden ellerimi kaldırıp kalçasına koyuyorum.

"Ona artık Beaufort ile bir ilgim olmadığını ve hisselerimi satacağımı söyledim."

Nefesimi tutuyorum.

Daha birkaç hafta önce James bana, annesinin izinden gitmeyi ve Beaufort'u onun ruhuyla devam ettirmeyi başaramazsa onu hayal kırıklığına uğratmaktan ve hayatının eserini yok etmekten korktuğunu açıkladı. Babasından tamamen kopmak James'in en büyük hayaliydi ama hiçbir zaman gerçekçi bir seçenek olmadı. Onun için ne kadar dilediğimin bir önemi yok. Bugün bunu yapmış olması - bu kararın doğuracağı tüm sonuçlarla birlikte - benim için akıl almaz bir şey.

"Nasıl tepki verdi?" Fısıldıyorum.

"Eve dönmeme gerek olmadığını söyledi."

Özellikle James'in soğukkanlılığını korumasının ne kadar zor olduğunu gördüğümde göğsümde acı verici bir sızı hissediyorum. Yüzündeki tüm renk kayboldu ve ellerini elime aldığımda buz gibiler.

"Artık bir ailem yok, Ruby." Sesi kırıldı.

Kollarımı ona doladım.

Sarılmaya karşılık verirken omuzları titriyor. Bana sarılıyor ve ben de annesinin ölümünden sonra evine gittiğim ve o ağlarken onu kucağıma aldığım günü düşünmeden edemiyorum. Bu an tam olarak böyle hissettiriyor.

Daha ne kadar böyle duracağımızı bilmiyorum. Odadaki tek ses, önce hızlı ve düzensiz, sonra giderek daha sakin bir şekilde gelen nefeslerimiz.

Bir süre sonra James biraz geriye yaslandı ve bana baktı. Gözleri gibi yanakları da kızarmıştı.

"Ben... "Sadece sana gitmek istedim," diyor kabaca. Sana o şekilde saldırdığım için özür dilerim."

Hemen başımı sallıyorum. "Geldiğine sevindim. Senin için orada olmak istiyorum."

"Beaufort'un kapısından içeri girdiğimde-" James sesli bir şekilde nefes veriyor. "Kendimi çok özgür hissettim. Sanki artık istediğim her şeyi yapabilirmişim gibi."

Ona sorgulayarak bakıyorum.

"Ama aslında ne yaptığımın yavaş yavaş farkına varıyorum." Sertçe yutkunuyor. "Ve bunun hayatımın geri kalanı için ne anlama geldiğini."

James'in elini tutuyorum ve onu yatağa doğru çekiyorum. Oturduktan sonra ona dönüyorum, parmaklarım onunkilerle sıkıca kenetleniyor. "Ne olursa olsun, bunu birlikte atlatacağız."

James ellerimize bakıyor. Saçları alnına düşüyor ve ben onu tekrar kollarıma almak istiyorum.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Onun yerine ben sordum. "Eşyalarını evden çıkarmamız gerekiyor mu?"

"Hayır," diyor James boğazını temizleyerek. "En önemli şeyleri hemen aldım. Arabamı da yanımda götürdüm. Ve babamın erişemediği bir hesabım var - Beaufort'tan aldığım maaşın yanı sıra son birkaç yıldır biriktirdiğim her şey orada." Tereddüt ediyor. "Önümüzdeki hafta için bir otel odası tuttum. Buraya çok yakın."

Gözlerimin yaşardığını hissediyorum. "Otele gitmek zorunda değilsin," diyorum boğuk bir sesle. "Şimdilik burada kalmanızın sorun olmayacağına eminim."

"Senden bunu isteyemem Ruby. Senin yeterince işin var."

Başımı salladım. "Tüm bu olanlardan sonra otelde kalmana izin vermeyeceğim."

James iç geçiriyor ama o bir şey söyleyemeden ellerimle yanaklarını sıkıyorum. "Bizimle kal. Benimle kal."

James gözlerini kapatıyor ve alnı benimkine yaslanana kadar öne eğiliyor. Parmaklarımı nazikçe teninde gezdiriyorum.

"Seni seviyorum, Ruby."

Onun sessiz sözleri karşısında ben de gözlerimi kapatıyorum.

Bu an özel hissettiriyor - büyük bir şeyin sonu gibi ve aynı zamanda umut ve olasılıklarla dolu yeni bir başlangıç gibi. James bu seçeneği hak ediyor. O tanıdığım en cesur çocuk ve onunla gurur duyuyorum.

Birbirimize tutunurken kulağına tekrar tekrar bunu fısıldıyorum.

9

Lydia

Beckdale'de bir haftadan az bir süre kaldıktan sonra teyzem hakkında şunları öğrendim: Evde her zaman bir şeyler oluyor. O orada olmasa bile,

Koridorda, ellerinde Ophelia'nın fikrini almak istedikleri kağıtlar ve kataloglar taşıyan arkadaşlarınız veya meslektaşlarınızla karşılaşacaksınız.

Teyzem size asla kendinizi yabancı hissettirmez. Buraya geldiğimden beri beni sevgiyle kanatlarının altına aldı ve önemli bir telefon görüşmesi yaparken ya da Beaufort'un yan kuruluşlarından birinden bir meslektaşıyla toplantı yaparken bile her zaman arandığını hissettirdi. Sanırım geceleri trambolininde zıplayıp onu derin uykusundan uyandırsam bile bana gülümser ve beşlik çakardı. O kadar iyi bir insan ki.

Onun hakkında öğrendiğim bir diğer şey de Jonas Brothers hayranı olduğu.

Evet. Kırk iki yaşındaki teyzem Jonas Brothers'ın kendi deyimiyle "canlı pop müziğini" çok seviyor. Ne zaman çocuklardan yeni bir şarkı başlasa, inanamayarak bağlantı istasyonuna bakıyorum. Sonra bakışlarım her zaman mırıldanan ve en azından bir ayağını ritme göre vuran Ophelia'ya kayıyor.

"Öyle bakma," diyor o anda, gözlerini not defterinden ayırmadan. "S.O.S. bir klasiktir."

Bunu öyle bir inançla söylüyor ki neredeyse gülmek zorunda kalıyorum. Hemen çizim defterime geri dönüyorum.

Ophelia'nın ofisinde oturuyoruz, o masasının arkasında, ben de odanın diğer ucundaki oturma alanındaki koltuklardan birinde. Son birkaç gündür buradan onun skeçlerini izliyor ya da telefon konuşmalarını dinliyorum ve normal çalışma günlerinin ne kadar dolu olduğunu öğrenince şaşırıyorum.

Bununla birlikte, anne ve babamın aksine, sadece sabahtan akşama kadar çalışmayı başarmakla kalmayıp aynı zamanda kendine biraz boş zaman ayırmasını da takdir ediyorum. Eğer uzun süre ofiste kaldıysa, günün geri kalanını bahçesinde geçiriyor ya da arkadaşlarını bir kadeh şarap içmeye davet ediyor. Ya da kış bahçesinde oturup resim yapıyor.

Bunu nasıl başardığını sorduğumda "Her şey arasında bir denge kurmak önemli" dedi. "Beckdale bana yaratıcı enerjimi yeniden kazanmam için gereken huzuru ve sessizliği sağlıyor."

Onun sözleri üzerine uzun süre düşündüm ve babamın teyzemizle temasını nasıl bu kadar kısıtladığını merak ettim. Hiçbir zaman iyi sonuçlanmayan korkunç aile yemeklerini hatırlıyorum ve sonrasında babam her zaman Ophelia'nın önemli kararlar alması için bırakılmaması gereken çılgın, şüpheli bir özgür ruh olduğunu söylüyordu. Yavaş ama emin adımlarla bunun hiç de doğru olmadığını anlıyorum.

Son bir saattir üzerinde çalıştığım taslağa bakıyorum. Özel derslerim gelecek haftaya kadar başlamayacak ve Ophelia gün boyunca onunla oturup çizim yapmam konusunda ısrar etti. Bunun fikrimi değiştireceğini söyledi. Ve dedi ki: "Eskiden tasarımlarının harika olduğunu düşünürdüm. Tarzının ne yöne gittiğini bilmek istiyorum."

İlk başta, onun varlığını çizmek biraz çaba gerektirdi. Fikirlerim de eksikti. Ama şimdi koltuğa oturup kağıda bir şeyler karalamak neredeyse normal geliyor.

"Ruby ve James yarın geliyorlar," diyorum bir süre sonra, teyzeme bakma riskini göze alarak. Yere kadar uzanan beyaz bir etek ve belinden bağladığı kot bir gömlek giymişti. Saçlarını yüksek, dağınık bir topuz yapmış ve birkaç tutam saçını açmış. Annem bırakın ofise gitmeyi, evden bile çıkmazdı ama Ophelia şu anda ona o kadar benziyor ki kendimi ona biraz fazla bakarken yakalıyorum.

"Ruby ile tanışmak için sabırsızlanıyorum," diyor. Bakışlarımı fark ettiyse bile yorum yapmıyor. Onun yerine büyük boy kahve fincanından bir yudum alıyor ve hemen yüzünü buruşturuyor. "Oh hayır, soğuk." Fincanı kendinden uzağa itiyor.

"Sana yeni bir tane getireyim mi?" Diye soruyorum, ama Ophelia ben daha ayağa kalkamadan elini sallıyor.

"Hayır, yapma. Zaten çok geç oldu. Şimdi tekrar kahve içmeye başlarsam, gece yarısı yine uyanık kalırım." Geriniyor ve sonra sandalyesinden kalkıp yanıma geliyor.

"Göster bana," diyor.

Çizimimi ona doğru itiyorum. Bir kılıf elbise gösteriyor - sade ve zarif. Annemin neredeyse her gün giydiği türden bir kıyafet ve çizerken garip bir şekilde ona bağlandığımı hissettim.

"Oh," dediğini duyuyorum Ophelia'nın yanımda ve ses tonundan onun da bunu fark ettiğini anlıyorum. "Bu gerçekten çok güzel."

Çizimime bakıyorum ve Ophelia'ya bakmaktan kaçınıyorum.

Onunla birlikte olduğumdan beri, ona açılmam için beni zorlamadı. Bana babamı sormadı, hamileliğim hakkında da konuşmadı ve bu konuda konuşmak zorunda olmadığım için mutlu olsam da davranışları kafamı karıştırıyor. Bana hiçbir şey olmamış gibi davranıyor ve sanki on sekiz yaşında ikiz bebek bekliyor olmam ve şimdi onunla yaşıyor olmam tamamen normalmiş gibi davranıyor.

Belki de bu onların sorunlarla başa çıkma yöntemidir. Ya da ben onunla konuşmaya hazır olana kadar bana zaman tanımak istiyordur.

"Renkler konusunda henüz emin değilim," diyorum sonunda. "Nedense hiçbir şey doğru gelmiyor."

Ophelia'nın bir süre sessizce yanımdan bana baktığını hissediyorum, sonunda hafifçe omzumu okşuyor. "Annen bana her zaman böyle bir şey söz konusu olduğunda içgüdülerimi dinlememi söylerdi."

Önümdeki masanın üzerinde duran boya kalemlerine bakıyorum ve açık griye uzanıyorum. Kararsızca kalemi ileri geri çevirirken bir yandan da annemi düşünüyor ve benim durumumda olsaydı ne yapardı diye merak ediyorum.

"Annemle birlikte resim yaptığınızı bilmiyordum," diyorum, sonunda başımı kaldırıp Ophelia'ya bakarak.

"Her zaman," diyor ve benimkinin yanındaki sandalyeye çöküyor. "Ne mesela? Sadece kıyafetler mi yoksa başka şeyler mi?"

Ophelia usulca güler. "Çoğunlukla kıyafetler. Ama annen de karikatür çizerdi. Bazıları ölümüne gülünçtü."

"Gerçekten mi?" Annemle böyle bir şeyi hayal bile edemiyorum. O her zaman çok ciddiydi ve sadece önemli şeylere odaklanırdı.

"Babamızın izinden gitmeden önce Cordelia çok daha kaygısızdı ve zaman zaman kendine bir şaka yapılmasına izin verirdi. Ya da iki."

Annemin o zamanlar nasıl göründüğünü hayal etmeye çalışıyorum: gündelik kıyafetler içinde, dağınık kızıl saçları, kucağında bir eskiz defteri. Şaşırtıcı bir şekilde, beklediğim kadar zor değil. Mideme sıcak bir his yayılıyor ve boğazımda oluşan yumruyu bastırmak için boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum.

"Keşke onu böyle görseydim."

Bu arada, hoparlörlerden hala yüksek sesle gelen müzik bana tamamen yanlış geliyor. Bu ciddiyete uymuyor

konuşma.

"O dönemden kalma fotoğraflar var - hem onun hem de çizgi romanların. Annen tüm fotoğraf albümlerini burada bıraktı. İstersen onları senin için seçebilirim."

"Onu görmek isterim. Teşekkür ederim," diyorum sessizce.

Ophelia çizim defterimi yavaşça masanın üzerinde ileri geri itiyor.

"Bir gün Beaufort'la ne yapmak istediğimizi birlikte hayal ederdik," diye devam ediyor bir süre sonra. "Genç bir kızken hep çizdiğin eskizler-" Ağzının kenarlarında temkinli bir gülümseme oynuyor. Kısa bir süre bana bakıyor. "Annen ve ben de aynı şeyi yapardık. Bir kadın koleksiyonu. Şirketi yeni bir yöne taşımak için."

"Ne değişti?" diye sordum.

"Mortimer'la tanıştı. Onun ve babamızın gelenekleri bozmamamız için bizi ikna etmesine izin verdi. Bir süre fikrini değiştirip beni tekrar gemiye almasını umdum ama-" Ophelia omuzlarını silkiyor. "Görünüşe göre artık bunu yapmak istemiyormuş."

Bir an için aramızda sessizlik yayılıyor ve ikimiz de mevcut şarkının gitar seslerini dinliyoruz.

Sonra boğazımı temizliyorum. "Bunu gerçekleştirmek için hâlâ şansın olduğunu düşünüyor musun?"

"Cordelia... artık orada olmadığına göre, artık buna inanmıyorum, hayır." Sertçe yutkundu. "Vasiyette benim adımın bile geçmediğini biliyor muydun?"

Keskin bir nefes alıyorum. "Hayır, bunu bilmiyordum."

Vasiyet okunurken ben orada değildim. Annemin ölümünden sonra babam her şeyi avukatımıza hallettirmişti ve benim için sorun yoktu. Annemin bana ne bıraktığını bilmek istemiyordum. Tek istediğim onları geri almaktı.

"Bunun yerine her şeyini Mortimer'a miras bıraktı. Şirket geleneğinin son derece önemli olduğu biri için, onlarca yıllık aile geçmişinden koptu."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Nesiller boyunca Beaufort her zaman bir sonraki, hala yaşayan akrabaya devredildi. Babamızın durumunda, o zamanlar Cordelia'ydı. Ama onun durumunda şirketin sana ya da bana devredilmesi gerekirdi."

"Buna inanamıyorum," diyorum şaşkınlıkla. "Bunu neden yapsın ki?"

"İkisi yirmi yılı aşkın bir süre boyunca yenilmez bir takım oldular. Muhtemelen her şeyin aynen devam edeceğinden emin olmak istedi.

hayal etmiştim."

Tam bir şeye cevap vermek üzereydim ki zilin yüksek sesle çalmasıyla irkiliyoruz. Ophelia eliyle muhtemelen konuşmamızın henüz bitmediği anlamına gelen bir hareket yapıyor ve aynı anda ayağa fırlayıp ön kapıya doğru gözden kayboluyor.

Yarım dakikadan az bir süre sonra merdiven boşluğundan adımı çağırdığını duyuyorum. Kulak kabarttım. "Evet?"

"Bir ziyaretçiniz var!"

Kaşlarımı çatarak ayağa kalktım. Kol saatime bir göz attım. Saat akşamın yedi buçuğunu çoktan geçmişti. Acaba Cyril olabilir mi? James onunla benim hakkımda konuştuğunu söyledi.

Ya gelen oysa? Sadece bu fikir bile dişlerimi sıkmama ve elimi yumruk yapmama neden oluyor. Yavaşça merdivenlerden iniyorum. Ama aşağıya i n d i ğ i m d e kapının önünde kimin durduğunu görünce kalbim küt küt atıyor.

Cyril değil.

Graham.

10

Alistair

Cuma günkü eğitim tam bir dehşet.

James, Wren ve Cyril yine gelmiyor, bu da sadece takımın moralini bozmakla kalmıyor, Koç Freeman'ı da neredeyse çıldırtıyor. O kadar çok fazladan tur koşmak zorunda kalıyoruz ki sonunda artık bacaklarımı hissedemiyorum ve neredeyse kusmak zorunda kalıyorum. Eve gidip yatağa düşmeyi ve tüm bu boktan haftayı unutmayı çok isterdim.

Ama sonra Roger Cree hepimizi Black Fox'ta bira içmeye davet etti ve bir akşamı daha yalnız geçirmek istemediğim için ben de gittim.

Bu okul yılı çocuklar ve benim için hayatımızın en iyi yılı olacaktı. Şimdi geçen yaz gösterdiğimiz gençlik saflığına sadece yorgun bir şekilde gülümseyebiliyorum. O zamandan beri her şey değişti: Wren ailesiyle birlikte taşındığından beri gözlerimizin içine bakmıyor. Cyril bütün hafta okula gitmedi. James umutsuzca hem babasının hem de Lydia ve Ruby'nin hakkını vermeye çalışıyor.

Ve ben - en iyi arkadaşımın kalbimi kırmasına izin verdim ve şimdi bununla uğraşmak zorundayım

o.

Kesh - ekibin geri kalanı gibi - elbette bara geldi. O da

Odanın diğer tarafındaki koyu renkli ahşap masada yedek kalecimizle birlikte duruyor. Onu görmezden gelmeyi çok isterdim ama ne zaman elimdeki biradan başımı kaldırsam, kara gözleriyle bana bakıyor. Sanki o akşam gözlerini bir kez bile kaçırmamış gibi.

Kaçınılmaz olarak geçmişimizi düşünmek zorunda kalıyorum. Kesh'in ellerini, tenini, ağzını hissediyorum, kulağımda sesini duyuyorum, ellerimle onu okşarken mırıldandığı anlamsız kelimeleri.

Üçüncü biramı çoktan bitirmiş olmam düşüncelerimi geri itmeme pek yardımcı olmuyor.

Ne zaman birlikte geçirdiğimiz zamanın üstesinden geldiğimi düşünsem, Kesh'in tek bir bakışı her şeyi tüm yoğunluğuyla yeniden ortaya çıkarmaya yetiyor. Bunun daha ne kadar süreceğini bilmiyorum. Özellikle de Kesh ve ben arkadaşlığımızı sürdürmeye çalışmaya devam ederken.

Ondan uzaklaşamıyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım. Ve kesinlikle bardağının kenarından bana baktığında değil.

"James ve grubunuzun geri kalanıyla aranızda neler oluyor?" Roger aniden bana yandan seslenerek beni düşüncelerimden kopardı.

"Ne?" Dalgınca sordum.

Bardağını önümdeki masaya bıraktı. "Artık bana öyle geliyor ki bu takımı bilerek parçalıyorsun."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Neden bahsettiğinizi anlamıyorum."

"Beaufort artık neredeyse hiç eğitime gelmiyor çünkü Etkinlik komitesiyle takılmak için. Fitzgerald ve Vega'yı haftalardır görmemiş gibiyim. Ve senin performansınla başlamama bile gerek yok. Ne kadar kötüleştiğini kendin de biliyorsun."

Elimdeki birayla donup kalıyorum. Birayı Cree'nin kafasına dikmek istiyorum. "Ne biliyorsun?" Meydan okurcasına soruyorum. "James geçen dönem takımdan uzaklaştırılmasaydı, sen takıma hiç girmeyecektin. Arkadaşlarımın arasında neler olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, bu yüzden söylediklerine dikkat etsen iyi olur."

Cree sadece homurdanıyor. "Ben zaten takıma katılırdım. Dürüst olalım - her birimizin bazı özel sorunları var. Bu her zaman antrenmanlardan kaçmak için bir sebep değil. Hepiniz kendinizi çok ciddiye alıyorsunuz ama çok fazla parası olan ve can sıkıntısı çeken şımarık piçlerden başka bir şey değilsiniz."

Sandalyeden o kadar ani kalkıyorum ki sandalye geriye doğru devriliyor. Roger'a doğru bir adım atıyorum ve tam yakasından tutacakken arkamdan biri beni omzumdan tutuyor.

Kim olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yok. Eğer onu nazik ama sıkı tutuşundan tanımasaydım, Kesh en geç kokusuyla kendini ele verirdi. Kesh'in kokusunu seviyorum. O kadar ki bazen eğitimden sonra kendi deodorantımı unuttuğum bahanesiyle ondan ödünç alıyorum - ama bu hiçbir zaman doğru olmuyor.

"Onu rahat bırak, Alistair," diye alçak sesi arkamdan geliyor.

Cree'nin öfkeli bakışlarını üzerimden çekmeden elini sıkıyorum. "Sözünü geri al."

Mizahsızca gülüyor. "Beaufort günlerce süren partiler verebilir ama eğitime gelemez. Bir kaptan mürettebatını böyle yüzüstü bırakmaz."

"Daha bir yıldır burada değilsin ve James'i yargılama cüretini kendinde bulabileceğini mi sanıyorsun? Takımın ona ne borçlu olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. O olmasaydı asla şu anda olduğumuz yerde olamazdık."

Sesim o kadar yüksek çıkıyor ki etrafımızda duran insanlar konuşmalarını yarıda kesip merakla bizi izliyorlar. Ama umurumda değil. Cree'nin sözleri beni kızdırdı. Kesh omzuma bir kez daha dokunduğunda daha da sinirleniyorum.

Ona doğru sürüyorum. "Dokunma bana," diye homurdanarak elini sıkıyorum. "Sizinle başlamama bile gerek yok," diye devam ediyor Cree acımasızca.

"Dürüst olmak gerekirse, artık herkes senin-"

Kesh'in bakışlarında alevlenen panik beni kendi başıma hareket etmeye itiyor: Arkamı dönüyorum ve yumruğumu Roger Cree'nin yüzüne indiriyorum. Yumruklarım gözümle burnum arasında bir yere -ya da belki her ikisine birden- inerken, parmak eklemlerimin altında kemiğinin çıtırdadığını hissediyorum. Cree acı dolu bir iniltiyle yere düşüyor ve ardından bir kargaşa kopuyor. Diğer ekip üyeleri etrafımızda bir küme oluşturuyor, Kenton Cree'nin kalkmasına yardım ediyor ve biri beni geriye doğru çekiyor. Ama henüz işim bitmemişti. Ona tekrar saldırmak, sonunda susmasını ve hayatımdaki en önemli insanlarla dalga geçmeyi bırakmasını sağlamak istiyorum.

Ne yazık ki fazla uzağa gidemedim. Kesh beni dışarıya, binanın köşesine ve barın yanındaki küçük sokağa sürüklüyor. Ancak orada gitmeme izin veriyor. Sırtım ona dönük, nefes nefese ve yumruklarım sıkılı bir şekilde hareketsiz duruyorum.

"Bunu yapmana gerek yoktu," diyerek birkaç dakika sonra sessizliği bozuyor. Buradan hâlâ barın rock müziği duyulabiliyor. Arkamda duran Kesh'e ya da az önce takım arkadaşlarımızdan birini yendiğim gerçeğine değil, yalnızca buna odaklanmaya çalışıyorum.

Bunu yapmana gerek yoktu.

Görünüşe göre Kesh ve ben sürekli olarak aslında yapmak istediklerimiz yerine gerçekten gerekli olmayan şeyler yapıyoruz.

"Benden ne duymak istediğini bilmiyorum, Kesh," diyorum. Birden kendimi tamamen bitkin hissettim. Sanki verebileceğim her şeyi vermişim gibi.

Bir adım daha yaklaştığını hissedebiliyorum, arkamdaki bedeninin sıcaklığının farkındayım. Karıncalanma hissi omurgama doğru ilerliyor.

"Hiçbir şey duymak istemiyorum." Elini sırtıma koydu. Bu sefer daha çekingen. Bu dokunuşun az önceki sert kavrayışıyla hiçbir ilgisi yok. Tanıdık ve şefkatli.

Kuru kuru yutkunuyorum.

"Kesh," diyorum uyarırcasına.

Daha da yaklaşıyor, elini karnıma doğru itiyor. Göğsü sırtıma değiyor ve ben nefesimi tutuyorum.

"Alistair," diye mırıldanıyor. Sıcak nefesi kulak kepçeme değiyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum.

Kesh'ten başka hiç kimse bana o gergin heyecanı, beni tepeden tırnağa kavrayan ve ağırlıksız hissettiren o akarsu gibi karıncalanmayı hissettiremez.

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor eliyle yavaşça karnımı okşayarak.

"Biliyorum," diye kısık sesle başlıyorum. Kesh sorgulayıcı bir ses çıkarıyor. Hatta

Daha yakın. "Eğer durmazsan, sana döneceğim. Seni duvara doğru iteceğim ve öpeceğim. O zaman ne olacağını ikimiz de biliyoruz."

"Sanırım bana yardım etmelisin," diye mırıldanıyor Keshav. Kolunu bana daha sıkı sarıyor. Göğsünü sırtımda hissedebiliyorum, daha hızlı yükselip alçalıyor - ve sert bir şey popoma bastırıyor. Nabzım hızla atıyor. "Sonra ne olacak, Alistair?"

Homurdanarak bir kahkaha attım. "Bu bir öpücük almak için oldukça acınası bir girişim, Kesh."

Sonra kalan tüm gücümü toplayıp kolunu tutuyorum ve karnımdan itiyorum. Aynı zamanda titrek bacaklarımla ona doğru dönüyorum. Hâlâ vücudumda dolaşan adrenalin yüzünden başım dönüyor.

Arkamı dönüp onu burada bırakmayı o kadar çok isterdim ki. Kendimi tekrar onun içinde kaybedemem, sonrasında ne olacağını tam olarak bilirken olmaz.

Ama elini dikkatlice kaldırıp yanağıma koyduğunda yerimden kıpırdayamıyorum.

"Alistair," diye fısıldıyor.

Adımın onun ağzından bir kez daha çıkmasını arzuluyordum. Hem de çok. Zihnim bana çok geç olmadan arkamı dönüp gitmemi söylüyor ama Kesh ağzını benimkine yaklaştırdığında düşüncelerim sessizleşiyor ve onlarla birlikte bu işin peşini bırakmam için tüm nedenler de yok oluyor.

Elimde olmadan öpücüğe karşılık verdim.

Kesh önce tereddütle, sonra biraz daha sıkı ve kendinden emin bir şekilde ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor. Sanki sihirli bir değnek değmiş gibi ellerimi yüzüne doğru kaldırıyorum, önce çenesini, sonra boynunu okşuyorum ve sonunda saçlarına gömüyorum.

Kesh nefes nefese bir ses çıkarıyor. "Bu iyi hissettiriyor, değil mi?" diye fısıldıyor ağzıma yaklaşarak.

Kabul ederek homurdandım.

"Her zaman böyle olabilir."

Darbe çok hızlı geliyor ve beni tamamen hazırlıksız yakalıyor. Birdenbire, şu anda karanlık bir sokakta olduğumuzu ve bunun Keshav'dan istediğim şeyin tam tersi olduğunu fark ediyorum.

Telaşla ellerimi indiriyorum ve ondan bir adım uzaklaşıyorum. "Senin gizli ilişkin olmak istemiyorum, Kesh. Bunu sana daha kaç kez söylemem gerekecek bilmiyorum."

Kesh'in gözlerinde parlıyor. "Neden onu bizimle birlikte yok etmek istediğini anlayamıyorum."

"Bizi yok eden sensin!" Yüksek sesim ara sokakta yankılanıyor. Neredeyse Kesh'in bizi duyan var mı diye omzunun üzerinden endişeli bir bakış atmasını bekliyordum ama gözlerini benden kaçırmıyor.

"Tüm bunların ne anlama geldiğini hala anlamamış olman bana her şeyin ne kadar yanlış olduğunu gösteriyor," diyorum daha sessiz ama daha az acı değil.

"Bizim hiçbir sorunumuz yok," diye karşı çıkıyor.

Başımı sallayarak ona bakıyorum. "Kesh. Hadi ama."

"Bu yüzden mi ayrıldınız?" diye soruyor. Şu anda sesi benim hissettiğim kadar sinirli geliyor. "Bunun benim için senin için olduğu kadar önemli olmadığını düşündüğün için mi?"

Teslimiyetle nefes veriyorum. "Eğer gerçekten birlikte değilseniz, buna 'ayrılmak' diyemezsiniz."

Gözlerini kapatıyor ve iki derin nefes alıyor. Belli ki soğukkanlılığını korumak için mücadele ediyor.

"Henüz bir ilişkiye hazır değilsin," diyorum, boynumda bir sıcaklık hissederek. "Ve bu sorun değil. Ama benim için durum farklı."

Kesh bana doğru bir adım atıyor, gözlerinde yalvaran bir bakış var. Onu daha önce hiç böyle deneyimlememiştim. Her zaman içine kapanıktır ve kimseye - bana bile - içinde gerçekten neler olup bittiğini göstermez. Ama şu anda, çaresizliği o kadar açık, o kadar ezici ki, kelimenin tam anlamıyla hissedebiliyorum.

"Ailenle olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. I-" Sözünü kesiyor ve sarsılarak nefes veriyor. "Sadece korkuyorum."

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum.

Aileme açılmak hayatımda yaptığım en zor şeydi. Ama başka seçeneğim yoktu. Sonunda içimde her zaman olduğum kişi olabilmek istiyordum. Ve buna bu kişiyi ailemle tanıştırmak da dahildi.

Ebeveynler. O zamanlar sonuçlarının ne olacağı umurumda değildi. Bu bir özgürlük gibiydi.

Ta ki babamın yüzündeki hayal kırıklığını ve annemin gözlerindeki yaşları görene kadar. Ta ki onlar bana eskisinden çok daha farklı davranana ve ben artık evde duramadığım için zamanımı arkadaşlarımla geçirmeyi tercih edene kadar.

Kesh'i yapmak istemediği bir şeyi yapmaya zorlayan kişi olmak istemiyorum. Ben onun arkadaşıyım. Aramızda ne yaşanmış olursa olsun, benim görevim aslında ne karar verirse versin onun yanında olmak. Ailesine asla söylemeyecek olsa bile onu desteklemeliyim.

İşte sorun da tam olarak burada yatıyor.

Gizli öpücüklerden ve zaten tutulamayacak fısıltılı sözlerden daha fazlasını istiyorum ama Kesh bana şu anda bunu veremez. Bu akşam bunun bir kez daha farkına vardım. Bu içgörü yeni değil ama her seferinde biraz daha acı veriyor. Çünkü o benim arkadaşım ve onu nasıl kaybettiğimin farkına varıyorum. Ve en çok da ona aşık olduğum ve nasıl duracağımı bilmediğim için.

Bu düşünceyle gözlerime bir yanma hissi geliyor. Sertçe yutkunuyorum ve durması için birkaç kez göz kırpıyorum.

"Alistair-" diye mırıldanıyor Kesh, bana doğru bir adım atarak.

Başımı sallıyorum ve ayakkabılarımın uçlarına
bakıyorum. Ondan ilişkimizi herkese duyurmasını
isteyemem.

Benden onları halktan saklamamı isteyemez.

Aramızdaki şey asla bir yere varmayacak. Bunu ikimiz de biliyoruz.

Kesh'i n yüzüne tekrar bakıyorum, bakışlarımın elmacık kemiklerinden sakalının hafif gölgesine ve dudaklarına doğru dolaşmasına izin veriyorum.

Onun karanlık gözlerine baktım. Ve sonra çok daha önce yapmam gereken şeyi yapıyorum: Umudun geri kalanını tomurcukta durdurdum.

"Belki de gelecekte birbirimizden uzak dursak iyi olur."

Kesh'in yüzündeki tüm renk kaybolur. "Alistair-"

Kararımdan pişmanlık duyamadan arkamı dönüp gidiyorum.

Graham

Lydia beni görünce gözleri büyüdü.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, zar zor duyuluyor.

Ona cevap vermek için ağzımı açıyorum ama kısa bir süre sonra tekrar kapatıyorum. Parmaklarıma kramp girerken sadece orada durup ona bakabiliyorum.

Elimdeki buketi.

Ona o kadar çok şey söylemek istiyorum ki, ama şu anda ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor.

Belki de heyecandandır. Ya da hâlâ aynı şeyi istediğimizden emin olamadığım içindir. Bir hafta önce aramızdaki sorunları çözdüğümüzü sanıyordum ama sonra babası araya girdi ve şimdi nerede durduğumuza dair hiçbir fikrim yok.

Sonunda Lydia'nın hak ettiği adam olmak istiyorum. O ilk yaz tanıştığı adam. Ama ya artık beni istemiyorsa? Ya bensiz çok daha iyi olacağı sonucuna vardıysa?

Bir süre sonra "Seni görmem gerekiyordu," demeyi başarıyorum. Lydia bana bakmaya devam ediyor.

"İçeri gelmek ister misiniz?" Bayan Beaufort yana doğru bir adım atarak söze karıştı.

Cevap vermek yerine Lydia'ya sorgulayan bir bakış attım.

Geçen saniyeler bana sonsuzluğun yarısı gibi geliyor. Sonunda Lydia yavaşça başını sallıyor. Boğazımı temizliyorum ve evin son iki basamağını çıkıyorum.

Bayan Beaufort Lydia'ya, "Neden kış bahçesine gitmiyorsunuz?" dedi. "O zamana kadar bize çay yaparım."

Lydia'yı takip ederek koridordan geniş bir oturma odasına, oradan da iki çift kapıdan geçerek rahat görünümlü bir kış bahçesine giriyorum. Lydia geçerken bir düğmeye basıyor ve hemen ardından ahşap zeminde sayısız küçük lamba yanıyor. Pencerelerden Ophelia Beaufort'un malikânesini çevreleyen manzarayı görebiliyorum. Lydia'nın anlattıklarından uzak bir yerde yaşadığını biliyordum ama beş millik bir yarıçap içinde küçük bir benzin istasyonu dışında hiçbir şey olmadığının farkında değildim.

"Bunlar senin için," diyorum beceriksizce, çiçekleri ona uzatırken.

Lydia kabul eder ve gül rengi Buket . Güller, gerberalar ve kasımpatılarla süslüyor ve yüzüne doğru kaldırıyor. Koklarken dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Boğazım kuruyor ve jestimi doğru yorumlayıp yorumlamadığını merak ediyorum. Bu anın benim için ne kadar önemli olduğunu anlayıp anlamadığını. Çünkü ilk kez ona bir hediye verirken, birinin bizi izliyor olabileceği korkusuyla omzumun üzerinden endişeli bir bakış fırlatmıyorum.

Lydia bir göz kırpması kadar daha bukete baktıktan sonra boğazını temizliyor. "Teşekkür ederim."

Ondan sonra yine sessizlik hüküm sürüyor. Odaya bakmak istiyorum

ama gözlerimi Lydia'dan ayırmam mümkün değil. Büyük boy açık mavi bir gömlek ve parlak siyah bir tayt giyiyor. Saçlarını dağınık bir şekilde toplamış.

topuz yapmış, bazı saç telleri dışarı taşmış ya da yüzüne düşmüş. Tanıdığım Lydia'ya hiç benzemiyor ve onu daha önce hiç böyle görmemiş olmam, şimdiye kadar birlikte ne kadar az zaman geçirdiğimizi ve onunla hâlâ neleri konuşmak istediğimi fark etmemi sağlıyor.

Tam aramızdaki sessizlik dayanılmaz bir hal almak üzereyken Lydia odanın ortasında duran koyu kahverengi deri koltuk takımını işaret ediyor. Oraya gidiyor ve oturuyor. Çiçekleri önündeki küçük sehpaya dikkatle yerleştirirken parmaklarının ne kadar titrediğini görüyorum.

Benim yüzümden böyle hissetmesinden nefret ediyorum.

Tereddütle yanına gidiyorum, ama kanepeye değil, çapraz olarak yanında duran koltuğa oturuyorum.

"Senin için çok endişelendim," diyorum sessizce. "Bana böyle bir e-posta yazıp sonra da yeryüzünden kaybolamazsın."

Deri, ağırlığımın altında gıcırdıyor. Bir kolumu arkalığa koyuyorum ve doğrudan Lydia'ya bakabilmek için yan dönüyorum. İki eli de kalçalarının üzerinde düz duruyor.

"Biliyorum."

Aramızda ikimizin de nasıl yıkılacağını bilmediği kalın bir beton duvar varmış gibi hissediyorum. Daha bir hafta önce, Maxton Hall'dan ayrılırsam birlikte olabileceğimizi düşünüyordum. Birdenbire artık o kadar emin değilim.

"Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordum.

Lydia bakışlarımı kaçırıyor ve ellerine bakıyor. Taytını okşuyor, bluzunu düzeltiyor.

"Lydia," diye fısıldıyorum cevap vermediğinde. Sadece adını söylüyorum ama içine her şeyi koymaya çalışıyorum: ona olan hislerimi ve ikimize duyduğum güveni.

Sorgulayarak gözlerini tekrar kaldırıyor. Gözlerinde parıldayan yaşları görebiliyorum.

"Bana her şeyi anlatabilirsin. Ne olursa olsun. Babanın seni neyle tehdit ettiğinin de önemi yok: Sen istemezsen gitmeyeceğim. Bir daha asla birbirimizi tanımıyormuşuz gibi davranmayacağım. Bahar balosunda sana söylediklerimde ciddiydim. Seninle birlikte olmak istiyorum."

İlk gözyaşları gözlerinin kenarlarından serbestçe akıyor. Anında sandalyenin koltuğundan kaydım ve önünde diz çöktüm.

Başını eğik tutuyor, gözyaşları yüzünden akıyor ve bacaklarına damlıyor. Dikkatlice uzanıp başparmağımı nemli gözlerinin üzerinde gezdiriyorum.

Yanak.

"Özür dilerim," diyor titreyen bir sesle.

"Yanlış bir şey yapmadın," diye karşı çıkıyorum ve şimdi elimi tamamen yanağına koyuyorum.

"Başından beri seni kendi pisliğime sürükledim. İlk andan itibaren senin için bir yükten başka bir şey değildim. Ve şimdi benim yüzümden işini kaybettin. Her şeyi mahvedeceğim Graham."

Başımı enerjik bir şekilde sallıyorum ve diğer elimi de yüzüne koyuyorum. Bana tekrar bakana kadar bekliyorum.

"Sen hiçbir şeyi kırmadın. Tam tersine, ben zaten başka bir şey arardım. Şimdi oldu diye ille de kötü olduğu anlamına gelmez."

Lydia sadece başını sallıyor. Onu öyle görmek beni neredeyse öldürüyor.

"Bana en çok ihtiyacın olduğunda yanında olamadığım için özür dilerim. Eğer izin verirsen, artık hep yanında olacağım."

"Öyle bir şey söyleme," diyor Lydia duraksayarak ve gözyaşlarıyla bana bakıyor.

"Ciddiyim," diye fısıldıyorum ısrarla, gözyaşlarını parmaklarımla silerek. "Korkacak bir şey yok."

Sertçe yutkunuyor. Bütün vücudu bir anda geriliyor. "Evet, orada öyl
e." "O zaman bu konuyu benimle konuş," diye cevap veriyorum sessizce.

"Sana uzun zaman önce söylemeliydim," diye fısıldıyor Lydia ve içinde Hüzünlü yeşil-mavi gözlerinde, tüm tavrına yansıyan aynı korkuyu görebiliyorum. "Bu-" Boğazını temizliyor. "Hayatınızı şu anda olduğundan daha da fazla altüst edecek."

Ağzım ve boğazım kuruyor. Yavaş yavaş paniği bana da bulaşıyor ama bana söylemek istediği şeyin zaten birlikte yaşadığımız her şeyden daha kötü olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Ne var, Lydia?"

Islak kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Kelimeleri söylemek için kendini toparladığı anı açıkça görebiliyorum.

"Hamileyim."

Başparmaklarım Lydia'nın yanaklarında donuyor.

"Affedersiniz?" Zar zor duyabiliyorum.

"Hamileyim," diye tekrarladı. "İkizlere."

Ona bakıyorum. Göğsümde basınç artıyor, her an patlayacakmışım gibi hissedene kadar artıyor. Lydia'nın sözleri kafamın içinde tekrarlanıyor ve yavaş yavaş bir araya gelerek neredeyse nefesimi kesen bir resim oluşturuyorlar.

"Gerçekten mi?" Mırıldanıyorum.

Başını sallıyor. Nefes aldığını sanmıyorum, tıpkı benim gibi.

Çok çeşitli duygular içimde yarışıyor. Onları kontrol edemediğim gibi kafamda dönüp duran düşünceleri de kontrol edemiyorum. Tereddüt etmeden öne doğru eğilip dudaklarımı Lydia'nın alnına bastırıyorum. Boğazından bir hıçkırık kaçıyor ve onu kendime çekip sıkıca sarılıyorum. Şu anda benim için hiçbir soru, hiçbir sınır ya da başka bir şey söz konusu değil. Onu nazikçe kollarımın arasına alıyorum.

"Sana söylemekten çok korkuyordum," diye fısıldıyor boğuk bir sesle. Sadece başımı sallıyorum.

Şu anda onun gitmesine izin veremem. Bu haberin beni yolumdan saptırması gerekirken, tam tersi oldu: Hayatımdaki her şeyin bir andan diğerine nasıl doğru yere gittiğini içimde hissettim. Sadece birkaç dakika önce hissettiğim belirsizlik ve korku gitti, onun yerine sevinç ve heyecan içime doldu ve çok hızlı nefes alıp verdiğim için başımı döndürdü.

Lydia'dan ayrılıyorum. Hâlâ önünde yere diz çökmüş, ellerim kollarının üst kısmına dolanmış bir halde ona bakıyorum ve titreyen bir sesle, "Az önce beni çok mutlu ettin," diyorum.

İnançsızlık parlayan gözlerine giriyor. İki kez göz kırpıyor.

Bir sonraki an kollarını boynuma doluyor. Sarılmasına karşılık veriyorum, Lydia'yı kendime olabildiğince yaklaştırıyorum ve ona sıkıca sarılıyorum - saniyeler, dakikalar, bir sonsuzluk.

Bu pozisyonda ne kadar kalacağımızı söyleyemem, sadece bunun hayatımın en güzel anlarından biri olduğunu biliyorum.

"Sana çok daha önce söylemeliydim," diye fısıldıyor Lydia bir süre sonra ve kollarını boynumdan kaldırmadan biraz geriye yaslanıyor.

"Ne zamandır tanıyorsun?" diye sordum. "Kasım'dan beri."

Bir an için gözlerimi kapadım. "Oh, Lydia."

"Ne yapacağımı bilemedim," diye tekrar fısıldıyor ama ben hemen başımı sallıyorum.

"Tepkimden bu kadar korktuğunu bildiğim için-" Titreyerek nefes veriyorum. "... Bitir beni." Gözlerinin içine sertçe bakıyorum. "Bu başıma gelen en güzel şey."

Yavaşça, neredeyse belli belirsiz, ağzının kenarları

kalkıyor. Elimi yavaşça sırtında gezdiriyorum.

"Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum Graham."

"Ben de bilmiyorum ama öğrenebiliriz. "Birlikte," diyorum. Bunu

başaracağız."

Lydia parmaklarını boynumda gezdiriyor. Parmakları çenemde ve çenemdeki kirli sakalın üzerinde ilerlerken içimden hafif bir ürperti geçiyor.

"Burada olmana çok sevindim," diye fısıldıyor. Bakışları kısa bir süre ağzımda geziniyor, sonra tekrar gözlerime dönüyor. Tekrar aşağıya. Bir sonraki an öne doğru eğiliyor, çok yavaşça. Gözlerimi kapatıyorum ve onunla yarı yolda buluşuyorum.

Dudaklarımız buluştuğunda, mideme yıldırım düşmüş gibi oluyor.

Acilen konuşmamız gereken sonsuz sayıda şey var. Ama bu öpücük bir söz gibi görünüyor. Geçmişi geride bırakacağımızı vaat ediyor. Ve şu anda bizim için yeni bir şey başlıyor.

11

Yakut

Cumartesi sabahı, her zamanki gibi babama kahvaltıda yardım etmek için aşağıya iniyorum ama önce James'in uyanıp uyanmadığını görmek için oturma odasına dikkatlice bakıyorum. Çarşaf, yorgan ve yastık kanepenin ortasında düzgünce katlanmış, ama James'ten hiçbir iz yok. Arkamı dönüp mutfağa gidiyorum ve kapının girişinde şaşkınlıkla duruyorum.

James yalnız. Çalışma masasında ayakta duruyor ve portakal sıkma işlemini sürdürüyor. Saçları duştan dolayı nemli görünüyor ve üzerinde koyu renk bir kot pantolon ile omuzlarını belirginleştiren beyaz bir tişört var. Bir portakalın yarısını presin üzerine bastırırken kolunun gerginliğini izliyorum ve sertçe yutkunuyorum. Mutfağımızda durup kahvaltı hazırlamasında mahrem bir şeyler var.

Sanırım bu görüntüye alışabilirim. Tıpkı dün yaptığımız gibi, akşamları onunla kanepede oturup gece geç saatlere kadar konuşmaya alışabileceğim gibi.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde odayı geçiyorum. James'e arkadan sarılıyorum ve kollarımı karnına doluyorum. Muhtemelen korktuğu için kısa bir süre geriliyor, ama kısa bir süre sonra tekrar rahatlıyor.

"Günaydın," diye fısıldıyorum.

James bana dönüyor ve çarpık bir şekilde gülümsüyor. "Günaydın," diyor aynı sessizlikle. Sonra bana doğru eğiliyor ve dudaklarını yavaşça dudaklarıma bastırıyor. Öpücüğün tadı portakal gibi geliyor ve James sırtını çalışma yüzeyine çarpana kadar ona yaslanarak iç geçiriyorum. Kalçamı kucaklıyor ve beni kendisine daha da yaklaştırıyor.

Karnı benimkine karşı sertleşiyor ve tam elimi gömleğinin altına sokacakken babamın mutfağa girdiğini duyuyorum.

James benden uzaklaşıyor, aynı anda ben de destek almak için ileri uzanıyorum ve bir sürahiye çarpıyorum, sürahiden meyve suyu hemen dökülüyor ve çalışma yüzeyinde küçük turuncu bir su birikintisi oluşuyor.

"İkinize de günaydın," diyor babam arkamdan. James'e yan gözle bakıyorum ve dudaklarımı birbirine sıkıca bastırmak zorunda kalıyorum.

Gülüyor. Sert omuzları ve kızarmış yanaklarıyla orada bir asker gibi duruyor.

"Ben... Ben kahvaltı yapmak istedim," diyor ve gereksiz yere portakal suyu birikintisini işaret ediyor.

Babam sadece başını sallar. Gözleri eğlenceyle parlıyor. James'in ona delicesine saygı duyduğunu çok iyi biliyor - ve acımasız ama aynı zamanda bir şekilde komik olan şeyi utanmadan sömürüyor.

Babam sonunda James için üzülene kadar bu an birkaç saniye daha uzar. "Çırpılmış yumurta ister misin?" diye sorar.

"Memnuniyetle," diyorum ve James de aynı fikirde olduğunu mırıldanıyor. Sonra küçük meyve suyu birikintisini siliyorum ve masayı hazırlamaya başlıyorum.

Bu sırada James kalan portakalları sıkmaya başlar. "İyi uyudun mu?" Babam ona sorar.

"Evet. Kanepe çok rahat. Tekrar teşekkür ederim."

Babam sadece el salladı.

Annem eve geldikten ve ona olanları anlattıktan sonra, bu konu üzerinde hiç düşünmedi, ama hemen James'e babasıyla olan sorun çözülene kadar bizimle kalmasını teklif etti. Ona minnetle gülümsedim, ama sadece beni bir anlığına kenara çekip ciddi bir ifadeyle bize güvendiğini ve bu güveni kötüye kullanmamam gerektiğini anlamamı sağladığı ana kadar. Ondan sonra yaklaşık yarım saat gözlerinin içine bakamadım.

"James ve ben bu akşam kahvaltıdan sonra Lydia'nın evine gidiyoruz baba," dedim.

Söyle. "Arabaya ihtiyacın var mı?"

Başımı salladım. "Hayır, bunu James'ten alacağız."

"Pekala, annen ve ben bugün bazı ayak işlerini halledecektik." Babam sağındaki çekmeceyi açıyor ve bir tava çıkarıp önündeki ocağın üzerine koyuyor.

O sırada mutfağa giren annem, "Babanız bütün hafta yeni bıçaklar almak için can atıyordu," diyor. "İkinize de günaydın."

James ve ben aynı anda "Günaydın," diye cevap veriyoruz.

Annem masanın altından bir sandalye çeker ve oturur. Mutfağa göz gezdirir. "Bu taze portakal suyu mu?"

James başını sallar ve ona dolu bir bardak uzatır. "Al bakalım."

"Şey," diyor annem, kaşlarını kaldırmış bana bakarak, "buna alışabilirim."

Gözlerimi James'ten ayırmadan sessizce, "Ben de," diyorum.
James

"En sevdiğin renk ne?"

Ruby'nin benim için seçtiği sorunun bu olduğuna inanamıyorum. Ancak aynı zamanda neden daha önce sormadığını da merak ediyorum - o kadar tipik bir Ruby ki gülümsemek zorunda kalıyorum.

Hemen cevap vermediğimde, "Bu kadar uzun düşünmen gerekiyorsa, en sevdiğin renk değil," diyor.

Ön camdan önümüzde uzanan yola bakıyorum. Yaklaşık bir buçuk saattir yoldayız, neredeyse yarısı daha önümüzde. Bu kadar uzun bir mesafeyi tek başıma arabayla gitmek garip ama aynı zamanda Ruby yanımdayken kendimi şu anda hissettiğim kadar rahat hissettiğim çok az olmuştur.

Dün gece birbirimize sorular sormaya başladık ve her şeye rağmen birbirimizle bu kadar rahat konuşabilmemizi seviyorum.

"Yeşil," diyorum sonunda.

Yan tarafa hızlıca bir göz attım ve burnunun hafifçe kıvrıldığını gördüm. Anlaşılan cevabımdan tatmin olmamış. "Yeşilin yüz binlerce farklı tonu var. Biraz daha spesifik olmalısınız."

Omuzlarımı silkiyorum çünkü hemen ardından arabanın ön paneline kusmadan "Gözlerinin yeşili" cevabını vermem mümkün değil. Ama gerçek bu. Ruby'yi tanımadan önce en sevdiğim renk yoktu.

Şimdiye kadar.

"O güzel kusmuk yeşili," diye cevap veriyorum onun yerine, sırt çantasının üzerinde durduğu kucağına başımı sallayarak. Her ne kadar Ruby, Lydia'nın odasından bir sürü şey çıkarmış olan benden daha fazla şey toplamış olamazsa da, bu şey dikiş yerlerinden patlamış gibi görünüyor.

"Hey! Sırt çantam yıllardır bana iyi hizmet etti, onu rahat bırak."

"Ember bu sabah onu anaokulundan beri kullandığını söyledi." "Bu hiç doğru değil," diyor kız öfkeyle. "O sadece altı yaşında."

"Belki de yanlış duydum ve sırt çantasının anaokuluna gidebilecek kadar eski olduğunu söyledi."

Sonra dilini bana doğru uzatıyor. O anda, onu öpme arzusu o kadar büyük ki, direksiyonu daha sıkı kavramak zorunda kalıyorum.

ona ulaşmak için.

Düşüncelerimi dizginlemek istesem de başarılı olamıyorum. Ruby yanımda oturuyor olsa da onu özlüyorum. Dün gece beni neredeyse delirtiyordu. Kız arkadaşımın benden sadece birkaç kat ötede, kısa, puantiyeli pijamalarından başka bir şey giymediği gerçeğini düşünmemeye çalışarak uyanık kaldım.

Bunu takip eden düşüncelerim için cehenneme gideceğim.

"İstersen James'i geri alabilirsin," diye öneriyorum kısık sesle, gözlerimi yoldan ayırmadan. Motorun gürültüsüne ve vızıldayarak geçen yeşil tarlalara ve tepelere odaklanıyorum.

Tüm bunlar, hayal gücüm yine uygunsuz bir yöne doğru hareket ettiği için pantolonumun ağ kısmının daha da daraldığı gerçeğinden beni uzaklaştırmak için.

"Bu harika olur," diyor ama birden sesi o kadar kederli çıkıyor ki kirli düşüncelerim hemen sönüveriyor. "Ancak şu an için artık okul çantasına ihtiyacım yok."

"James çok yönlü bir oyuncu. Onları her şey için alabilirsin. Ayrıca, en geç bir sonraki hafta Maxton Hall'a dönmüş olacaksın," dedim kararlı bir şekilde.

En azından bu onda bir gülümseme yaratıyor ve göz ucuyla omuzlarının biraz gevşediğini görüyorum.

"Haklısın. Belki de çantayı kullanmak o kadar da kötü bir fikir değildir." "Benim fikirlerim asla kötü değildir, Ruby Bell."

Hafifçe homurdanıyor ve sesi şüpheli bir şekilde kahkahaya benziyor. Karnım zaferle doluyor.

Sonunda buna sahip olabildiğimiz için çok mutluyum - bir Cumartesi gününü birlikte geçirebilmek ve Cyril, babam, Ruby'nin ailesi ya da dünyadaki herhangi bir şey olsun, kimse bizi ayırmadan birbirimize yakın olabilmek. Ruby'nin tüm olanlara rağmen beni hayatına geri alması bir rüya gibi.

"Az önce ne düşünüyordum biliyor musun?" diye soruyor aniden. "Ha?"

"Seni kendi başına araba kullanırken görmek çok tuhaf," diyor eğlenerek. "Seni sadece limuzininin arka koltuğunda yerken ya da içerken tanıyorum."

Şimdi homurdanan benim.

"Araban olduğunu bile bilmiyordum."

"Ehliyetim için hediye olarak almıştım," diyorum. "Ama dürüst olmak gerekirse, çoğu zaman garajda duruyordu."

"Beğenmedin mi?" diye soruyor Ruby, siyah coupe'nin içinde etrafına bakarak. "Değil," diye cevap veriyorum biraz gecikmeli olarak. "Percy Lydia'yı ve
Çocukluğumuzdan beri. Onu görmediğim günleri neredeyse hiç hatırlamıyorum. Ve şimdi-"

"Peki ya şimdi?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Artık beni o götürmüyor."

"Onunla iletişim halinde misin?" Ruby temkinli bir şekilde soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Beni sürmek onun işiydi. Benden başka bir şey duymak istemediğini tahmin edebiliyorum."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Ruby kuşkuyla soruyor. Omuzlarımı silktiğimde, "Seni ve Lydia'yı doğduğunuzdan beri tanıyor. Eminim bu ona çok yakın, özellikle de olanlardan sonra."

"Ne demek istiyorsun?"

Doğru kelimeleri bulmak için kısa bir süreye ihtiyacı var. "Birkaç hafta önce beni Pemwick'e götürdüğünde annen hakkında kısa bir sohbet ettik. Bana öyle geldi ki annenin ölümü onu çok etkilemişti."

Bu konuda endişelenmek istemiyorum. Hayır - bunun için endişelenemem. Endişelenecek başka biri olamaz.

Ruby bir süre yan gözle bana bakıyor. Konuyu bu kadar kolay bırakmayacağını umuyorum, ama sonra elini vites kolundaki benimkinin üzerine koyuyor.

"Yorgun görünüyorsun," diyor. "Kanepe senin için gerçekten iyi mi?"

"İyiden de öte," diyorum dürüstçe. Gözüme uyku girmemesi kanepenin suçu değildi.

"Eğer sırtın ağrırsa Ember'la yatabilirim ve yatağımı sana bırakabilirim."

Kuru kuru yutkunuyorum. Ruby'nin yatağında, onun kokusu ve değer verdiği şeylerle çevrili bir gece, sadece bir duvarla ayrıldığımızı bilerek mi? Hiç sanmıyorum.

"Kanepeni beğendim," diyorum gerekenden biraz daha enerjik bir şekilde. "Merak etme. Soru sorma sırası bende değil mi?"

"Doğru ya."

Göz ucuyla Ruby'nin biraz doğrulduğunu görebiliyorum. Bir gülümsemeyi bastırmak zorunda kalıyorum.

"Tamam... En sevdiğin hayvan hangisi?"

"Penguenler," diyor Ruby düşünmeden.

"Penguenler mi?"

Başını sallıyor. "Kesinlikle, evet. Sanki küçük kuyruk paltoları giyiyorlarmış gibi görünüyorlar. Ayrıca, tamamen romantiktirler ve eşlerini bulduklarında sonsuza dek onunla yaşarlar."

"Gerçekten mi?"

"Evet, ilginç değil mi? Dürüst olmak gerekirse, kış mevsiminden sonra eski eşlerini bulamazlarsa yeni bir eş ararlar. Ama onun dışında tek eşli yaşıyorlar. Ve birbirlerine hediyeler veriyorlar. Bu gerçekten çok hoş."

"Hediye mi? Ne, örneğin?"

"Küçük çakıl taşları. Aslında buzun altında gömülüdürler. Ve bir tanesini kürekle çıkarmak çok yorucu. Bu yüzden bir penguen olarak size bir tane verilmesi büyük bir sevgi göstergesi."

Ruby'ye yandan bir bakış attım. "Sanırım onlarda neyi sevdiğini anlıyorum."

"Ember ve ben bir keresinde bir çift penguen hakkında bir belgesel izlemiştik.
İkimiz de ağlamak zorunda kaldık."

Gülmekten başımı salladım.

"Yine benim sıram," diyor Ruby. "Bana öpülmek istediğin bir yer söyle."

Kahkahalarım yerini nazik bir gülümsemeye bıraktı. "Buna hiç şüphe yok."

İç çekiyor. "Nerenden öpülmek istersin?"

"Senden mi? Her yerden."

"James," diye beni uyarıyor ama ona doğru baktığımda gülümsediğini görebiliyorum.

"Biraz düşünmeme izin verin."

Ruby ile hala gitmek istediğim o kadar çok yer, henüz paylaşmadığımız o kadar çok şey ve gelecekte onunla yaşamak istediğim o kadar çok şey var ki.

Birlikte geleceğimiz fikri kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. Önümde çok net bir şekilde görüyorum: Ruby ve ben, birlikte yaşadığımız bir apartman dairesinde, günlük ama yine de romantik bir öpücük. Derin duygularla ve yıllar geçtikçe artan bir aşinalıkla dolu. Resim vücuduma hoş bir ürperti gönderiyor.

Böyle bir öpücük istiyorum.

Ama şu an ona bu kadar önemli bir şeyi söylemek için doğru zaman olmadığını biliyorum.

Bir süre sonra "Her yer ciddiydi," diyorum. "Ama kütüphanede bir öpücüğe hayır demezdim. Kitaplarla çevrili, gizlice ama aynı zamanda herkesin içinde ... Sanırım bu da bir şey olurdu."

"Hm."

"Cevabım sizi tatmin etmemiş gibi görünüyor."

"'Yıldız yağmuru altında bir yatta' gibi bir şey söylemeni bekliyordum."

"Yıldız yağmuru altında bir yatta mı? Ciddi misin sen?"

Kolumun üst kısmına hafifçe vuruyor. "Aklından neler geçiyor bilmiyorum?"

"Ne cevap verirdiniz?" Ben sorarım.

Bir süre düşünüyor. Bir cevaba karar verdiği anı hissediyorum. Arabanın içindeki atmosfer bir saniyeden diğerine çok daha yüklü.

"Oxford'da tekrar öpülmek istiyorum," diyor sessizce.

Şu anda Oxford'da birlikte geçirdiğimiz geceyi düşünmek zorundayım. Ruby'nin bana nasıl bağırdığını ve sonra beni nasıl yakaladığını. Kapıdan nasıl sendeleyerek geçtiğimizi ve yatağa nasıl düştüğümüzü. Ellerini saçlarıma gömüşünü.

Boğazımı temizlemem gerekiyor. "Oxford'da bir öpücük," diyorum kabaca. "Not edildi."

Şu anda, onun dileğini yerine getirmeye kesin olarak kararlıyım.

12

Yakut

Arabadan inip otoparktan ön kapıya uzanan geniş çakıllı yolda yürürken James, "Biz hep burada kovalamaca oynardık," diyor.

"Burada maraton için antrenman yapabilirsiniz," diyorum şaşkınlıkla etrafa bakarak.

Sağımızda ve solumuzda geniş bir çayır uzanıyor; üzerinde çoğu hâlâ çıplak olan, ama şurada burada yeşil yapraklar açmış birkaç kiraz ağacı var. Ophelia'nın malikânesinin arazisi muazzam, önümüzde yükselen malikâneden bahsetmiyorum bile. Beaufort'ların evine benzemeyen bir on sekizinci yüzyıl yapısı, ancak duvarların etrafına dikilmiş çok sayıda yatak ve çiçekli çalılarla çok daha dost canlısı ve misafirperver görünüyor.

"Eskiden buraya çok gelirdik ama son yıllarda bu giderek azaldı," diyor James. "Annem bir keresinde bu mülk kendisine devredildiğinde Ophelia'nın hiç mutlu olmadığını söylemişti, çünkü bu aynı zamanda Beaufort'un işlerinden o andan itibaren uzak durması gerektiği anlamına geliyordu. Annemle babamı onu tekrar gemiye almaları için ikna etmeye çalıştığı aile yemeklerini hala hatırlıyorum. Bir keresinde iş o kadar ileri gitmişti ki ağlayarak odayı terk etmişti çünkü durum daha da kötüleşmişti. Ondan sonra buraya neredeyse hiç gelmedik ve onu sadece evimizde ya da Londra'daki iş toplantılarında gördük." James'e yan gözle bakıyorum. "Dahil olmak isteyip de bu kadar tavizsiz bir şekilde dışlanmak korkunç olmalı."

Bir süre sessizce yan yana yürüyoruz, sonra James sesli bir şekilde nefes veriyor. "Bir yandan burayla ilgili çok güzel anılarım var ama diğer yandan babamla Ophelia'nın birbirlerini dövdükleri anları düşünmek zorundayım. Şu anda nasıl hissedeceğimi bilemiyorum."

James dümdüz önüne bakıyor, düşüncelere dalmış. Tüm bu durumun ona ne kadar yakın olduğunu belli etmemeye çalıştığını görebiliyorum. Ama beni kandıramaz ve bunu biliyor.

Etkileyici kapının önünde durduğumuzda, elini tutuyorum ve ona cesaret verici bir şekilde gülümsüyorum.

Gülümsememe karşılık veriyor, derin bir nefes alıyor ve kapının zilini çalıyor.

Evin içinde çalan gong sesini duyduğum anda birden ne kadar heyecanlı olduğumu fark ediyorum. Tüm bu süre boyunca James ve Lydia'yı düşündüm ve teyzelerini hiç tanımadığım gerçeğini bastırdım.

Umarım iyi biridir.

James son birkaç gündür teyzesinden bahsederken, onun kendisi için önemli olduğu gerçeğini gözden kaçırmak mümkün değildi. Beaufort ailesinin bir başka üyesinin bana tahammül edememesine dayanabileceğimi sanmıyorum - özellikle de James'in fikirlerine çok değer verdiği birinin.

Kapı yüksek bir gıcırtıyla açılıyor ve ben nefesimi tutuyorum.

"James, Ruby," diye sesleniyor koyu yeşil tulum giymiş bir kadın, bize gülümseyerek. Cordelia Beaufort'a kafa karıştırıcı derecede benziyor. Ancak daha yakından baktığınızda James'in annesiyle arasındaki farkları görebiliyorsunuz. Yüzü daha yumuşak ve genç görünüyor, bu da özellikle bizi selamladığı geniş gülümsemesinde kendini belli ediyor. "Gelebilmeniz ne güzel."

James bir adım öne çıkar ve Ophelia'ya hızlıca sarılır. "İşte Ruby," diyor. Bir elini belime koyuyor. "Ruby, bu benim teyzem Ophelia."

"Sonunda seninle tanışabildiğim için çok mutluyum Ruby," diyor Ophelia ve elimi sıkmak için elini uzatıyor.

Minnetle alıyorum. "Ben de aynı şekilde hissediyorum," diye cevap veriyorum.

Ophelia bize eve girmemiz için el sallıyor. "İçeri gelin, kahvaltı sizin için çoktan hazır."

Onu uzun bir koridor boyunca takip ediyoruz ve merakla etrafa bakıyorum. Evin içi de soyut, modern resimler ve renkli duvar kâğıtlarıyla davetkâr ve neşeli görünüyor. Şu anda burada kendimi evimde hissediyorum.

"Manga okumayı sevdiğini duydum, Ruby," diyor Ophelia aniden ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Evet, bu doğru" diye cevap veriyorum.

"Sen de anime izliyor musun?" diye soruyor Ophelia.

Ona ve James'e yetişip başımı sallıyorum. "Animelere bayılırım."

"Animasyon filmlere karşı bir zaafım var ve yakın zamanda anime yapmayı denemek istedim. Ne yazık ki, bu şimdiye kadar beni tamamen es geçen bir şey. Belki bana birkaç tane önerebilirsiniz."

Ona bakıyorum. "Çok isterim."

"Ruby'den böyle bir Çey isterken dikkatli olmalısın, Ophelia. Sana bir maratondan daha uzun bir liste hazırlar."

"Hey!" diyorum kızgınlıkla. James sadece sırıtıyor.

"O zaman yapacak çok işim olur. O yüzden kendini zorlama Ruby," diyor Ophelia omzumun üzerinden gülümseyerek.

Koridorun sonuna kadar yürüyoruz, sonra Ophelia soldaki büyük, karanlık kapıyı açarak önce bizim geçmemiz gerektiğini belirtiyor. Rahat yemek odasına giriyorum - ve cömertçe döşenmiş masada kimin oturduğunu görünce aniden duruyorum.

Günü son derece üzgün bir Lydia'yı teselli ederek geçirmeye hazırdım. Onu son gördüğümde çaresiz ve umutsuz görünüyordu.

Lydia'yı kahvaltı masasında oturmuş, gülümserken görmeye hazır değildim. Sadece gülümsemek değil, gülmek. Ve tarih öğretmenimin onun yanında, eliyle hafifçe sırtını okşadığını görmeye de hazır değildim.

"İkinize de merhaba," diyor James, sanki benim aksime o bu manzara karşısında şaşırmamış gibi.

Lydia ve Bay Sutton bize doğru geliyorlar. Bir sonraki an, Lydia ayağa fırlıyor. Kollarını James'in boynuna doluyor ve onu sıkıca kavrıyor. James de iki kolunu ona doluyor ve gözlerini kapatıyor.

"Ona nerede olduğumu söylediğin için teşekkür ederim," diye fısıldıyor Lydia.

"Sana gelmesini umuyordum," diye fısıldıyor James, o kadar sessiz ki ne dediğini zar zor anlıyorum. Her halükarda Lydia'yı gülümsetiyorlar. Kısa bir süre sonra ondan ayrılıyor ve bana da sarılmak için yanıma geliyor.

"Seni görmek çok güzel," diyorum.

"Aynı şekilde," diye yanıtlıyor beni biraz daha sıkarak.

"Oturun," diyor Ophelia, hâlâ kullanılmamıÇ gibi görünen iki yer sofrasını iÇaret ederek. "Hemen bir demlik çay daha yapayım."

Hemen harekete geçmeyince Lydia elimi tutuyor ve beni masaya doğru çekiyor. "Hepiniz birbirinizi tanıyorsunuz," diyor James, Bay Sutton ve benim aramda bir ileri bir geri bakarak.

James başını sallarken, "Evet," diyorum. Lydia ve Bay Sutton'ın karşısına oturuyoruz ve sonra aramızda garip bir sessizlik oluyor. Eski tarih öğretmenime bakmaktan kendimi alamıyorum. Onun ve Lydia'nın ilişkisi hakkında ne biliyor olursam olayım, onu kot pantolon ve tişörtle görmek kesinlikle tuhaf.

Bay Sutton sonunda sessizliği bozarak, "İkinize de günaydın," dedi.

"Günaydın Bay Sutton," diye cevap veriyorum otomatik olarak ama hemen kaskatı kesiliyorum. Sesim okuldaymışım gibi çıkıyor. Oh be.

Bay Sutton hafifçe acı çekerek yüzünü buruşturur. "Belki de bundan sonra bana Graham demen daha iyi olur Ruby. Ben artık senin öğretmenin değilim."

Bir an düşündüm. "Sanırım sana asla başka bir şey diyemeyeceğim. Ya da belki bunu yapmak birkaç yılımı alacak," diyorum sonunda.

Ağzının kenarları hafifçe seğiriyor. "Pekala."

"Ne bekliyorsunuz?" diye soruyor Ophelia elinde bir demlik çayla odaya geri dönerken. Fincanlarımızı dolduruyor ve sonra masanın başına oturuyor. "Buyurun."

Ne bekliyordum bilmiyorum ama kahvaltıdaki atmosferin bu kadar rahat ve gevÇek olmasını beklemiyordum. Bay Sutton'ın -Graham- Lydia'ya bir sepet tost verişini ve Ophelia James'in tabağa bir sürü çırpılmış yumurta dolduruşunu izlerken James ve Lydia'nın babasının huzurunda yediğim bir akşam yemeğini düşünüyorum. Buradaki atmosferden daha büyük bir fark olamazdı.

Sanırım James'in de kafası benim kadar karışık, çünkü omuzlarının yavaş yavaş gevşediğini fark etmem birkaç dakika alıyor.

Bir süre sonra Lydia'ya dönerek, "Sana söylemem gereken bir şey var," dedi. Lydia bıçağı tereyağına batırırken duraksıyor. "Kulağa ciddi geliyor."

James tereddüt eder, sonra başını sallar. Sonunda bir gün önce olanları anlatır.

Sözlerini bitirdiğinde Lydia'nın yanakları öfkeden kızarmıştır ve Ophelia inanamayarak başını sallar.

"Babam gerçekten aklını kaçırdı," diyor Lydia.

Ophelia ellerini bez bir peçeteye siler, sonra da tabağının yanına koyar. "Bu tipik Mortimer. Eğer bir şey resme uymuyorsa, ondan kurtulur. Bu yüzden kendimi Beckdale'de buldum."

Aramızda sessizlik yayılıyor. Artık kimse onun yemeğine dokunmuyor.

"Ruby," diyor Lydia bir süre sonra. Önce Graham'a, sonra tekrar bana bakıyor. "Graham ve ben dün gece konuştuk. Maxton Hall hakkında. Ve Müdür Lexington'a ilişkimizden bahsetme kararına vardık. Yarın."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ne? Delirdin mi sen? I-"

"Tek yolu bu," diye sözümü kesti.

"Baban seni buraya durumunu gizli tutman için gönderdi. Maxton Hall'a koşup müdüre söyleyemezsin!"

Lydia başını sallar. "Babamın ne istediği umurumda değil. Benim hatam yüzünden senin cezalandırılmanı isteyemem."

İnançsızlıkla Graham ve onun arasında gidip geliyorum. Sonra James'e döndüm.

"Peki ya Cyril?" Ona sordum. "Lexington'a gerçeği söylemesi için ona Pazartesi gününe kadar süre verdin."

James başını sallar. "Bekle Lydia. Eğer Cyril orijinal resimleri verirse, kimsenin cezalandırılmasına gerek kalmaz." Graham'a döner. "Ve sen de uzaklaştırılmayacaksın."

Graham başını sallar. "Zaten Maxton Hall'a geri dönmeyeceğim." Bakışları Lydia'ya kayıyor ve hafifçe gülümsüyor. "Yakın gelecekte sadece Lydia için orada olmak istiyorum. Ve sonra göreceğiz," diye ekliyor.

"Cyril'in yaptığı-" Lydia yutkunur. "Onun böyle bir şey yapabileceğini hiç düşünmemiştim. Ruby'nin kaderini onun ellerine bırakmayı reddediyorum."

Sözleri tüylerimi diken diken etti.

"Lydia..." James başlar ama Lydia başını sallar.

"Benim kararım verildi."

James dudaklarını birbirine bastırır ve onun bakışlarına karşılık verir. Birkaç saniye sonra sesli bir şekilde nefes verir. "Bu senin kararın."

"Ben her şeyi böyle hayal etmemiştim," diyorum sessizce.

"Benim için yaptıklarına minnettarım Ruby," diyor Lydia, masanın öbür ucundan elime uzanarak. Ama artık buna bir son vermelisin. Yarın Müdür Lexington'ı ziyaret edeceğim."

"Nerede yaşadığını nereden biliyorsun?" Kalbim hızla çarparak soruyorum. Sanki bir şeyler gerçekten değişmek üzereymiş gibi hissediyorum. Sanki yakında arafta kalmayacak ve geleceğimin daha da parçalandığını görecekmişim gibi.

"Bilmiyorum." Lydia, James ve benim aramda bir ileri bir geri bakıyor ve dudaklarında neredeyse sinsi bir gülümseme yayılıyor. "Ama neyse ki Lexington'ın boş zamanlarını nerede ve kiminle geçirdiğini biliyorum."

13

James

Aceleci davranışlar büyümenin bir parçasıdır. Pazartesi günü saat on beşteki yönetim kurulu toplantımıza geldiğinde her şeyi unutmaya hazırım. Etkinlik takviminde işaretli. Beni hayal kırıklığına uğratma.

En iyi dileklerimle
Mortimer Beaufort

Babamın mailini cevap vermeden sildim. Gelen kutumda gördüğümde nabzım hızlanmıştı ama şimdi sadece başımı sallayabiliyorum. Bir selam için bile vakti yok ve çocuklarına gönderdiği e-postalarda bile resmi imzasını kullanıyor. Dürüst olmak gerekirse, kararımı o anda verdiğimi düşünmesine şaşırmadım. Ne de olsa Beaufort'la hiçbir şey yapmak istemediğimi gösteren tüm işaretleri yıllarca görmezden geldi.

Şimdi bana yazıyor olması, beni eve geri getirmek için değil, kurulun geri kalanının önünde yüzünü kurtarmak için, sadece doğru şeyi yaptığımı daha da doğruluyor.

Ve bir noktada artık acımayacak. Bundan oldukça eminim.

Cep telefonunu yatağın üzerinde yanıma koyuyorum ve Ophelia'nın Ruby ve beni ağırladığı odaya bakıyorum. Burası Lydia ve benim ziyarete geldiğimizde uyuduğumuz misafir odası. O zaman bile, çiçekli duvar kağıdından bazalı yatağa ve ağır, çok uzun kadife perdelere kadar Pemwick'teki bizimkinden daha farklı olamayacak rengarenk dekora hayran kalmıştık. Bazen Ophelia'nın eşyaları sokaktan alıp evine yerleştirdiği izlenimi veriyor. Yine de kendimi her zaman rahat hissettim.

Cep telefonumun titreşimi beni düşüncelerimden koparıyor. Yeni bir e-postanın alındığı bana gösteriliyor ve gönderenin adını gördüğümde, vücudumdaki tüm kaslar o akşam ikinci kez geriliyor.

Cyril'den.

Tereddütle ekranın kilidini açıyorum.

Özür dilerim.

Başka bir şey yok. Sertçe yutkunuyorum ve eklentiyi açıyorum. Ruby ve Bay Sutton'ın o zamanlar çektiğim fotoğrafları yavaş yavaş yükleniyor. Bunlar orijinal, bunu hemen fark ediyorum. Resimlere baktığımda midem aniden bulanmaya başlasa da sarsak bir şekilde nefes veriyorum.

Onları yaptığımda ne düşündüğümü ve hissettiğimi hâlâ çok iyi hatırlıyorum. Ruby'nin nasıl bir insan olduğunu bilmiyordum ve Lydia'yı korumak ve asla o zamanki gibi incinmeyeceğinden emin olmak istiyordum. Resimler halka açıklanırsa sonuçlarının ne olacağı umurumda değildi.

Elimde cep telefonum, bitişikteki banyoya açılan dar kapıya doğru yürüyorum. Kapıyı çalıyorum.

"İçeri gelebilirsin," diyor Ruby.

Kapıyı açıyorum. "Ne olduğuna inanamayacaksın-" Başlıyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Ruby'nin duş aldığını ve çoktan bitirdiğini sanıyordum. Ama onun yerine köşedeki büyük küvette oturuyordu. Saçlarını topuz yapmış, tek tek dökülen saç telleri ıslanmış ve şimdi ensesinde kıvrılmış. Bakışlarım kendi başına bir hayata bürünüp daha da aşağılarda dolaşırken sertçe yutkunuyorum. Çıplak omuzlarında su damlaları parlıyor ve küvet köpükle dolup taşmasına rağmen bazı yerlerde teninin parladığını görebiliyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Ruby, kaşlarını çatarak, biraz doğruldu.

Boğazımı temizlemem gerekiyor. "Cyril bana fotoğrafların orijinallerini gönderdi," diye mırıldanıyorum ve cep telefonumu elime alıyorum.

"Gerçekten mi?" Ruby hayretler içinde kalmayı başarıyor ve ekranı daha iyi görebilmek için biraz öne eğiliyor. "Neredeyse umudumu yitirmiştim."

"Bunu düzelteceğimizi söyledim," diyorum kabaca.

Islak vücudunun görüntüsü yüzünden tek bir net düşünce bile düşünemeyecek kadar dikkatim dağılmış durumda. Boğazımı tekrar temizliyorum.

Bir süre sonra "Şimdi ne yapacağız?" diye soruyor. Sesinin en az benimki kadar boğuk çıktığını fark ediyorum.

Artık gitsem iyi olacak.

"Lydia'ya vereceğim. Bunu hemen yapmak en iyisi. Bunu daha sonra konuşabiliriz. Sizi rahatsız etmek istemedim. Rahat ol." Arkamı dönüp tekrar kapıdan içeri girmek üzereydim ki Ruby'nin sesi beni duraklattı.

"James?" diye soruyor, zar zor duyuluyor. Yine de içimden bir şimşek gibi geçiyor.

Sorgulayıcı bir sesle ona dönüyorum. Yanakları kızarmış ve boğazını temizliyor.

"Burada kalmak istemez misiniz?"

Kuru kuru yutkunup ağzımı açtım ama nutkum tutulmuştu.

Ruby'nin yüzü daha da kızardı. "Yapmak zorunda değilsin.

I-"

Bu beni katılığımdan kurtarıyor. "Elbette seninle kalmak istiyorum," diyorum, elimi yavaşça topuzdan çekerek. "İzin verirseniz?"

Başını sallıyor. Sadece bir kez, gözlerinde kararlı bir

bakış. Bana tekrar sormasına gerek yok.

Kapıyı kilide sokup anahtarı çeviriyorum. Klik sesi duyulduğu anda her şey arka planda kayboluyor: babam, Cyril, Maxton Hall. İki metre ötemdeki küvette çırılçıplak oturan ve beklentiyle bana bakan Ruby dışında her şey.

Sonsuzluğun yarısından sonra ilk kez yalnızız. Bu sabahın aksine, şimdi kimse odaya girip aceleyle birbirimizden ayrılmamızı sağlayamaz. Burada sadece o ve ben varız.

Gözlerimi Ruby'den ayırmadan cep telefonunu lavabonun üzerine bıraktım. Sonra ellerimi gömleğimin eteklerine götürüp yavaşça başımın üzerinden çekiyorum. Onu yere bırakıp çoraplarımı çıkarıyorum. Kemerimi açtığımda Ruby'nin bakışları kararıyor. Bakışlarının vücudumda gezinmesine izin veriyor ve ben önce pantolonumu sonra da boxerımı çıkarırken hareketlerimi takip ediyor.

Artık ondan saklanamıyorum. Ve şu anda bunu hiç yapmak istemiyorum - alt dudağını dişlerinin arasına alma şekli kasıklarıma doğru daha fazla kan fışkırmasına neden olsa bile.

Daha fazla tereddüt etmeden Ruby ile birlikte küvete giriyorum. Su hala ılık, o kadar ılık ki köpüğün yerini vücudumla değiştirdiğim yerlerde hafif buhar yükseliyor. Ruby, ben suya tamamen daldığımda ve sonra yavaşça yanına gelip iki kolumu da küvetin kenarına dayayana kadar durmadan beni izliyor. Ağzının kenarlarında hafif bir gülümseme beliriyor.

"Hey," diye mırıldandım.

"Merhaba," diye cevap veriyor aynı sessizlikle. Islak ellerini kaldırıyor ve onlarla yüzümü çevreliyor. Başparmaklarıyla yanaklarımı okşuyor. Gözlerimi kapatıyorum ve onu öpmek için öne doğru eğiliyorum. Dudaklarımız buluştuğunda Ruby usulca iç geçiriyor. Kavrayışı

sıkılaşıyor ve beni kendine daha da yaklaştırıyor. Göğüsleri tenime değiyor ve omurgamda bir karıncalanma hissi oluşuyor.

"Bugün benimle geldiğin için teşekkür ederim," diyorum iki öpücük arasında.

Ruby ellerini yüzümden aşağı kaydırıyor ve göğsümün üzerine koyuyor. "Seninle her yere gelirim James."

Kalbim hızla atıyor ve gözlerimi tekrar açtığımda Ruby'nin bakışlarında sıcaklık ve güven var.

Bana her böyle baktığında, onun hak ettiği kişi olmaktan başka bir şey istemiyorum.

"Ve seninle her yere gelirim."

Ruby kollarını boynuma doladı. Çıplak sırtını kavrıyorum ve onu sıkıca kendime çekiyorum. Küvetten yere su dökülüyor ama umurumuzda değil.

Bu sefer öpüştüğümüzde, uzun bir süre durmuyoruz.

Lydia

"Gerçekten içeri girmememiz mi gerekiyor?" diye soruyor Graham bu sabah üçüncü kez.

Ona döndüm ve arabanın orta konsolunun üzerinden elini uzattım. Sonra yavaşça başımı sallıyorum.

"Hayır. Bu tek başıma yapmam gereken bir şey."

Kaşlarını çatıyor, belli ki kararımdan memnun değil.

Ruby arka koltuktan, "Seni aslanın inine gönderiyormuşuz gibi hissediyorum," diyor. Aynadan onun heyecandan solgunlaştığını görebiliyorum.

"Ne olacak şimdi?" Kemerimi çözerken sordum. "Zaten evden atıldım. Artık Maxton Hall'a geri dönmüyorum. İşler ters g i d e c e k Ruby. Güven bana."

James ağzını açıyor ve Graham da bir şeyler söylemek ister gibi görünüyor ama onlara fırsat vermiyorum. Kararlı bir şekilde arabanın kapısını açıp dışarı çıkıyorum. Arkama bakmadan golf tesisinin otoparkını geçip girişe doğru yürüyorum. Sürgülü kapılar ayrılıp fuayeye girerken güneş gözlüklerimi burnumda bırakıyorum. Resepsiyonda dostane bir şekilde başımla selamlanıyorum. Genç adam beni tanıdı mı bilmiyorum ama bakışları karnımda geziniyor ve bir saniye orada kalıyor. Gülümsemesi kaybolmuyor - bunun için fazla pratik - ama yine de şişkinliğin ne anlama geldiğini anladığı anı fark ediyorum.

Bu sabah karar verdiğim geniş omuz yakalı lacivert elbise vücuduma ikinci bir deri gibi oturuyor ve karnımla ilgili hiçbir soruyu yanıtsız bırakmıyor. Aylardır ilk kez vücudumu saran bir şey giyiyorum ve hala dış dünyadan saklanmama hissine alışmam gerekiyor.

Uzun adımlarla koridoru geçip babam ve arkadaşlarının genellikle birkaç tur golf oynadıktan sonra takıldıkları restoran bölümünün arkasına doğru yürümeden önce resepsiyon görevlisine gülümsüyorum. Çocukken beni ve James'i sık sık buraya götürürdü. Bize golf oynamayı öğretmek istediği için değil, çocuklarını yanlarında getirdiklerinde arkadaşlarına hava atmak için. Başımızın üzerinde yaptıkları konuşmaları ve Alistair, James ve benim çok sıkılmayalım diye devasa arazide nasıl saklambaç oynadığımızı hatırlıyorum.

Restorana girerken ayakkabılarımın topukları parlak mermer zeminde takırdıyor. Babamı uzaktan tanıyorum. O ve diğer birkaç adam, yemyeşil tepelerin ve golf sahasındaki küçük gölün manzarasını sunan büyük pencerelerin yanındaki yuvarlak masada oturuyorlar. Yaklaştıkça seslerini daha net duyabiliyorum. Biri öyle bir espri yapıyor ki babam başını geriye atıp kahkahalarla gülüyor. Bana garip gelen bir ses, çünkü ondan uzun zamandır duymamıştım.

Son bir derin nefes alıyorum, sonra masaya çıkıyorum. Anında beş çift göz üzerime çevriliyor ve babamın kahkahası aniden kesiliyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor. Bakışları karnımda takılı kalıyor ve yüzündeki renk kayboluyor. Çılgınca arkadaşlarına bakıyor ve neredeyse her an ayağa kalkıp bedenimi kendi bedeniyle örtmesini bekliyorum.

"Senin için burada değilim," diye sert bir sesle cevap veriyorum.

Babamı gördüğümde göğsüm şiddetle sıkışsa da sesimin bu kadar soğuk çıkmasından gurur duyuyorum. Telefonumu duvara fırlattığı ve ardından ele geçirilmiş bir adam gibi gardırobumu parçalamaya başladığı görüntüsü aklıma geliyor. Kısacık bir an, elinin bana çarptığı yanağıma dokunuyorum.

Babam da bunu düşünmek zorunda. Bunu gözlerinde görüyorum, kısa, acı dolu bir parıltıyla dolu. Ama geldiği gibi aynı hızla kayboluyor.

Bakışlarımı ondan ayırıyorum ve onun yerine karşısında oturan adama dönüyorum.

"Bay Lexington, bir saniyeniz var mı?" diye sordum.

Okul müdürünün çelik gibi bakışları benden babama ve tekrar babama yöneliyor. Çerçevesiz gözlükleri ve okula giderken giydiği takım elbisesi olmadan

farklı bir kişi.

"Randevu istiyorsanız, Bayan Beaufort, lütfen yarın sabah ofise gelin," dedi sonunda.

Başımı salladım. "Konu acil."

Görünüşe göre ne kadar ciddi olduğumu duyuyor, çünkü bana kasıtlı olarak bakıyor. Sonra bakışları karnımın üzerine düşüyor. Nefesimi tuttuğum uzun bir duraklama oluyor.

Sonunda başını sallar. "Pekâlâ."

Sandalyeyi geri iter ve ayağa kalkar.

Babama bakıyorum. Koltuğunda kaskatı oturuyor, elindeki su bardağını sıkıca tutuyor ve Lexington inisiyatifi ele alıp beni fuayeye doğru götürdüğünde hiçbir duygu belirtisi göstermiyor.

Oraya vardığımızda, fuayenin ortasına yerleştirilmiş oturma yerlerini işaret ediyor. Başımı sallıyorum. Ona söyleyeceklerim için hareketsiz durmam gerekiyor. Bu samimi bir konuşma olmayacak.

"Bay Lexington, sizinle Ruby Bell'in uzaklaştırılması hakkında konuşmam gerekiyor," diye başlıyorum, doğrudan gri gözlerinin içine bakarak.

Şaşkınlıkla göz kırpıyor. "Bayan Beaufort," diyor. "Sizinle diğer kız öğrencilerin ilişkileri hakkında gerçekten konuşamam. Eminim bunu anlıyorsunuzdur."

"Pazartesi günü büyük bir hata yaptın. Ve ben bunu düzeltmek istiyorum."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Hâlâ sakin bir tonda konuşuyor ama şakağındaki zonklayan damarı çoktan fark etmiştim.

"Graham Sutton ile ilişkisi olan Ruby değildi.
beni
Lexington'ın gözleri büyüdü. "Bayan Beaufort-" diye söze başladı
."
ama ben araya girdim "Eğer bana inanmıyorsanız-" Ellerimi
dedi
kalçalarıma koydum. "Gördüğünüz gibi
.

Bunun kanıtı da burada," diyorum başımı sallayarak.

Lexington önce yere, sonra tekrar yüzüme bakıyor. Enerjik bir şekilde boğazını temizliyor, derin bir nefes alıyor ve her şeyi tekrarlıyor.

"Bayan Bell resimlerde açıkça tanınabilir durumdaydı."

"Fotoğraflar montajlanmış. Gerçekte Ruby ve Graham sadece olay hakkında konuşuyorlardı."

Çantama uzanıp cep telefonumu çıkarıyorum ve James'in dün gece bana gönderdiği resimleri arıyorum. Sonra ekranı Lexington'a tutuyorum.

Gözlerini kısıyor ve öne doğru eğiliyor. Yüz ifadesinin şüphecilikten kuşkuculuğa ve derinden etkilenmeye doğru değişimini izleyebiliyorum.

Başını sallayarak parmağını burun kemiğinin üzerinde gezdiriyor. "Aman Tanrım, Mortimer, ne yaptın sen?" diye o kadar yumuşak mırıldanıyor ki, ne dediğini anlamakta güçlük çekiyorum.

"Babam beni korumak istedi. Kendi tuhaf yöntemiyle," diyorum otomatik olarak. Neden kendimi babam için haklı çıkarmak zorundaymışım gibi hissettiğimi bilmiyorum.

Lexington düşünceli bir şekilde bana bakıyor. Kaşlarının arasında dik bir kırışıklık oluştu. "Yirmi yılı aşkın süredir bu okulun müdürlüğünü yapıyorum ama böyle bir şey... Hiç böyle bir şey yaşamamıştım."

"Yazılı bir açıklama yapmaya hazırım. Graham da öyle. Ruby'nin mezun olabilmesi için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Bizim hatamız yüzünden cezalandırılmayacak efendim," diyorum enerjik bir şekilde.

Lexington başını sallar. "Bayan Bell Pazartesi günü okula geri dönebilir. Hemen annesiyle temasa geçeceğim."

"Hafta sonu sana bununla saldırdığım için özür dilerim," diyorum. "Ama bunu bir saniye daha kendime saklayamazdım."

"Dürüstlüğünüz için teşekkür ederim. Bu senin için kolay olmamıştır." Başımı salladım ve ona elimi uzattım.

Lexington, "Size esenlikler dilerim, Bayan Beaufort," diyerek onu kısaca selamladı.

Sonra topuklarımın üzerinde dönüyorum ve fuayeyi geçiyorum. Dışarı çıktığımda derin bir nefes alıyorum ve bir an için gözlerimi kapatıyorum. Güneş burnumu gıdıklıyor ve ölçüsüz bir coşku hissi beni ele geçiriyor.

Otoparktan diğerlerine doğru yürüyorum. Bu arada Ruby, James ve Graham gitmişlerdi. Graham elleri ceplerinde arabaya yaslanmış, Ruby ise kulağına bir şeyler fısıldayan James'in yanında duruyor. Beni gördüğünde durakladı, bakışları sorguluyordu.

Zaferden emin bir şekilde ona gülümsüyorum.

Bir sonraki an Ruby kardeşimden ayrılıyor ve hızlı adımlarla bana doğru geliyor.

"Ben en iyisiyim!" Kollarımı havaya kaldırarak ona bağırıyorum.

Bana kuşkuyla bakıyor. Ona olan son mesafeyi koşarak geçiyorum. Ruby'yi omuzlarından tuttum ve ona doğru ışınlandım.

"Uzaklaştırma kararınız derhal kaldırılmıştır," diyorum. Ruby'nin nefesi kesildi. "Hayır."

Başımı salladım. "Evet."

"Hayır!" Bir sonraki an boynuma sarılıyor. Beni o kadar sıkıyor ki zorlukla nefes alabiliyorum.

"Teşekkür ederim," diye hıçkırıyor. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim."

Sıkıca sarılmasına karşılık veriyorum. Kısa bir an için gözlerimi kapatıyorum ve bu duygunun tadını çıkarıyorum. Uzun zamandır sır olarak sakladığım şeyi nihayet dile getirmiştim. İlk defa hamileliğim hakkında açık konuştum - hem de utanmadan. Ve kız arkadaşıma yardım ettim. Hayatımda şu anda hissettiğimden daha iyi hissettiğimi hayal bile edemiyorum.

"Seni seviyorum Ruby," diyorum usulca.

"Ben de öyle, sen de. Ve nasıl?" diye yanıtlıyor.

Kendimi Ruby'den ayırmadan gözlerimi açıyorum ve James'e bakıyorum. Çarpık gülümsemesinden onun da şu anda en az Ruby ve benim kadar duygulandığını anlayabiliyorum.

Sonra bakışlarımın Graham'a kaymasına izin verdim. Gözlerinde geçmiş gecelerin vaatleri yatıyor. İlk defa her şeyin gerçekten yoluna gireceğini hissediyorum. Ne kadar uzun sürerse sürsün.

14

Yakut

Pazartesi sabahı okula giderken, sanki geçen haftanın kaosunu sadece hayal etmişim gibi geliyor. Kucağımda, siyah bir kalemle yeni bir başlığın satırlarını çizdiğim kurşun kalem günlüğüm duruyor: Pazartesi. Evde daha önce çizdiğim kurşun kalem çizgisinin üzerini boyamamak için titizlikle dikkat ediyorum. İşim bittiğinde sayfaya bakıyorum ve yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Renkler hayatıma geri dönüyor.

Bu gün için aşağıdaki noktalar turkuaz, pembe, mor ve daha önce hiç kullanmadığım bir nane yeşili ile girildi:

Uzaklaştırmadan sonra okulun ilk günü!

Lin'in Şenlik Ateşi planlaması hakkında beni bilgilendirmesine izin verin (+ ona birkaç kez onu ne kadar özlediğimi söyleyin)

Ember'in blog yazısını okuyun ve hafta sonundan gelen istekleri işleyin (+ ona kardeşçe sevgi verin ve belki de gizlice kiminle bu kadar çok zaman geçirdiğini öğrenin)

James ile Yemek Pişirmek (<3)

Dün geceden beri James'in günlüğümde kendine ait bir rengi var. Bunu ona açıkladığımda bana bakışı saatler sonra bile tüylerimi diken diken ediyor. Dudaklarının boynumda aşağı yukarı hareket ettiği ya da ellerinin kazağımın altından hafifçe kayarak yastığımda boğmaya çalıştığım sesler çıkardığı anının yanı sıra.

"Bunu otobüste yapmanın iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye soruyor James, beni düşüncelerimden koparark.

Yüzümün ısındığını hissediyorum ve boğazımı temizliyorum. "Yeteneklerimi hafife alıyorsun."

Kucağımdaki siyah kitaba bakıyor. "Sadece üzerini boyamanı istemiyorum.

Geçen hafta beni bir kalemle kovmuştun."

"Bu bir istisnaydı. Site beni hayal kırıklığına uğrattı. Ayrıca geçen hafta da... geçen haftaydı," diye açıklıyorum, G harfinin alt kıvrımını takip ederek. "Bu hafta her şey daha iyi olacak."

O anda otobüs bir durakta o kadar ani duruyor ki öne doğru kayıyorum ve burnumu kırmamak için önümdeki koltuktan destek almak zorunda kalıyorum. İrkilerek günlüğüme bakıyorum: Yeni tasarladığım sayfanın üzerinde siyah bir çizgi uzanıyor.

"Argh! Hayır!" Otobüs şoförüne sitemle bakıyorum. Bakışlarımı umursamıyor, öndeki kapıyı kapatıyor ve tekrar hızlanıyor. "Bu sadece bizimle olduğun için James. Otobüste sonsuz sayıda sayfa tasarladım - böyle bir şey hiç başıma gelmedi."

"Şimdi de otobüse binmemiz için ısrar etmişim gibi davranıyorsun," diye cevap veriyor kuru bir sesle. "Arabayla yarı zamanda okulda olurduk."

"Kutlama için otobüse binmek istedim." Kalemi James'e doğrultuyorum. "Arabayı kullanabilmeyi çok isterdin."

"İlk olarak, yalnız gitmene izin vermek istemedim. İkincisi, otobüs yolculuğu gibi sıkıcı şeyleri, hiç de öyle olmasa bile, tamamen rahatlatıcı ve güzelmiş gibi gösterme yeteneğin var."

Siyah çizgiyi yarı estetik bir çiçek dalına dönüştürmeye çalışırken bir an beni izliyor. Sonra bir eliyle saçlarımı yüzümden çekip kulağımın arkasına doğru tarıyor.

"Buna alışabilirim," diyor sessizce.

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Otobüse

binmek için mi?"

Bana gülümsüyor. "O da var. Ama aslında sabah seninle uyanmayı kastetmiştim."

Yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Sanki aynı yatakta yatıyormuşuz gibi konuşuyor ama Ophelia'nın misafir odasındaki o geceden beri bunu yapmamıştık.

"Gerçi evinizdeki herkes tamamen deli. Helen bugün saat dörtte uyandı ve Ember'ın sabahın altısında bu kadar enerjik olmasının gerçekten normal olduğunu sanmıyorum."

"Annemin birkaç haftadır yeni bir patronu var, sanırım geç kalmayacağından daha fazla emin olmak istiyor. Ve Ember..." diyorum ve başımı sallıyorum. "Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum. Kahve bile içmiyor."

"Çılgınca."

James'le ailem hakkında konuşmanın bu kadar normal olması da bir o kadar çılgınca. Bir süre sonra, "Bence bizimle olman çok güzel," diyorum.

James bana yandan bakıyor, bakışları sıcak. Sonra bir kolunu omzuma doluyor ve beni kendine çekiyor.

Okul yolculuğu hem çok hızlı hem de çok yavaş geçiyor. Son duraktan kısa bir süre önce ayağa kalkıp bir direkten diğerine sallanırken James'in arkamda tökezlediğini duyabiliyorum. Sırıtışımı bastırmak için büyük bir irade göstermem gerekiyor.

Otobüs durağına vardığımda ne kadar heyecanlı olduğumu ve kalbimin ne kadar hızlı attığını fark ediyorum. Neredeyse okuldaki ilk günüm gibi hissediyorum. Ama indiğimde beni kimin beklediğini görünce olduğum yerde duruyorum.

"Sürpriz!" diye bağırıyor Lin, kollarını

açarak. Kız arkadaşım yalnız değil.

Tüm etkinlik komitesi onunla birlikte otobüs durağına geldi ve bana selam verdi. Camille bile, kollarını göğsünün önünde kavuşturmuş olsa bile.

Ben daha ne olduğunu anlamadan Lin yanıma geliyor ve beni sıkıca kollarına alıyor.

"Döndüğüne çok sevindim," diyor titreyen bir sesle. Benden uzaklaştığında, neredeyse gözlerinde yaş varmış gibi görünüyor. "Sen olmasaydın okul yılının geri kalanında nasıl hayatta kalırdım bilmiyorum."

"Ve okul yılının geri kalanında Lin patronken nasıl hayatta kalacağımızı bilmiyorum," diye araya giriyor Jessalyn ve beni de kucaklıyor. "Bizi köleleştirdi, Ruby. Bir hafta bana bütün bir dönem gibi geldi."

"Ruby'nin dönüşü için her şeyin mükemmel olmasını istiyordu," diyor Kieran, o da bana çabucak sarılıyor. Bana utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Geri dönmen çok güzel Ruby. Hepimiz seni özledik."

"Ne dediyse o," diye ekliyor Doug.

"Sensiz çok garipti," diyor Camille. Saçlarını kulağının arkasına tarıyor ve sonra teatral bir şekilde nefes veriyor. "Geri dönmen çok iyi oldu." Sonunda o da yanıma geliyor ve beni kollarının arasına alıyor.

Benden ayrıldıktan sonra, tamamen şaşkına döndüm. Tüm ekibim beni karşılamaya gelmiş. Beni cidden özlemişler gibi görünüyor. Boğazımda birkaç kez yutkunmama rağmen kaybolmak istemeyen bir yumru oluşuyor.

Okul günlerimin başında kendimi Maxton Hall'da böyle bir durumun içinde bulacağım aklımın ucundan bile geçmezdi. Kendimi savunmasız hale getirmemek için sınıf arkadaşlarımın radarının altına girmenin daha iyi olacağını düşündüm. Aklımdaki tek şey diploma alma hedefimdi, başka bir şey değil. Şu anda bunun ne kadar yanlış olduğunu anlıyorum. Ve bir sürü güzel anı kaçırmış olabileceğimi.

"Gidelim mi?" diye soruyor Camille, ana girişi işaret ederek. "Toplantı başlamak üzere."

Başımı salladım. Küçük grubumuzla Boyd Hall'a doğru ilerlerken Lin'e takılıyorum. Başını yana ve omzuma yaslıyor. "Ama zamanı gelmişti."

"Ben de öyle düşünüyorum," diyorum. "Bana her şeyi anlatmalısın."

Onunla James'in arasından okula girdiğimde, insanların bakışlarını üzerimde hissediyorum, kafalar bana doğru dönüyor ve boğuk mırıltılar kulağıma ulaşıyor.

Bundan daha kayıtsız olamazdım.

"Lazanyayı hiç bu kadar güzel tatmamıştım," diyorum ağzıma dolu bir çatal daha atarak.

"Lazanyanın tadı her zamanki gibi kötü. Bir haftadır izinde olduğun için şu anda her şeyi pembe gözlüklerle görüyorsun," diye yanıtlıyor Lin, burnunu şüpheci bir şekilde kırıştırarak kendi tabağındaki porsiyona bakarken.

"Talepleriniz çok yüksek."

"Ve seninki çok çok düşük, eğer gerçekten hoşuna giderse. Yani, nedir bu?
Ispanak mı? Fazla pişmiş brokoli mi? Göremezsin."

Çiğniyorum ve mutlulukla iç çekiyorum. Lin sadece başını sallayarak bana bakıyor. "Seni gerçekten özledim, Ruby."

"Ben de seni. Buradaki her şeyi özledim. Beden eğitimi dersinden sonra kokan soyunma odasını bile."

Lin yine burnunu kırıştırır. "Beni beden eğitimi dersinden sonraki soyunma odasıyla aynı seviyeye koyuyorsun. Alınmam gerekirdi ama bugün bunun için fazla mutluyum."

Buna sadece sırıtabilirim.

Yemekten sonra tepsilerimizi alıyoruz. Kapıdan çıkmadan önce, Kesh, Alistair ve Wren'le birlikte pencerelerin yanındaki her zamanki masasında oturan James'i arıyorum. Dördü de ciddi görünüyor ve masanın üzerine eğilmiş, başlarını birleştirmiş konuşuyorlar. Acaba James onlara hafta sonu olanları mı anlatıyor? Artık babasıyla yaşamadığını ve Beaufort'la hiçbir ilgisi olmadığını. Ve Cyril'in Cumartesi günü ona orijinal resimleri gönderdiğini.

Eylül ayından bu yana bu grup için nelerin değiştiğini düşündüğümde, gerçekten hüzünleniyorum. James bana bu yıl için asıl planının ne olduğunu söyledi:

eğlence, parti, gelecek hakkında endişelenmeden veya kaygılanmadan her şey. Bunun yerine, hepsi için tam tersi oldu.

Bakışlarım Cyril'in tüm öğle tatili boyunca boş kalan koltuğuna takılıyor. Yaptığı şey için onu asla affetmeyecek olsam da, resim bana tamamen yanlış görünüyor.

"Cyril'le tekrar konuştun mu?" Sonunda kapıdan çıkarken Lin'e sordum.

Birden yüzü gerginleşti. Siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına attı. "Hayır. Ve sana yaptıklarından sonra, onunla bir daha konuşmaya niyetim yok."

Midemde mide bulandırıcı bir his yayılıyor. Cyril affedilemez bir şey yaptı ama yine de içimde merhamet gibi bir şey filizleniyor. Önce kalbinin kırılması, sonra da tüm arkadaşlarını kaybetmek kolay olmasa gerek.

"Neden soruyorsun?" Lin bilmek istiyor.

"Oh, aynen öyle," diye cevap veriyorum, midemdeki garip hissi görmezden gelmeye çalışarak.

Bir süre sessizce yan yana yürüdükten sonra Lin, "Bugün gerçekten iyi geldin mi?" diye soruyor.

"Evet, senin ve James'in notları sayesinde." Ona minnetle gülümsedim. "Gerçekten, hayatımı kurtardılar."

"Sorun değil."

"Bu iyiliğinin karşılığını bir şekilde vermek istiyorum," diyorum. "Ayrıca etkinlik komitesiyle yaptığınız tüm çalışmalar için de."

Lin el salladı. Sonra bana yandan sırıttı. "Eğer bir öğretmenle ilişki yaşamakla suçlandığım için açığa alınırsam, yerime sen geçebilirsin."

Ona vurdum ama gülerek kaçtı.

"Bu arada," diyor kütüphaneye birlikte girerken. "Daha önce tarihte tamamen abarttığın gibi. Benimle bu kadar sık iletişime geçtiğin için yeni adam çok bunaldı."

Lin "yeni adam" derken yeni tarih öğretmenimizi kastediyor. Kendisi özellikle son dönem için Bay Sutton'ın yerine emeklilikten döndü. Bay Sutton dışında biriyle ders yapmak ilginç ama bir o kadar da tuhaftı.

"Toplantı için bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Oh!" diye haykırıyor Lin. İki rafın arasında duraklıyor ve gözlerini kocaman açarak bana bakıyor. "Sanırım Camille ve Doug birlikteler," diye fısıldıyor bana.

"Ne?"

"Bunun ne zaman olduğunu bilmiyorum ve görünüşe göre resmi de değil ama geçen hafta arka otoparklardan birinde onları uzun süre birbirlerine sarılırken gördüm. Birbirlerine çok aşina görünüyorlardı, el ele tutuşuyorlardı."

"Camille ve Doug," diye mırıldandım. "Kimin aklına gelirdi ki?"

"Çok tatlıydı," diye düşünüyor Lin ve çipli kartıyla grup odasının kapısını açıyor. "Anahtarınız yine yanınızda mı?"

Başımı salladım. "Ne yazık ki henüz değil. Bu sabah Lexington'a gitmeliydim ama bir türlü kendime getiremedim."

"Sizinle gelebilir miyim?" diye soruyor Lin bir anlık tereddütten sonra, ilerleyip eşyalarımızı yere bırakırken.

"Bunu gerçekten yapar mısın?"

"Elbette. Böyle bir şeyden sonra onunla tekrar yüzleşmekten korkarım."

"Dürüst olmak gerekirse onu bir daha görmemeyi tercih ederim." Gözlerinde hiçbir duygu olmadan ve hikâyeyi benim açımdan dinlemeden beni okuldan attığında yaşadığım hayal kırıklığını hatırlıyorum.

"Önemli olan buraya geri dönmüş olman," diyor Lin. "Eğer istersen, seninle gelmekten mutluluk duyarım."

Geçen haftayı düşününce içimde kabaran öfkeyi geri itiyorum ve Lin'e minnetle gülümsüyorum.

Koç Freeman tarafından çağrılan lakros takımının kriz toplantısına katılmak zorunda olan James hariç diğerleri teker teker odaya giriyor. James endişelenmememem gerektiğini söyledi ama bu düşünce yine de midemi bulandırıyor. "Başlayalım mı?" diye soruyor Lin, grubun etrafına bakınarak. "Geçen hafta Lexington'la bir konuşma yaptım. Bu sefer Şenlik Ateşi'nde uymamız gereken bir dizi kural verdi. Gerçekten çok geçen yıl yanlış gitti."

"Evet," diyor Camille, burnunu kırıştırarak. "Çok fazla sarhoş vardı."

"Lexington'ın bir yığın kusmuğu tekmelediğini duydum," diye ekliyor Doug. "Muhtemelen bu yüzden izin vermekte tereddüt etti."

"Bu yıl aslında hiç kimsenin kusmamasını tercih ediyoruz," diyorum. "Bu yüzden her zamankinden iki kat daha fazla öğretmen görevlendirmek zorundayız, böylece insanlara göz kulak olabilirler."

Odadan onaylayıcı bir uğultu yükselir.

"Ruby ve ben daha önce dans kulübüne bir gösteri yapmak isteyip istemeyeceklerini sorabileceğimizi düşünüyorduk. Belki insanları dans pistine daha hızlı çekebiliriz. Ne dersiniz?"

"Sadece tam olarak hangi koreografide dans edecekleri önceden kararlaştırılmışsa. Bazen gerçekten komik şeyler yapıyorlar," diye belirtiyor Jessalyn. Kulağının arkasına sıkıştırdığı kalemi alıp elinde ileri geri çeviriyor. "Bahar gösterisini hatırlıyor musun? Maddie Ziegler gibi dans etmeye çalışmışlardı ama hiç işe yaramamıştı. Özellikle de bu kadar çok insan varken."

"Maddie Ziegler kim?" diye soruyor Doug.

Jessalyn, "Sia'nın videolarındaki dansçı," diye yanıtlıyor.

Lin düşünceli bir ifadeyle, "Jessa haklı," diye araya giriyor. "Gösteri sırasında gerçekten çok korktum. Performans için ne istediğimizi kesinlikle önceden netleştirmeliyiz."

Jessalyn, "Bunu yapmaktan mutluluk duyarım," diyor ve salondan bir onay mırıltısı yükseliyor.

"Harika, teşekkür ederim. Kieran, müzik setini hallettin mi?" diye sorar.

Lin.

"Evet," diye yanıtlıyor. "Her şey çoktan halledildi.

kapıcı Jones."

"Uzun bir yol kat etmişsin," diyorum gülümseyerek. Lin ve benim önümdeki masanın üzerinde duran yapılacaklar listesine bakıyorum. "Cuma günü odun teslimatını kabul edebilirim. Ayrıca her şeyin doğru yere konulduğundan ve geçen yılki gibi okulun önüne atılmadığından emin olabilirim. Hatırlıyor musun?"

"Tanrım, evet," diye inliyor Camille. "Ve sonra odunları kendimiz taşımak zorunda kaldık. O zamanlar bir kıymık batmıştı."

"Bende de yaklaşık on tane var," diyor Lin.

"İtfaiyeyle randevusu olan kim?" Jessalyn aniden biraz doğrulup soruyor.

"Ruby ve ben, tabii ki," diye yanıtlıyor Lin, kaşları titreyerek.

"Haksızlık!" diye bağırıyor Jessalyn, ama her an gülecekmiş gibi görünüyor.

"Ekibin yönetimini devralmanın avantajı da bu," diyor Kieran. "Sadece en havalı olan görevleri seçebiliyorsunuz. Her ne kadar ben

Acil durum önlemleri hakkındaki bir konuşmayı dinlemeye neden bu kadar hevesli olduğunuzu tam olarak anlayamıyorum."

"Chicago Fire'ı hiç izlemedin mi? "Anahtar kelime baharatlı, Kieran," diyor Jessalyn.

Salondan bir kahkaha yükselir.

Şu anda buraya döndüğüm için o kadar mutluyum ki kendimi rüya görüyor gibi hissediyorum.

James ve ben eve döndüğümüzde, askılıkta asılı tek bir ceket bile yoktu.

"Ember?" Evin içinden

sesleniyorum. Cevap yok.

"Sanırım yalnızız," diyorum James'e kaşlarımı çatarak, ayakkabılarımızı ayaklarımızdan çıkarıp mutfağa doğru ilerlerken.

"Sanki benimle yalnız kalmanın kötü bir şey olduğunu düşünüyor gibisin. Bu konuda endişelenmeli miyim bilmiyorum."

Ona küçük bir gülümseme veriyorum ve ellerimi yıkamak için lavaboya doğru ilerliyorum. "Öyle değil. Sadece Ember için endişeleniyorum. Son zamanlarda çok sık gidiyor ve nereye gittiğini büyük bir sır gibi saklıyor. Birbirimize her zaman her şeyi söyleriz."

James yanıma geliyor ve benden sonra ellerini sıcak suyun altına tutuyor. Kaşlarının arasında düşünceli bir kırışıklık oluştu. "Bana oldukça mutlu görünüyor."

Duraksıyorum ve duygu ve düşüncelerimi ifade etmek için doğru kelimeleri arıyorum. "Tam olarak tarif edemiyorum ama içimdeki his bana onunla ilgili bir şeyler olduğunu söylüyor. Ve bir kural olarak, içgüdülerime her zaman güvenebilirim."

"Onunla konuşmayı hiç denedin mi?"

Omuzlarımı kararsızca silkiyorum. "Son aylarda Maxton Hall konusunda daha sık tartışır olduk ve o zaman ona patronluk tasladığımı düşündüğünü fark ettim. Ama ben bunu hiç istemiyorum. Birbirimize her şeyi anlatabilen arkadaşlar olmamızı istiyorum. Özellikle de yakında taşınacağım gerçeğini göz önünde bulundurursak."

"Neden denemiyorsun? Belki de senin yaklaşmanı bekliyordur.
onu."

"Mhm," diyorum. Buzdolabını açıyorum ve içine kararsızca bir göz atıyorum.

"Muhtemelen haklısın."

James omzuma dokunuyor ve kısa bir süre sıkıyor.

"Hala biraz risotto kaldı. Senin için sorun olur mu?" Ona soruyorum, daha da yaklaşırken başını salladığını hissediyorum. Saçları yanağımı gıdıklıyor. Bana o kadar yakın duruyor ki göğsünü sırtımda hissediyorum.

"Bu benim bile yapabileceğim bir şey," diyor James, kaseyi elimden alarak. Sanki doğal bir şeymiş gibi dolaplardan birine gidip bir tava çıkarıyor. Sonra bir çekmeceyi açıyor, kısa bir süre karıştırdıktan sonra bir spatula çıkarıyor. Sonra kâsede kalan risottoyu tencereye dolduruyor ve ocağın üzerine koyuyor.

Arada bir spatulayla risottoyu karıştırırken bir süre onu izliyorum ve yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. Mutfağımızda kendini bu kadar rahat hissetmesi bence çok tatlı.

İkimiz için tabakları çıkarmak için duvardaki dolaplara döndüğümde, James elinde çevirici ile bir anda önümde dikiliyor. Silah gibi bana doğrultuyor. "Ben yaparım."

Ellerimi silahsız bir şekilde kaldırıyorum ve tabakları çıkarabilmesi için ona yer açıyorum. Sonra çalışma yüzeyine yaslanıyorum ve tabakları ocağın yanına yerleştirmesini ve birkaç dakika sonra yemekleri doldurmasını izliyorum.

Tabaklarımızı ve çatal bıçak takımlarımızı alarak üst kattaki odama çıkıyoruz. Dizüstü bilgisayarı komodinin üzerine koyup James ve benim ekranı net bir şekilde görebilmemiz için döndürüyorum. Otobüsle buraya gelirken The Alienist'i izlemeye devam etmeye karar vermiştik, bu yüzden bir gece önce yarıda bıraktığımız bölüme gidip başlat tuşuna basıyorum. Sonra James'in yanındaki yatağa yaslanabilmek için yere oturuyorum.

James bana tabağımı uzattı ve ben de risotto yemeye başladım.

"Okuldaki ilk günün çok başarılıydı, değil mi?" diye soruyor James, girişteki tüyler ürpertici tema melodisi başlarken.

"Çok sevindim. Bunu hayal bile edemezsin," diyorum ağzım dolu bir şekilde.

"Ne kadar mutlu olduğunu görebilirsin. Bütün gün boyunca. Işıltınız tüm okulu aydınlattı."

Başımı ona çeviriyorum ve yandan sırıtıyorum. Seni büyücü."

James sadece su bardağının kenarında gülümsüyor, bakışları dizüstü bilgisayarına yapışmış. Daniel Brühl, Dakota Fanning ve Luke Evans'ın Viktorya dönemi New York'unda kana susamış bir katili avlamasını izlerken yemek yiyoruz ve James'le burada oturmanın ne kadar normal ve doğru hissettirdiğine inanamıyorum.

Yemekten sonra başımı omzuna yaslayıp ona sokuluyorum. Bir elini kalçama koyuyor ve yavaşça okşuyor. Ona bu kadar yakın olmak iyi hissettiriyor. Uzun zamandır ilk kez gerçekten dinleniyorum - ve

James de aynı şekilde hissediyor gibi görünüyor. Bölüm bittiğinde gözlerimi kapatıp onun yanında uykuya dalmak istiyorum.

Ama yine de bugünkü okul gününden sonra madde imli günlüğümde beni bekleyen bir sürü yapılacak iş var ve ödevlerimi yapmak için kalkmakta hiç zorlanmamış olsam da sonunda kalkıyorum. James iç çekerek geriniyor ve ben notlarımı sırt çantamdan çıkarıp tek tek masama yayarken, onun ölçülü bir şekilde güldüğünü duyabiliyorum. Ona bir bakış atıyorum ve o da bana sırıtıyor.

"Lin ve ben sizin renk sisteminize ayak uyduramıyoruz," diyor, okul saatleri boyunca fosforlu kalemler ve post-it'lerle üzerinde çalıştığım birçok çalışma kâğıdına başını sallayarak.

"Hayır, harika bir iş çıkardın." Ayrıca sırt çantamdan kalem kutumu ve bullet journal'ımı çıkarıyorum ve sonra her şeye genel bir bakış atmaya çalışıyorum ve en iyi neyle başlayacağıma karar veriyorum.

"Sana biraz zaman vereyim mi?" diye sorar James bir süre sonra. "Oturma odasında oturabilirim."

"Hayır, sessiz ol. Seni yanımda
istiyorum." "Dizüstü bilgisayarını
kullanmamın bir sakıncası var mı?"
"Kendini zorlama," diye cevap
veriyorum.

"Teşekkür ederim," diyor James, dizüstü bilgisayarı kucağına çekerek. Ben ödevime dönerken o yatağımın önünde oturuyor ve ayak bileklerini kavuşturuyor.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama madde imli günlüğüme son çarpı işaretini koyduğumda dışarısı çoktan kararmıştı ve kafam patlamadan tek bir yeni bilgiyi bile özümseyemeyecekmiş gibi hissediyordum - sevdiğim bir duygu. Bu arada James'in odada benimle birlikte olduğunu bile unuttum, ama sonra arkamdaki klavyenin yumuşak tıkırtısı bana bunu tekrar hatırlattı ve gülümsemek zorunda kaldım.

Şimdi arkamı dönüyorum ve James'in dikkatle ekrana
bakmasını izliyorum. "İşim bitti," diye ilan ediyorum.

James sanki derin bir düşünceden koparılmış gibi irkilir. "Şimdiden mi?"

Yatağımın başucundaki çalar saate bakıyorum. "Bir buçuk saatten fazla sürdü."

James şaşkınlıkla saate bakar. "Saati tamamen unutmuşum."

Ayağa kalkıp tekrar yanına oturuyorum. Dizüstü bilgisayara bakıyorum, ama açtığı sayfalara bir göz atamadan James tarayıcıyı simge durumuna küçültüyor.

Bacağını kendi bacağımla dürtüyorum. "Sadece sana zamanı unutturacak kadar büyüleyici olan şeyin ne olduğunu görmek istedim."

"Oh, sadece eşyalar."

"İlginç bir şeye benziyordu," diyorum.

James düşünceli bir şekilde bana bakıyor. Kısa bir tereddütten sonra tarayıcıyı tekrar açıyor. Hangi sayfalara eriştiğini daha iyi görebilmek için öne doğru eğiliyorum.

Bunlar blog yazılarıdır ve hepsi "seyahat" konusu etrafında dönmektedir.

"Vay canına," diye mırıldanıyorum ve Bali'de yapılacaklar listesi, ucuz seyahat için ipuçları, Lombok'taki en güzel plajlar, yedi özel Airbnb konaklama yeri, el bagajıyla seyahat, hareket halindeyken en iyi atıştırmalıklar ve Wordpress hakkında bazı talimatlara tıklıyorum. "Bu oldukça fazla katkı demek."

"Ayrıca pek çok kişiyi takip ediyorum."

Yukarı bakıyorum. James bir şey yaparken yakalanmış gibi bir izlenim veriyor. "Neden tarayıcında uygunsuz bir şey tespit etmişim gibi görünüyorsun?"

Kararsızca bir omuz kaldırıyor. "Ben de bilmiyorum. Bu hiçbir zaman büyük ölçüde takip edebildiğim bir şey olmadı. Sadece kafa dağıtmak için izledim."

"Tıpkı ASMR videolarımı yaptığım gibi."

"Kesinlikle," diyor ve hafifçe gülümsüyor. "Keşke gerçek hayatta seyahat edemeseydim de en azından bu şekilde kendimi başka bir dünyaya kaptırabilseydim." Tereddüt ediyor. "Ama şimdi-"

Bekliyorum ama daha fazla konuşmuyor. "Şimdi mi?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

Düşüncelerini toparlaması bir anını alır. Sonra boğazını temizler. "Şimdi içimde daha fazlası olabileceğine dair bir his var." Yüzünü buruşturur. "Bunun tamamen saçma olduğunu biliyorum. Hangi insan bir seyahate çıkmak ve bunu internette yazmak için Oxford'daki bir taahhüdü reddeder?"

O anda, her şey yerine oturur. James sadece seyahat etmek istemiyor, yolculuğu hakkında bir blog tutmak istiyor. Göğsümde sıcak bir his yayılıyor. James ile Oxford'da yaptığımız listeyi hatırlıyorum. O zamanlar, gezme arzusunun aslında bir rüya olarak tanımlanabilecek bir şey olduğundan şüphe ediyordu. Ancak henüz babasından kopmamıştı. Şimdi bu adımı atabilir - hedeflerinin önünde kimse duramaz.

"Elbette yapabilirsin James," diyorum usulca, elimi koluna koyarak.

"Planımız hep buydu, biliyor musun? Oxford'a gitmek. Beaufort'tan ve ailemden bağımsız olarak."

Başımı salladım.

"Şimdi her zaman beni bu üniversiteye çeken hiçbir şey olmadığını düşünüyorum. Akademik olarak yani. Elbette sana olabildiğince yakın olmak ve arkadaşlarımı görebilmek istiyorum. Ama sonra senin burayı ne kadar çok istediğini ve bunun için ne kadar çok mücadele ettiğini düşünüyorum. Burayı benden çok daha fazla isteyen birinden çalarsam bu haksızlık olmaz mı?"

"Eğer Oxford hayatında yapmak istediğin şey değilse," diyorum yavaşça, "... o zaman koltuğa oturma."

James bakışlarını indiriyor ama kara gözlerinden bunun ilk kez aklını kurcalayan bir şey olmadığını görebiliyorum. İçi tamamen parçalanmış görünüyor.

"Her insan olasılıklarla dolu bir dünyayı hak eder, unuttunuz mu? Ve eğer bu gerçekten yapmak istediğiniz bir şeyse, o zaman yapmalısınız."

Tekrar başını kaldırıyor ve kaşlarının arasındaki kırışıklık biraz düzeliyor. "Ne demek istiyorsun?"

Kararlılıkla başımı sallıyorum.

"Ember'a bloguna nasıl başladığını sorabilirsiniz. İşini çok iyi biliyor ve sana kesinlikle bir şeyler anlatabilir." Saate bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Ama bunun için sonunda eve dönmesi gerekecek."

"Pekâlâ," diyor James ve ağzının kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Benim hatırım için Ember biraz daha zaman alabilir."

"Neden?"

"Çünkü kız arkadaşıma bana ve hayallerime inandığı için ne kadar minnettar olduğumu göstermek istiyorum."

James gözlerini benden ayırmadan dizüstü bilgisayarı alıp kapatıyor. Sonra öne doğru eğiliyor ve ağzını alnıma bastırıyor. Dudaklarını şakağımda gezdiriyor, yanağıma kadar iniyor ve yüzüme daha fazla öpücük kondurmaya başlıyor. James bana minnettarlığını göstermeye devam ederken gözlerimi kapatıyorum ve başımın yatağa yaslanmasına izin veriyorum.

15

Kor

Wren bir kaşık dondurma alana kadar beklerim.

Ağzına atıyor ve kendinden geçmiş bir ifade takınıyor ama bu bile beni tereddüt ettiriyor.

Başkalarının yanında -özellikle de toplum içinde- yemek yemek benim için zor. Özellikle de dondurma gibi sağlıksız şeyler yediğimde, sık sık çaprazdan bana bakıldığı hissine kapılıyorum. İnsanlar beni yargılıyor - başka türlü nasıl yediğim hakkında hiçbir fikirleri olmasa bile.

Kaşığı yavaşça çikolatalı dondurmamın içine itiyorum ve kararsızca bakıyorum. Sonra derin bir nefes alıyorum: Burada, varlığında kendimi rahat hissettiğim Wren ile birlikteyim. Biz arkadaşız. Ayrıca, ondan çok daha küçük bir porsiyon aldım, bu yüzden gerçekten olumsuz bir şekilde öne çıkamam.

Tüm gücümle düşünceleri kafamdan atıyor ve kaşığı ağzıma götürüyorum.

"Abartmıyordum, değil mi?" diye soruyor Wren, beklentiyle bana bakarak. "Haklıymışsın, dondurmanın tadı harika." Kaşığı yere bıraktım

Kısaca. "Burada yeni bir dondurmacı açıldığını fark etmemiştim bile."

Küçük dükkânın terasına bakıyorum. Her bir sandalye dolu ve tezgâhın etrafında dondurmalarını ellerine almak isteyen bir grup insan var. Wren bana burada öğrenciler için indirim olduğunu söylemişti, bu yüzden bu yoğunluğa şaşırmadım. Bunun dışında, bugün hava fevkalade güzel.

Korkum bir yana, Wren'in daveti beni çok mutlu etti. Eskiden buluşmak için bir bahanemiz olurdu - burs başvurularını doldurmak, Wren'in taşınması - bu sefer sadece onunla vakit geçirmek isteyip istemediğimi sordu. Tadilattaki yardımımın karşılığı olarak bana bir top dondurma vermesi de ekstra bir bonus oldu.

"Sanırım buraya taşınacağım," diyor Wren, kaşığın yarısı hâlâ ağzındayken.

"Yine mi taşınacaksın? Bu kadar kısa bir süre sonra mı?" Ona takılıyorum. Yavaş yavaş gerginliğim biraz azalıyor. Birbirimizle konuştukça daha iyi oluyor ve ben daha çok

etrafımızdaki diğer insanları engellemek.

Yine o muzip yarım gülümseme. "Kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği için dondurma alabilirim. Ayrıca tezgah çok güzel görünüyor. Dışarıdaki sandalyelerin döşemeleriyle arkasına harika bir mağara yapabileceğinize eminim."

"Kız kardeşimle mağaralar inşa ederdik. En sevdiğimiz hafta sonu aktivitesiydi." Bir kaşık daha dondurma alıyorum ve bu anın tadını çıkarmaya çalışıyorum.

Wren fincanını karıştırıyor ve iki dondurma kepçesini birbirine karıştırarak lapa gibi bej bir yığın oluşturuyor. "Evet, çocuklar ve ben bunu da yaptık."

"Arkadaşlığınızı biraz kıskanıyorum," diye itiraf ediyorum. Wren bana sorgulayan gözlerle bakıyor.

"Onlarla çok uzun zamandır arkadaşsın," diye açıklıyorum. "Elbette benim de kız arkadaşlarım var ve Ruby ile çok yakınız ama çocukluğumdan beri tanıdığım ve sürekli birlikte takıldığım kimse yok. Her şey bir şekilde birbirinden uzaklaştı, insanlar taşındı ya da ilgi alanlarımız o kadar uzaklaştı ki artık birbirimizle hiçbir şey yapamaz hale geldik. Sizin durumunuz böyle değil. Ne zaman çocuklarınız hakkında konuşsanız, birbirinizden uzaklaşmak yerine birlikte büyüdüğünüz izlenimini veriyorsunuz."

Wren elindeki dondurma kaşığıyla duraksıyor. "Bu her zaman böyleydi."

Ses tonunda kulaklarımı diken diken eden bir şey var. "Gerçekten mi?"

Bir omzunu silkiyor ve sonunda bir porsiyon dondurmayı ağzına atıyor. Kaşıkta oldukça fazla vardı ve acı içinde yüzünü buruşturması iki saniyeden az sürdü. Tüm gücümle bir sırıtışı bastırıyorum.

"Beyin donması mı?" Ben soruyorum.

Yanıt olarak inliyor ve kaşığı bir kenara bırakıyor. "Sorunun cevabından kaçmaya çalıştığım için böyle oldu."

"Hoşuna gitmiyorsa bana bir şey söylemek zorunda değilsin," diyorum omuz silkerek.

"Hiç de öyle değil. Sadece arkadaş çevremizde çok şeyin değiştiğini kendim fark ediyorum ve bu beni öldürüyor. Aslında artık yeterince değişiklik yaşadım."

"İlişkiniz ne ölçüde değişiyor?"

Wren masanın üzerinde, fincanının yanında duran peçeteyle oynuyor. "Eskiden benim evimde sık sık buluşurduk ama şimdiye kadar çocukları yeni evimize davet etmeye cesaret edemedim. Beni farklı gözlerle görmelerini istemiyorum, bu yüzden bir şekilde kendimi otomatik olarak onlara kapattım. Onlara daha az şey anlatıyorum ve... Aslında bu çok aptalca."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyorum. Wren bana bakıyor. Başını eğiyor ve gülümsüyor.

"Bu konuda bir fikrin olduğunu görebiliyorum Supergirl. Her zaman dilin dışındasın," diyor ve eliyle düşüncelerimi onunla paylaşmam gerektiğini işaret ediyor.

"Dürüst olmak gerekirse bunun tamamen saçmalık olduğunu düşünüyorum. O kadar uzun zamandır arkadaşsınız ki, nerede yaşadığınızın ne önemi var?"

Wren dudaklarını birbirine bastırır ve şimdi daha çok milkshake'e benzeyen dondurmasına bakar.

Bir süre sözlerimi düşünüyor. "Haklısın."

"Biliyorum."

Bir kahkaha attı. Sonra birden masanın öbür ucuna uzanıp elimi tutuyor. Onu sıkıca tutuyor ve gözlerimin içine bakıyor. Kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum ve elinin hafif baskısına kendiliğinden karşılık veriyorum. Wren'in bana ne yaptığını bilmiyorum. Bir saniye önce ciddi ve içine kapanıkken, bir saniye sonra böyle basit bir hareketle kafamı tamamen karıştırıyor.

An genişliyor ve hem çok uzun hem de çok kısa sürüyor. Wren elimi bırakıp kaşığına uzandığında, içime yayılan hayal kırıklığı karşısında yapabileceğim hiçbir şey yok.

Wren boğazını temizler ve hiçbir şey olmamış gibi devam eder. "Zaten onu yakında evime davet etmeyi planlıyordum. Eminim o zaman her şey normale dönecektir."

Düşüncelerim hâlâ kısa dokunuşumuzda. Elinin sıcaklığını hâlâ hissedebiliyorum. Ve sonra kendime bile açıklayamadığım bir şey söylüyorum.

"Belki yakında hep birlikte bir şeyler yapabiliriz."

Wren şaşkınlıkla göz kırpıyor, ki onu suçlayamam. Şimdiye kadar arkadaşlığımızı diğerlerinden sürekli olarak gizli tuttuk. Sanırım ikimiz de James ya da Ruby'nin bu konuda ne hissedeceği konusunda endişelenmemeyi özgürleştirici bulduk, özellikle de arkadaşlığımızın nasıl gelişeceği konusunda hiçbir fikrimiz olmadığı için. Ama artık Wren'i bir arkadaş olarak kaybetmek istemediğimi biliyorum. Onun varlığında

kendimi güvende hissediyorum ve bunu daha fazla saklamak istemiyorum.

Görünüşe göre o da aynı şekilde hissediyor. Bir süre sonra "Memnuniyetle," diyor ve gülümsüyor.

Midemdeki şiddetli karıncalanmayı tüm gücümle görmezden geliyorum.

Yakut

Okula döndüğümden beri zaman su gibi akıp gidiyor. James ve ben sırayla otobüse ve onun arabasına biniyoruz ve bu arada Wren de bize katıldı, ya bizden iki durak sonra biniyor ya da ana yolda bizi bekliyor ve sonra James'in arabasına atlıyor.

James ve ben her boş dakikamızda final sınavlarına çalışıyoruz ama o yanımdayken konsantre olmak benim için giderek zorlaşıyor. Giderek daha sık kendimi kitap yerine ona bakarken yakalıyorum - ve bazen tüm vücudum o kadar karıncalanıyor ki yanımda bunu hissedebileceğinden eminim.

Şenlik ateşinin yakılacağı gün nihayet geldiğinde, sanki uzaklaştırma cezam hiç olmamış gibi hissediyorum. Evet, bazı sınıf arkadaşlarım hala bu konu hakkında konuşuyor ya da kafeteryada bana biraz fazla uzun bakıyorlar ama ben olumlu yönlere odaklanıyorum: Maxton Hall'a geri döndüm ve mezun olacağım.

"Bunun doğru olduğuna emin misin?" Devasa yığının önünde durup itfaiyecilerin birbiri ardına attıkları kütükleri izlerken Lin kulağıma fısıldıyor.

"Sanırım geçen yıl da aynıydı," diye cevap veriyorum aynı sessizlikle.

Saat akşamın yedisini geçti ve ilk insanlar gelmeye başladı. Bir içecek standının yanı sıra çubuk ekmek, küçük çubuklarda şekerleme ve patates kızartması alabileceğiniz küçük yiyecek tezgahları kurduğumuz okul bahçesinde dolaşıyorlar.

"Evet mi?" Lin şüpheyle bakmaya devam ediyor. "Bir şekilde... şekilsiz gibi."

Başımı eğiyorum ve bir saatten kısa bir süre içinde yanması gereken yapıya bakıyorum. "Bilmiyorum. Şimdi sen söyleyince emin olamadım."

"İnan bana, odun yığınının neye benzediği önemli değil," diye araya giriyor James. "Zaten sonrasında herkes bunu düşünemeyecek kadar sarhoş olacak."

Lin ve ben ona kısık gözlerle bakıyoruz. "Alkol yok," diyorum.
Ve kimse sarhoş olmayacak."

Sadece bir omzunu kaldırıyor. "İkiniz de her yıl burada işlerin nasıl gittiğini biliyorsunuz."

Kolunun üst kısmına hafif bir darbe indirdim. "Tüm önlemleri aldık ve geçen yıldan daha iyi hazırlandık. Bizi delirtmeyi bırak."

Gülümsüyor. "Sadece işler umduğun kadar mükemmel gitmezse hayal kırıklığına uğramamanı istiyorum."

"Ne kadar centilmensin," diyorum kuru bir sesle.

"Evet, vay canına. Muhtemelen son birkaç yıldır herkesin sarhoş olmasını sağlayan kişi sen olduğun için böyle söylüyorsun. Senin efsanevi bagajını hiç duymadığımı sanma." Lin bir kaşını kaldırdı.

"Efsanevi sandığın mı?" İkisi arasında bir ileri bir geri bakarak soruyorum. "Peki ya senin sandığın?"

"Yok bir şey, yok bir şey," diyor James çabucak.

"O ve arkadaşları insanlara alkol dağıtıyorlardı," diye açıklıyor Lin. "James'in bagajından."

Ağzımın kenarlarını tiksintiyle büküyorum. "Senden neden bu kadar nefret ettiğimi çok iyi biliyorum."

James gülümsüyor ve elini boynuma koyuyor. Başparmağını oradaki hassas deride, saç çizgime kadar gezdiriyor. Sonra bana doğru eğildi.

"Artık benden nefret etmiyorsun, değil mi?" diye mırıldanıyor.

Karanlık sesi ve nazik dokunuşu tüylerimi diken diken ediyor. Şu anda dizlerimin ne kadar yumuşak hissettiğini göstermemek için tüm gücümü kullanmam gerekiyor.

"Bayan Bell?" arkamızdan gelen bir ses tüm sırtımın aniden sertleşmesine neden oluyor. James'in parmakları boynumda seğiriyor, sanki onları geri çekmek istiyormuş ama son anda fikrini değiştirmiş gibi.

Birlikte Müdür Lexington'a dönüyoruz. Onun ciddi bakışlarını gördüğümde kalbim sanki otomatik olarak atmaya başlıyor. James'in eli boynumdan omzuma doğru kayıyor ve beni biraz daha kendine çekiyor.

Kuru kuru yutkunuyorum. "Evet?"

Lexington boğazını temizler. "Benim için bir dakikanızı alabilir miyim?"

"Şimdi mi?" Omzumun üzerinden şenlik ateşine belirsizce bakarak soruyorum. "Ateş her dakika yanacak."

"Sadece bir dakika sürüyor," diyor.

Tereddüt ediyorum ama aynı zamanda başka seçeneğim olmadığını da biliyorum. Eğer okulumun müdürü benimle konuşmak isterse, bunu reddedemem. Son iki haftadır bundan başarıyla kaçındım ve onunla sadece sekreteri ve kısa bir e-posta aracılığıyla iletişim kurdum. Çocukça davranmak istemiyorum ama ofisindeki durum hala içimde. O zamanlar bana nasıl davrandığını unutamıyorum.

James omzumu bırakmıyor. Ona küçük bir gülümseme veriyorum ve elini uzatıp hızlıca sıkıyorum. Sonra bir adım öne çıkıyorum.

Müdür biraz daha sağdaki bir noktayı işaret ediyor. Başımı sallıyorum ve birlikte diğerlerinden uzaklaşıyoruz.

James'in bakışlarının sürekli üzerimde olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yok.

Lexington gri takım elbisesinin yakasını okşuyor ve gözlük camlarının ardından dikkatle bana bakıyor.

"Teşekkür ederim efendim," diye cevap veriyorum sertçe.

Boğazını temizler. "Bu vesileyle geçen günkü olaydan dolayı ne kadar pişman olduğumu bir kez daha şahsen söylemek istedim."

Özrünün beni ne kadar şaşırttığını belli etmemeye çalışıyorum. Bunu beklemiyordum ve bir an için nasıl tepki vereceğimi bilemedim.

Lexington tekrar boğazını temizler. Boğazından küçük bir patlama sesi çıkıyor. Daha iyi bilmesem, gergin olduğunu düşünürdüm. "Umarım sana karşı olan kanıt yükünün ilk başta çok ağır olduğunu anlamışsındır. Harekete geçmem gerekiyordu. Bunu görmezden gelemezdim."

"Bunu biliyorum," diyorum. "Sadece-" Tereddüt ediyorum ve Lexington'a kararsız bir bakış atıyorum.

Davetkâr bir şekilde başını sallıyor. "Benimle açık konuşmaktan çekinmeyin Bayan Bell."

Derin bir nefes alıyorum. "Bu okuldaki diğer öğrencilerin çoğuna o Pazartesi bana davrandığın gibi davranacağını sanmıyorum."

Lexington kaşlarını çattı. "Korkarım sizi takip edemeyeceğim."

"Acaba ailem düzenli olarak Maxton Hall'un hesabına büyük miktarlarda para aktarsaydı siz de aynı şeyi yapar mıydınız?"

Bunu gerçekten söylediğime inanamıyorum. Lexington'ın gözleri öfkeyle açılırken kalbimin göğsümde hızla ve sertçe attığını hissediyorum.

"Bayan Bell," diyor. "Çok rica ediyorum-"

Başımı salladım. "Üzgünüm Bay Lexington, ama ben de öyle hissettim. Bana kendimi savunma fırsatı bile vermediler. Son yıllarda bu okul için yaptığım onca şeyden sonra bunu hak ettiğimi düşünmüyorum."

Lexington bana bakıyor. Ağzını açıyor ve tekrar kapatıyor.

Büyük bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum ama aynı zamanda umurumda da değil. Kendimi savundum ve Maxton Hall'da yıllardır sorun olan bir adaletsizliği ele aldım. Bununla bir şeyi değiştirip değiştirmediğimi bilmiyorum ama ilgilendiğim şey bu değil.

"Dürüstlüğünüz için teşekkür ederim," dedi Müdür Lexington sonunda. "Tüm bu olanlar için üzgünüm. Ve umarım gelecekte bu konuda

Böyle bir şeyin bir daha yaşanmamasını sağlamak için çalışıyoruz." Ses tonu hâlâ dostça ama şimdi çok daha resmi. Sanki her kelimeyi dikkatle seçiyormuş gibi. "Yine herhangi bir sorun yaşarsanız, ne tür olursa olsun, ofisimin kapısı size her zaman açık."

Şimdiye kadar daha iyi bildiğim halde başımı sallıyorum. Şenlik Ateşi'ne geri dönerken Lexington'ın arkasından bakıyorum ve artık ona kızgın olmadığımı fark ediyorum. Aksine, şu anda ona minnettarım çünkü bana değerli bir ders verdi. Eğer bir gün yüksek bir mevkide olursam ve başka birinin kaderine karar vermek zorunda kalırsam, onun gibi davranmayacağım.

Çünkü artık her hikayenin en az iki tarafı olduğunu ve her birinin duyulmayı hak ettiğini biliyorum.

James

Bu akşamki görevim sınıf arkadaşlarıma çubuk ekmek satmak - ve kalabalığı mümkün olduğunca dikkat çekmeden incelemek ve Ruby'ye dikkat etmek. Arada sırada onun kahverengi saçlarının ateşin ışığında parladığını ya da kolunun altında panosuyla meydanda koştuğunu görüyorum ama görüş alanımda belirdiği anda genellikle tekrar kayboluyor. Bu yüzden ara sıra gişeye gelip benim için tezgâhtan birkaç kilo alan sınıf arkadaşlarıma odaklanıyorum.

Geçmişte asla yapmayacağım ve oldukça yüksek bir olasılıkla tamamen aptalca bulacağım bir şey, bugün bana muazzam bir huzur veriyor.

Yılın başından beri - daha doğrusu annemin ölümünden beri - bulabildiğim her dikkat dağıtıcı şey için minnettarım, böylece şu anda hayatımda ters giden şeyler üzerine kara kara düşünmek zorunda kalmıyorum.

Etkinlik takımındayken, neredeyse evsiz olduğum ve kız arkadaşımın ailesinin cebinde olduğum gerçeğini düşünmek zorunda değilim.

Eğer antrenmanlarda kendimi tüketirsem, annemin mirasını ayaklar altına aldığım gerçeğini düşünmek zorunda kalmam.

Ve eğer deli gibi çalışırsam, hayatımda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yokken lise diplomasıyla ne halt etmek istediğim sorusunun cevabını aramak zorunda kalmam.

Ruby'nin önünde hiçbir şey belli etmemeye çalışıyorum ama bu her geçen gün daha da zorlaşıyor. Çünkü kara kara düşündükçe, sorularıma cevap bulamadığım daha da netleşiyor ve endişelerim daha da bunaltıcı hale geliyor.

"Pantolonunda un var, dostum."

İrkildim ve başımı kaldırdım. Wren önümde duruyor ve sırıtarak bacaklarımı işaret ediyor.

"Saat dokuz mu oldu?" Şaşkınlıkla soruyorum ve saate bakıyorum. Wren'le vardiyamdan sonra beni buradan alması ve eski geleneğimizi sürdürerek Şenlik Ateşi'ni birlikte geçirmemiz konusunda anlaşmıştık.

Wren başını sallıyor ve ben de gönülsüzce pantolonumu sıvazlıyorum. Kasayı Kieran'a teslim ettikten ve ellerimi bir havluya sildikten sonra kabinin arkasından çıkıyorum.

Wren'i son birkaç hafta boyunca okula gidiş gelişlerde, sınıfta ve antrenmanlarda hep gördüm ama yine de bana sanki son gerçek sohbetimiz sonsuzluk kadar önceymiş gibi geliyor.

"Nasılsın?" Sonunda sordum. Bir yandan başka bir şey düşünemediğim için, diğer yandan da bu sorunun cevabını gerçekten bilmek istediğim için.

"Ben de sana bunu soracaktım."

"İyi ki önce ben sormuşum."

Wren sırıtıyor ve birlikte şenlik ateşinden uzaklaşıp sigara içenlerin durduğu ve birkaç kişinin bira içtiği alanın kenarına doğru yürüyoruz.

Wren bir süre sonra "Ben iyiyim," dedi.

Hoparlörlerden gelen müzik, ateşten uzaklaştıkça daha da sessizleşiyor.

"Nasıl... Öyle mi?" Temkinli bir şekilde soruyorum. Wren şimdiye kadar yeni hayatına katılmamıza pek izin vermedi. Ne taşındığı ev hakkında ne de ailesinin bu yeni başlangıçla nasıl başa çıktığı hakkında hiçbir şey söylemedi. Alistair'den onun da benim kadar nadiren eğitime gittiğini biliyorum ama ona nasıl olduğunu sorduğumda her seferinde konuyu değiştiriyor.

Wren utanıyor, bunu açıkça görebiliyorsunuz. Ve bu konuda benimle konuşamayacağını düşünmesi beni kahrediyor - ne de olsa aynı gemideyiz.

Şu anda bile sorumu yine geçiştirmesini bekliyorum ama beni şaşırtıyor. "Farklı," diyor. "Ama sorun değil. Sonunda internetimiz var."

Ceketinin iç cebinden bir matara çıkarıyor ve büyük bir yudum alıyor. Sonra küçük gümüş şişeyi bana uzatıyor. Kabul edip ben de içmeden önce bir an tereddüt ediyorum. Aramızdaki bu an neredeyse eskiden olduğu gibi hissettiriyor.

"Gormsey'e alışmaya başlıyorum," diye devam ediyor. "Ancak, komşuların sizi sürekli selamlamasının gerçekten ürkütücü olduğunu düşünüyorum."

"Ruby'nin sokağında da durum aynı," diyorum şişeyi ona geri uzatırken. "Artık adımı bile biliyorlar."

Wren sırıtıyor. "Bu da güzel bir şey."

Bir süre sessizlik içinde yan yana yürüdük.

"Bu arada, Beaufort hisselerim için potansiyel bir alıcı buldum," diyorum nihayet şenlik ateşinden biraz uzakta durduğumuzda. "Mali danışmanım hâlâ her türlü geçmiş kontrolünü yapıyor, ama oldukça iyi görünüyor."

"Bu büyük bir adım olurdu, dostum," diyor Wren kasıtlı olarak. "Senin adına sevindim."

"Henüz hiçbir şey kesinleşmedi. Ve bundan önce onunla tekrar görüşmek istiyorum. Ama evet, her şey yolunda giderse, okul yılının sonuna kadar bitmiş olacak."

"Vay canına. Parmaklarımı senin için çapraz tutuyorum."

"Teşekkür ederim." Ona yandan çarpık bir şekilde gülümsüyorum. "O zaman sonunda Bells'lere kanepelerini geri verebilirim. Ne kadar teklif etsem de otele taşınmama izin vermiyorlar."

Wren'in ağzının kenarları seğirdi. "Sözünüze inanıyorum."

Şaşkınlıkla bir kaşımı kaldırıyorum ama ne demek istediğini soramadan Wren konuşmaya devam ediyor. "Yakında bir yeni eve taşınma partisi vermeyi düşünüyorum." Kalça şişesini elinde ileri geri çeviriyor ve parmaklarını kenarındaki oymanın üzerinde gezdiriyor. "Sana yeni evimi göstermek istiyorum."

"Harika," diyorum hemen. "Ne zaman?"

"Gelecek hafta sonu, belki? I-" Wren sözünü keser ve boğazını temizlemek zorunda kalır. "Benimle alışverişe gelir misin? Alkol falan?"

"Elbette."

Başını sallıyor ve kalça şişesini geri takıyor. Gözlerindeki rahatlamayı görebiliyorum ama buna bir anlam veremiyorum.

"Bunu yapmak isteyeceğinizden emin değildim," diyor bir süre sonra. "Elbette istiyoruz," diyorum şaşkınlıkla.

Sadece omuzlarını silkiyor.

"Dinle, son birkaç aydır iyi bir arkadaştan başka bir şey olmadığımı biliyorum. Ama tabii ki şimdi nasıl yaşadığını ve neler olduğunu bilmek istiyorum.

Değişti. Sadece bu konuda konuşmak istemediğini düşündüm, bu yüzden seni zorlamak istemedim. Eğer ilgilenmiyormuşum gibi göründüyse, özür dilerim."

Wren başını sallar. "Değil," diyor. "O zaman ne?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Normalde... oh, bilmiyorum. Aslında aynı şeyleri yaşıyoruz, ama yine de seninle tüm bu saçmalıklar hakkında konuşmak imkansız bir görev gibi görünüyor."

"Bu yüzden mi kalça şişesini yanında taşıyorsun?" Soruyorum ve sırıtmaya çalışıyorum.

Wren çekingen bir şekilde karşılık veriyor ve bana kadeh kaldırıyor.

"Şu anda çok fazla şey oluyor. Burslara başvurdum, odayı döşedim ve şimdi de iş arıyorum. Ne yazık ki hiçbiri yakında okumak için taşınacak birini istemiyor."

"Bu berbat. İsterseniz gözlerimi açık da tutabilirim."

Wren sadece omuzlarını silkiyor. Yine de, Bay Bell sabahları gazeteyi bir kenara koyar koymaz bundan sonra ilanlara bakmayı aklıma not ediyorum.

"Teşekkür ederim."

"Başka bir şey oldu mu?" diye sordum. "Farklı görünüyorsun."

Wren homurdanarak bir kahkaha attı. "Öyle de denebilir, evet."

Çimenlikte birkaç adım daha atıyoruz, sonra aniden duruyor. Başını arkaya yatırıyor ve artık koyu mora dönmüş olan gökyüzüne bakıyor. Burada müzik o kadar sessiz ki hangi şarkının çaldığı zorlukla seçilebiliyor. Wren'in sonraki sözlerini anlamamın tek nedeni bu: "Sanırım aşık olmak üzereyim."

Şaşırmış bir şekilde ona yandan bakmaya devam ediyorum ama Wren öyle bir kaş çatıyor ki ayrıntıları sormaya cesaret edemiyorum.

"Bu yüzden yakında dünyanın sonu gelecekmiş gibi görünüyorsun."

Sesli bir şekilde nefes veriyor ve kollarını başının arkasında kavuşturuyor. "Bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Neden şimdi o kadar zaman varken? Bu bana hiç uymuyor."

Buna gülmek zorundayım. Wren bana öfkeyle bakıyor.

"Özür dilerim. Bence aşk uygun bir zamanı sabırla beklemez. Hiç beklemediğiniz bir anda sizi arkadan vurur."

Homurdanıyor. "O zaman aşk sinsi bir piçtir."

Sırıtıyorum. Wren sırıtmaya karşılık vermek zorunda kalana kadar yaklaşık iki saniye boyunca sahte kızgın ifadesini koruyor.

"Yıllardır planımızın ne olduğunu tekrar tekrar düşünüyorum. Ve

sonra şimdi bize bakıyorum ve ne kadar aptalca ve

safmışız," diyor sonunda.

"Bu yıl hala hayatımızın en iyi yılı olabilir."

Kollarını indirir ve homurdanır. "Tanrım, lütfen yapma. Hayatımın en güzel yılı böyle boktan başlamamalı. Bunu kabul etmiyorum."

"Haklısın. Sadece iyimser bir şeyler söylemek istemiştim."

"Ember ile çok fazla zaman geçiriyorsun," diyor. Bakışım üzerine hemen ekledi: "Ve Ruby."

Wren bir taşı tekmeleyerek yoldan kaldırıyor. İkimiz de onun bizden birkaç metre uzaklaşmasını izliyoruz. "Seninle nasıldı? Ruby ile yani."

Bunu bir an düşünmem gerekiyor. "Bir şekilde oldu işte. İlk başta kendimi savunmak istedim ama bunun anlamsız olduğunu hemen fark ettim. Ruby'yi seviyorum. Bu yakın zamanda değişmeyecek."

Wren'in gözleri biraz açılır.

"Gerçekten mi?" Omuzlarımı

silktim. "Evet."

"Kulağa çok ciddi geliyor. Sanki hayatını onunla geçirmek istediğinden eminmişsin gibi."

"Belki de istiyorumdur." Kelimeler kendiliğinden geliyor ve altı ay önce hala kendimle mücadele ederken, şimdi beni hiç korkutmuyorlar. Aksine tam tersi.

"Kahretsin, dostum." Wren başını sallar.

"Bana onun hakkında bir şey söylemek ister misin?"

diye sordum. Başının arkasını ovuşturuyor.

"Anlatmamayı tercih ederim."

"Tamam. Ama bil diye söylüyorum: Konuşmak için buradayım. Ve bence bunu daha sık yapmalıyız."

"Teşekkür ederim. Ben de öyle düşünüyorum."

Alt sınıflardan birkaç öğrencinin ateşin etrafında koşuşturmasını ve sopalarla birbirlerini kovalamasını izliyorum. Birkaçı kılıç dövüşü simülasyonu yapıyor ve Lin'in uyarılar yaptığını görüyorum - daha önce bir sopayla sırtıma vurmuş olmasına rağmen.

"Son zamanlarda Cy'ı duydun mu?" diye sorar Wren aniden.

Ateşten gökyüzüne yükselen ve sonunda orada yanan kıvılcımlara bakıyorum. "Hayır."

"Endişelenmeye başlıyorum. İki haftadır okula gitmiyor. Kimse onun sorununun ne olduğunu bilmiyor."

Umursamamalıyım ama içimde uyanan endişeye karşı yapabileceğim bir şey yok.

"Belki onu da partiye davet etmeliyim," diye devam ediyor Wren. "Gerçi muhtemelen yine de gelmeyecektir. Şu anda ona gönderdiğim tüm mesajları görmezden geliyor. Eminim Ruby ve Lydia olayı yüzünden kendini suçluyordur."

"Yapmalı, lanet olsun," diye bağırıyorum, niyetimden daha keskin bir şekilde. İçimi çektim. "Bunun için onu affedebilir miyim bilmiyorum. Bu hareketiyle Ruby'nin geleceğini mahvedebilirdi."

"Ama hatasını anladı ve telafi etmeye çalıştı, değil mi?" Ona cevap vermedim.

"Bir davetten zarar gelmez. İnanın bana, çuvalladığını biliyorum. Ama hepimiz bunu daha önce yaşadık. Eğer şimdi onun yanında olmazsak, bu oldukça kendini beğenmişlik olur, öyle değil mi?"

Dişlerimi sıkıyorum. Sonra elimi uzatıyorum ve kalça şişesini bana uzatıyorlar. Boğazımdan aşağı akan yanma hissinin tadını çıkararak birkaç yudum alıyorum.

"Haklı olmandan nefret ediyorum," diyorum sonunda.

Wren sırıtarak kolunu omzuma doluyor.

Wren'e veda ettikten sonra Ruby'yi aramaya geri dönüyorum. Arabada bir battaniye ve küçük bir hoparlör var, etkinlik bittikten sonra bir süre arazide kalabileceğimizi ve yıldızlı gökyüzüne bakabileceğimizi umuyorum.

Son iki hafta içinde nadiren yalnız kalma fırsatımız oldu. Ruby'nin ailesi katı değil ama her an odada olabilecekleri ihtimali bile Ruby ile aramda belli bir mesafe bırakmamı sağlıyor. En azından çoğunlukla. Bells'lere karşı saygısızlık etmek istemiyorum. Ne de olsa başımı sokacak bir evim olduğu için onlara teşekkür borçluyum.

Ruby'yi Şenlik Ateşi'nde buluyorum. Etkinliği bitirmek üzere olan ve katılan herkese teşekkür eden Rektör Lexington'ın yanında duruyordu. Ateşin ışıltısı onu parlayan bir ışıkla yıkıyor, öyle ki neredeyse intikam alan bir melek gibi görünüyor.

Gözlerimi ondan ayırmadan cebimden telefonumu çıkarıp kamerayı açıyorum ve deklanşöre basıyorum. Fotoğrafa bakarken içimden hoş bir ürperti geçiyor.

Tam telefonu tekrar şarja takmak üzereyken yeni bir mesaj beliriyor. Babamdan geldiğini görünce ensemdeki tüyler diken diken oluyor. İlk e-postasını görmezden geldikten sonra, bir hafta önce bana tekrar yazmış ve beni hayal kırıklığına uğrattığını, ama bana bir şans daha vereceğini söylemişti.

K e n d i m e gelmek için bir şans. Bir daha cevap vermedim ve sonunda beni yalnız bırakacağını umdum.

Ancak mesajını açtığımda y a n ı l d ı ğ ı m ı anladım. Babam için mesele kapanmamıştı. Onun için daha yeni başlıyor.

Başka türlü olmasını istemezdin.

16

James

Ruby'e babamın mesajlarından bahsetmedim.

Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Birbirimizden daha fazla sır saklamayacağımıza ve bizi ilgilendiren her şey hakkında konuşacağımıza dair birbirimize söz verdik. Ama ona tekrar sorunlarımla yük olmayı kendime yediremiyorum. Şu anda yeterince işi var: final sınavları gittikçe yaklaşıyor ve Oxford bursları için başvurular sıcak bir aşamaya giriyor. Şimdi benim için endişelenmesini istemiyorum - özellikle de babamın şifreli mesajının ne anlama geldiğini bilmediğim için.

Amacı muhtemelen gözümü korkutmaktı ama tam tersini başardı. Doğru kararı verdiğimden hiç bu kadar emin olmamıştım. Ve haftalardır düşündüğüm şeyi nihayet kendi ellerime almak için hiç bu kadar motive olmamıştım.

Cumartesi gecesi, Ruby'nin Wren'in partisi için hazırlanmak üzere banyoya girmesini bekledikten sonra Ember'ın odasına gidiyorum. Derin bir nefes alıyorum ve sonunda bir aralık açık olan kapıyı çalıyorum.

"Evet?" diye sesleniyor Ember içeriden. Masasında oturuyor, dizüstü bilgisayarı önünde açık ve elinde bir fincan çay var. Beni fark ettiğinde kaşlarını kaldırıyor.

"Biraz vaktin var mı?" Ben sorarım.

Ember başını sallar. "Tabii, içeri gel. Ruby ne yapıyor?" "Hazırlanıyor ve Lydia'yla facetime yapıyor."

"Ah, evet." Masasının yanında durduğumda başını eğdi. "Sorun nedir?"

Dizüstü bilgisayarını gösteriyorum. "Blogunuz hakkında birkaç sorum var. Ya da genel olarak blog yazmakla ilgili."

Ember birkaç saniye bana bakıyor, sonra kısaca başını sallıyor. Onu şaşırttıysam da bir şey belli etmedi. Onun yerine masanın altından küçük ahşap bir tabure çıkardı. "Elbette. Oturur musun?"

Yanına oturuyorum ve elimi kısa bir süre saçlarımda gezdiriyorum. Sonra sesli bir şekilde nefes veriyorum. "Son birkaç gündür Wordpress ile uğraşıyorum ve

Tüm bunları bana internetteki rehberlerden biraz daha anlaşılır bir şekilde açıklayabileceğinizi düşündüm."

"Ah, elbette. Keşke o zamanlar bana tüm bunları gösterecek biri olsaydı" diyor. İkimizin de ekranı iyi görebilmesi için dizüstü bilgisayarını bana doğru çeviriyor. Sonra tarayıcıyı açıyor ve giriş bilgilerini içeren küçük bir alan açan bir URL giriyor. Bellbird bunu başka bir sekmede açıyor.

"Yani: Burada ana sayfada bulduğunuz her şeyi kontrol panelinde de bulabilirsiniz..." İlk pencereye geçer. "... ve koordine edin. Her şeyden önce, kendinizi buna alıştırmanızı tavsiye ederim, çünkü tüm blogu buradan kontrol ediyorsunuz." Bir düğmeye tıklıyor ve yan tarafta siyah-gri bir alan beliriyor.

"Tamam. Siteyi nasıl programladınız? Bir web tasarımcınız var mıydı?" "Sitenizi barındırmak için bir sağlayıcıya ihtiyacınız var. Bunu Wordpress'te yaparsanız,
satın alabileceğiniz birçok hazır tema var. Burada size tasarımımı nerede bulduğumu göstereceğim."

Çeşitli temaların satın alınabileceği bir web sitesi açar.

"Sitenizle ne elde etmek istediğinize her zaman biraz önceden bakmanız gerekir. Örneğin bu çok güzel bir tasarım ama benim içeriğime hiç uymuyor. "

Başımı sallıyorum. "Tasarımınızda özellikle neye önem verdiniz?" "Kesinlikle duyarlı olması ve mobil cihazlarda da aynı şekilde çalışması gerekiyordu.
bilgisayarda olduğu gibi. Bunun dışında, ana sayfa ve kenar çubuğu benim için önemliydi. Artık mağazalarında güzel tasarımları olan pek çok satıcı var. Daha sonra en iyilerini kaydettim ve karar verene kadar haftalarca tekrar tekrar inceledim."

"Tüm bunları nasıl bildiğimizi merak
ediyorum." "Bunu zamanla öğrenirsiniz."

"Başından beri bu kadar profesyonelce mi yetiştirdiniz?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, ama keşke yapsaydım." Web tasarımcısının sayfasında daha da ilerliyor ve bir noktada duruyor. Sonra yan gözle bana bakıyor. "Neden bununla ilgileniyorsun?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Blogları seviyorum. Rahatlamama yardımcı oluyorlar. Başka türlü asla aklıma gelmeyecek yeni şeyler öğrenebiliyor ya da görebiliyorum."

"Benim için de böyle başladı," diyor Ember ve anlamlı bir şekilde gülümsüyor. "Ta ki bir noktada kendi sitemi açana kadar."

O anda aklımdan geçenleri söylemek dilimin ucunda: Hayatımla ne

yapacağıma dair hiçbir fikrim yok ve bu da yapabileceğim tek şey.

Yıllardır ilgimi çeken bir şey.

Belki bir gün bunu söylemeyi başarabilirim. Ne yazık ki o an bugün henüz gelmedi.

Onun yerine Ember'ın bakışlarına karşılık veriyorum. "Anlatacak bir şeyin olduğunu nasıl anladın?" Sonunda soruyorum.

Ember'ın dudaklarına hafif bir gülümseme yayılır. "Herkesin anlatacak bir şeyi vardır James."

Yakut

James'in cep telefonunun ekranından bile Lydia'nın yüzünün ne kadar renklendiğini görebiliyorum. Saçlarını açık ve dalgalı bırakıyor ve bana geçen haftayı anlatırken gözleri ışıl ışıl parlıyor. "Hava bu kadar güzelken sürekli içeride olmayı iç karartıcı bulduk. Bu yüzden Ophelia daha fazla uzatmadan ofisini terasa taşıdı." Sırıtıyor. "Gerçi şu anda bahçelerini düzenleyen bahçıvanları engelsiz bir şekilde görmek istediğinden oldukça eminim."

Kahküllerime şekil vermek için kullandığım düzleştirici yüzünden gülmek ve neredeyse alnımı yakmak zorunda kalıyorum.

"James ve ben yakında seni tekrar görmeye gelmeliyiz. Ayrıca özel öğretmenini de tanımak istiyorum. Hâlâ o kadar katı mı?"

Lydia gözlerini devirir. "Onunla karşılaştırıldığında Lexington dindar bir kuzu." Ön kameraya şüpheci bir bakış attım.

"Gerçekten. Çok titizdir ve el yazısına bile dikkat eder. Eğer mükemmel değilse, tekrar yapıyor. Bir yandan bunu yorucu buluyorum ama diğer yandan bana normalmişim gibi davranmasından memnunum."

"Sen normalsin Lydia."

Dilini şaklatıyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Dolaptan saç spreyini alıyorum ve gözlerim kapalıyken başımın tamamına bir kez sıkıyorum.

Lydia, "İki yüz mil uzakta bile öksürüyormuşum gibi hissediyorum," diyor ve ben yine gülüyorum. "Bu arada çok yakışıklı görünüyorsun."

"Çok iyisiniz, teşekkür ederim." Ekranda görülebilen küçük resimde kendime hızlıca bir göz atıyorum. Evet, her şey tam oturuyor. Umarım bu gece de öyle kalır. "Hafta sonu için ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Özel bir şey yok. Graham geç gelir ve Pazartesi sabahına kadar kalır. Ophelia'nın onu ikna etmek için bu fırsatı kullanacağından eminim.

bebek partisi yapmak için."

"Oh!" diye haykırdım. "Kulağa harika geliyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kaşlarını çatıyor. "Bilmiyorum. Bu biraz komik değil mi?"

"Neden?" Ben soruyorum.

"Şey. Tüm bu olanlardan sonra, bir bebek partisinin gerçekten uygun olup olmadığından emin değilim."

Buna sadece başımı sallayabiliyorum. Ön kameraya yaklaşıyorum ve Lydia'ya ciddi bir şekilde bakıyorum. "Lydia, şu ana kadar hamileliğin sana mutlu olman için bir sebep vermedi. Ama bunun hayatında mutlu bir dönem olması gerekiyor. Eğer bunu başkalarıyla paylaşmaya, kendini ve bebeklerini kutlamaya hazırsan, bence bunu kesinlikle yapmalısın."

Lydia sesli bir şekilde nefes verir.

"Mutlusun, değil mi?"

"Evet, şimdiye kadar," diyor hemen.

"O zaman siz ve bebekleriniz için bir parti vermekten sizi alıkoyan nedir bilmiyorum."

Lydia'nın yüzüne hafif bir gülümseme yayılıyor. "Bebek partisine gelir miydin?"

"Gelmeyi çok isterim. Diğerleri de kesinlikle ister."

"Ophelia kesinlikle yanıyor. Nereden vakit buluyor bilmiyorum ama son birkaç gün içinde küçükler için birkaç şapka ve bir battaniye ördü."

"Bu çok şirin."

"Evet, ama güçlü yanlarının kesinlikle başka yerlerde olduğunu söylemeliyim. Battaniye tencere tutacağı olarak daha uygun çünkü çok sert." Gülümsüyor. "Ama boş verin. Ben yine de mutluyum."

"Seni bu kadar mutlu gördüğüme çok sevindim. Ophelia ile geçirdiğin zaman sana çok iyi gelmiş gibi görünüyor."

"Demek öyle. Aslında bunun bir tür ceza olması gerekiyordu. Babam kesinlikle bu kadar iyi anlaşmamızı beklemiyordu."

"Neredeyse onunla daha fazla kalmayı hayal edebiliyor gibisiniz."

Başını salladı. "Bunu çok düşündüm. "Beni onun gibi anlayan biriyle birlikte olmak çok güzel," diyor Lydia. Öte yandan, hayatlarını bu şekilde alt üst etmek adil değil. Yapacak yeterince işi var."

Dolabıma gidip tek elimle açıyorum. "Peki ya Mr.
Sutton?"

Lydia sadece gülüyor. "Ona öyle demeyi bırakmalısın."

Ayakkabılarımı alıp masaya doğru yürüyorum. Dikkatlice cep telefonunu eski bir su bardağına yaslıyorum. "Senin için her zaman Graham olmuş olabilir ama benim için öyle değil. Ona aniden ilk ismiyle hitap etmek bana garip geliyor."

"Sana bunu öğreteceğiz," diyor Lydia kendinden emin bir şekilde. Sonra tereddütle konuşmaya devam etmeden önce alt dudağını ısırıyor. "Graham... bana birlikte yaşamak isteyip istemediğimizi sordu."

Elimde bir ayakkabıyla duraksıyorum ve cep telefonuma bakıyorum. "Ve?"

Lydia başını sallıyor ve yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Sanırım bunu hayal edebiliyorum," diye fısıldıyor.

Şu anda Oxford'da bir tuvalette ağlarken bulduğum Lydia'dan öyle bir fark görüyorum ki içim ısınıyor.

"Senin adına sevindim," diyorum dürüstçe.

"Lütfen kardeşime henüz söyleme," diye çabucak ekliyor. "Yoksa bana yine binlerce soru sorar, ki zaten henüz cevaplayamam."

"Bir mezar kadar sessiz olacağım." "O nasıl?" diye sorar.

Ayakkabıları giyiyorum ve soruyu düşünürken ilk bağcığı bağlıyorum. "İyi, sanırım. Ama bilirsin, içinden tüm gücüyle patlayana kadar her şeyi kendine saklar."

Lydia usulca iç geçirir. "Tanıdık geliyor. Baba meselesiyle nasıl başa çıkıyor?"

"Onunla bu konu hakkında her konuştuğumda, bu konunun onun için rahatsız edici olduğunu hissediyorum. Şu anda buna saygı duymaya çalışıyorum. Konuşmak istediğinde bana geleceğine güveniyorum."

Başını sallıyor. Birden düşünceli görünmeye başladı. "Konuşmak istemezse bazen onu sarsabilirim."

İkinci ayakkabı bağını da kapatıyorum ve onun sözlerini düşünüyorum. "Şenlik Ateşi'nde Wren'le uzun süre konuştu. Önemli olan biriyle konuşması. Bu illa ben olmak zorunda değil."

"Eminim tüm bu olanlardan sonra sizi suçlamak istemiyordur."

"Bilmiyorum." Sandalyeden kalkıyorum, geriye doğru bir adım atıyorum ve sonra bir kez dönüyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Çok güzel! Eteği Ember mı dikti?" diye soruyor Lydia, gözlerini kısarak

Biraz.

"Bunu nereden biliyorsun?" Cevap veriyorum ve kendime bakıyorum. Koyu mavi daire eteğimin kenarları sadece yakından görülebilen küçük çiçeklerle işlenmiş.

"Bilmiyorum, içimde öyle bir his var." Ses tonu doğrulmama ve dikkat kesilmeme neden oldu.

"Sana bir resim göndermiş olmalı, seni hilekar."

Lydia sırıtıyor. "Bana düzenli olarak en yeni eşyalarını tedarik ediyor. Bazen bunları Ophelia'ya gösterip ondan geri bildirim bile alabiliyorum."

"Ember'a merhaba demek ister misin?" Çantamı kaparak soruyorum.

"Evet, memnuniyetle."

James'in cep telefonu burnumun önündeyken Ember'ın odasına gidip kapıyı çalıyorum. Kısık sesler duyuyorum, sonra Ember sesleniyor, "İçeri gel!"

Kapıyı açtığımda, olduğum yerde duruyorum.

Ember'ın yanında, tam masalarında James oturuyor. Önlerinde Ember'ın dizüstü bilgisayarı duruyor ve ekranında Bellbird logosunu görebiliyorum. James beni görür görmez ayağa kalktı.

"Sana merhaba demek isteyen biri var, Ember." Yanına gittim ve cep telefonunu ona uzattım. Elimden aldı ve Lydia'ya sırıttı.

"Ruby için güzel bir etek dikmişsin," diyor selamlama olarak. "Onu fotoğraftan tanıdın mı?" diye soruyor Ember.

Lydia'nın onaylayan bir ses çıkardığını duyuyorum. Bu arada James'e dönüp elimi kalçasına koyuyorum. "Ne yaptın sen?"

"Ember bana blogunu gösterdi," diyor ama ben daha devamını getiremeden saatine bakıyor. "Gidelim mi?"

"Nereye gidiyorsun?" diye sorar Lydia.

"Wren'e," diyor James. "Yeni eve taşınma partisi veriyor."

Göz ucuyla Ember'ın James'in sözleri karşısında aniden solgunlaştığını görüyorum. Ağzı biraz açıldı. "Oh. Harika." Cep telefonunu James'e uzatıyor.

"Teşekkür ederim," diyor ve sonra tekrar Lydia'ya dönüyor. "Yarın sana geri döneceğim, tamam mı?"

"Elbette. 1'den itibaren yapabilirim, ondan önce derslerim var." "Yarın Cumartesi," diyor kaşlarını çatarak.

"Özel öğretmenim, ikizlerin çok erken gelmesi ihtimaline karşı mümkün olduğunca çok materyal hazırlamam gerektiği görüşünde. Bu çok da alışılmadık bir durum değil," diyor Lydia.

Kısa bir ıslık çaldım. "Şimdi 'şiddetli' derken neyi kastettiğini anlıyorum."

"Her neyse. Size iyi akşamlar dilerim. Çocuklara benden selam söyleyin!"

James alaycı bir gülümsemeyle "Ben yaparım," der ve telefonu kapatır. Sonra Ember'a döner. "Bana her şeyi açıklamak için zaman ayırdığın için teşekkür ederim. Çok yardımcı oldun."

"Sorun değil," diye mırıldanıyor kız kardeşim. "Bu gece iyi eğlenceler."

Gözlerini dizüstü bilgisayarına sabitlemiş ama bana öyle geliyor ki doğrudan ekrana bakıyor.

17

Kor

Kingfitz: Seni tekrar görmek istiyorum,
Supergirl Kingfitz: Bir kahve ister misin?
Kingfitz: Bugün burada olduğunuz için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bunu başarabilir miydim bilmiyorum.
Kingfitz: Sen en iyisisin X
Kingfitz: Keşke dondurma salonunda bir mağara inşa etseydik ve orada kalsaydık.
Kingfitz: Beş mil yarıçapındaki tüm dondurmacılarda yolumuzu denemekten ve sonra bir sıralama oluşturmaktan yanayım

Wren'in büyük harf kullanmamasının beni çıldırtması bir yana, mesaj dizimizde gezinirken parmaklarım öfkeyle titriyor. Birdenbire, o kadar bağlı olduğum kelimeler boş ve anlamsız görünmeye başlıyor.

Kendimi böyle aptal durumuna düşürdüğüme inanamıyorum.

Burs bulmak için saatlerce Google'da araştırma yaptım. Yeni evinde kendini rahat hissedebilmesi için odasını yenilemesine yardım ettim. Endişelerini dinledim ve babam kaza geçirdikten sonra o zamanların nasıl olduğu hakkında saatlerce konuştum. Hâlâ küçük bir kız olmama ve her şeyin bizim için nasıl değişeceği hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen kendimi aynı derecede çaresiz hissettiğimi söyledim. Ona korkularımı anlattım çünkü kız kardeşimle konuşamadığım her şeyi konuşabileceğim birini bulduğumu düşündüm.

Ya şimdi?

Şimdi de beni davet etmeden, hatta bana haber bile vermeden yeni eve taşınma partisi veriyor.

Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Onun da aramızdaki bu şeyi bir sonraki seviyeye taşımaya istekli olacağını düşünmüştüm. Ama görünüşe göre yanılmışım.

Yarın görüşecek miyiz?

Bu bana gönderdiği son mesajdı. Bu öğleden sonra bana gönderdi ve ben de çok aptalca davranıp ona bir cevap verdim. Şimdi nasıl davranmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok. Emin olduğum tek bir şey var: Öfkemi içime atmayacağım.

Kararsız bir şekilde cep telefonumun parlayan tuşlarına bakıyor ve doğru kelimeleri arıyorum.

Partinizde iyi eğlenceler, hainler.

Bu kulağa çok çocukça geliyor. Taslağı hemen tekrar siliyorum.

Televizyona bakıyorum. Gordon Ramsey başka bir şefe bağırıyor ve babamla birlikte en iyiler programını izlediğimiz ve Ramsey mutfakta on beş dakika boyunca bağırıp çağırdığında gülmekten yerlere yuvarlandığımız akşamı düşünmeden edemiyorum.

Belki de bu videoyu tekrar izlemeliyim.

"Neden suratını asıyorsun, serçe?" diye sorar annem birden.

İç çekiyorum. Gerçekten hiçbir şeyi kaçırmıyor. Wren bana nasıl süper kahraman diyorsa, ben de annem kimsenin fark etmediği bir şey gördüğünde zihnimde onunla aynı şeyi yapıyorum.

"Sizi bir günden diğerine dışlayan arkadaşlarınız oldu mu hiç?" diye sordum.

Annem az önce burnunun önünde tuttuğu Kindle'ı bir kenara bırakıyor. Bana düşünceli düşünceli bakıyor ve saçlarını kulağının arkasına doğru tarıyor.

"Okuldayken böyle bir kız arkadaşım vardı, evet."

"Bununla nasıl başa çıktın?" diye sordum.

"Çoğu zaman görmezden geldim. Ama bir keresinde bir şey söylemeye cesaret ettim. O da benim doğum günümde bir parti verdiğinde ve benimkine kimse gelmediğinde oldu."

"Tanrım, anne. Kulağa korkunç geliyor."

"Samantha Baker'dan mı bahsediyorsun?" Babam aniden sordu. "O kaltak."

"Angus!" dedi annem.

"Bu doğru. Ona fikrini söylemenin harika olduğunu düşünmüştüm." Annemin yanakları hafifçe kızardı. "Teşekkür ederim, tatlım."

"Ne yaptın sen?" diye sordum.

"Ona davranışlarının beni nasıl hissettirdiğini anlattım. Sınıf arkadaşlarımızın önünde beni hep görmezden gelirdi ama yalnız kaldığımızda onun en iyi arkadaşı olurdum.

Bunun iyi bir şey olduğunu düşünmedim. Ona değişme şansı verdim ama o bunu istemedi."

"Ve sonra?" diye sordum.

"Onunla arkadaşlığımı bitirdim ve bir daha kimsenin bana bu kadar kötü davranmasına izin vermemeye karar verdim. İhtiyaçlarımı ve duygularımı her zaman ciddiye almayı öğrendim. Ve sana sadece bu tavsiyeyi verebilirim, Ember."

Bir süre onun sözlerini düşündüm. Ona davranışlarının beni nasıl hissettirdiğini anlattım.

Hiç kimse beni Wren'in bugün incittiği kadar incitmemişti. Belki de ona söylemem gereken şey tam olarak budur.

Bensiz yeni eve taşınma partisi vermen berbat bir şey. Aslında arkadaş olduğumuzu sanıyordum.

Bu kelimeleri yazarken kendimi garip bir şekilde savunmasız hissediyorum. Blogumda kişisel bir yazı yazdığımda ve kalbime yakın olan şeylerden bahsettiğimde hep böyle hissederim.

Tereddüt ediyorum, ama sadece kısa bir an için, sonra annemden örnek alıp mesajı gönderiyorum. Sonra telefonu kilitliyorum ve ekranı aşağı bakacak şekilde kanepede yanıma yerleştiriyorum.

"Teşekkür ederim anne," diyorum sessizce.

"Bu konu hakkında konuşmak ister misin, serçe?"

Başımı sallıyorum. Sonra babamın omzuna yaslanıyorum ve Wren Fitzgerald'ı düşüncelerimden uzaklaştırıyorum.

James

"Pekala," diyor Alistair, bira şişesiyle Wren'in şerefine kadeh kaldırırken. "Burayı sevdim."

Wren kaşlarını kaldırır ve sanki odasını ilk kez görüyormuş gibi etrafına bakınır.

"Ben de," diyerek Alistair'e katılıyorum. Wren'in önceki odası kadar büyük olmayabilir ve belki duvarlar domuz pahalı duvar kağıdıyla kaplı değil ama rahat ve Wren buraya kendi kişisel dokunuşunu katmayı başarmış. Bir avuç çerçeveli resim astı ve son birkaç yılda kazandığımız lakros kupalarını rafa koydu. Alistair, Kesh ve ben ona taşınma hediyesi olarak bir cam viski seti verdik ve bu set şimdi masasını süslüyor. Bazı mobilyalar Ikea'dan, diğerleri Wren'in eski evinden ve odanın ortasına oryantal bir halı serildi.

Ruby yanımda, "Ev gerçekten çok şirin," diyor. Bana yaslanıyor ve ben Wren'i izlerken elimi onun sırtında gezdirip düşüncelere dalıyorum.

Bu akşam onda bir sorun var. Cep telefonunu bir kez olsun elinden bırakmadı ve bazen dakikalarca ekrana bakıyor.

Morali bozuk ve bunun sadece yeni odasında sandalyeler için yer olmamasından rahatsız olduğu için olduğunu sanmıyorum, bu yüzden hepimiz yerde oturuyoruz. Aklından başka bir şey geçiyor gibi görünüyor ve bunun bir hafta önceki Şenlik Ateşi'nde bana daha fazlasını anlatmak istemediği gizemli kızla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum.

"Ve bahçeniz gerçekten çok büyük," diye ekliyor Alistair. "Eğer havuzu özlerseniz, yazın şişme bir havuz alabiliriz."

Odanın içinde yürüyor ve ona bakmadan Kesh'in bacaklarının üzerine tırmanıyor. Sonra benimle Wren'in arasına bağdaş kurup oturuyor. Kesh kaşlarını çatıyor ve halının saçaklarını parmaklarının arasında yuvarlamaya başlıyor. Acaba ikisi yine tartıştılar mı?

Ruby gülümseyerek, "Çocukluğumuzda bunu hep yapardık," diyor.

"Doğru," diyorum. "Koridorunuzda asılı resimleri var." Ruby dirseğini yan tarafıma doğru itiyor. Bu acıtıyor ama yine de sırıtmak zorundayım. "Sakın bana su kanatlı fotoğrafların olduğunu söyleme," diyor Alistair.

diyor.

"Evet, onun gibi bir şey," diye mırıldanıyor Ruby. Yanakları hafifçe kızarmış,

Ama kolasından bir yudum alırken o da sırıtıyor. Onu arkadaşlarımın yanında bu kadar rahat göreceğimi hiç düşünmemiştim ve bu akşamı burada onunla geçirebilmek beni mutlu ediyor.

Alistair, "Yazın her gün küçük bir striptiz gösterisi yaparsan komşularının mutlu olacağını hayal edebiliyorum, Wren," diye düşünüyor. "Belki fotoğraflarını çekip koridora asarlar." Kaşlarını oynatıyor.

"Buraya gelirken, yeni eve taşınma töreninde bana iyi eğlenceler dileyen üç kadınla tanıştım," diye ekliyor Kesh. "Görünüşe göre bölgede şimdiden kalıcı bir etki bırakmışsınız."

Wren inliyor. "Annem onlarla çok fazla konuşuyor."

Ruby, "İyi bir komşuluk arıyorsanız böyle olmalı," diye araya giriyor.

"Hepsi çok sevimli görünüyordu," diye katılıyor Alistair ama kirli gülümsemesi her şeyi anlatıyor.

"Havuz numarasını çıkarıp komşuları etkilemeye ne dersin?" diye öneriyor Wren. "Benimle başarılı olamaz."

"Her zaman bu ifadeyle dolaşmana şaşmamalı." Kesh, önce elden ele dolaştırdığımız ama akşamın ilerleyen saatlerinde durma noktasına gelen cipsleri elinin tersiyle itiyor.

Wren öfkeyle soluk soluğa kalır. "Alo? Yüz ifademin nesi var, lütfen?"

"Ateşte yanan bir çivi tahtası kadar davetkâr görünüyor." Kesh kaşlarını sıkıca birleştiriyor ve grubun etrafına acımasızca bakıyor. Alistair'in evine vardığında yüzü biraz kayıyor ve bakışlarını hızla kaçırıyor. Alistair'in Kesh'e kaşlarını çattığı garip bir duraklama olur. Derin bir nefes alıyor ve alnı biraz düzeliyor.

Kısa bir süre sonra "Aslında yine de ağzınızın köşelerini biraz aşağı doğru bükmeniz gerekiyor," diyor ve aynı zamanda suratsız görünüyor. "Bunun gibi bir şey."

Kesh bir an için oyundan kopmuş gibi görünüyor. Dudaklarına bir gülümseme yayıldığında, bu kalpten geliyor gibi görünüyor.

Alistair'in yüz ifadesini taklit eder. "Merhaba, ben Wren Fitzgerald ve kendimi pek misafir gibi hissetmiyorum. Beni yalnız bırakın sevgili komşular, böylece huysuz bir genç olarak varlığımı sürdürmeye devam edebilirim, çok teşekkür ederim."

Alistair, Ruby ve ben homurdanmaya başladık ve kısa bir tereddütten sonra Wren de katıldı. Kesh dirseğine yaslanıyor ve kendi kendine gülümsüyor.

"Çok boktansınız. Biri bana sizi neden davet ettiğimi söyleyebilir mi?" diye soruyor hepimiz biraz sakinleştikten sonra.

"Arkadaşlarınıza değer verdiğiniz ve akşamlarınızı onlarsız geçirmek istemediğiniz için mi?" diye sordum.

"Ya da belki de kanepenin açılışını yapacak birine ihtiyacınız olduğu için?" diyor Alistair.

"Yoksa birinin halının üzerinde kırıntı bırakmasını istediğiniz için mi?" Kesh, yüzünde düşünceli bir ifadeyle desenli halıdaki cips kalıntılarından bazılarını siliyor.

"Halı yeni, dostum."

Kesh daha sonra cips kasesini alır ve Wren'e uzatır.

Sırıt.

"Çocuklar," diye sözünü keser Alistair Wren tam bir şey söyleyecekken.

Hepimiz ona bakıyoruz. Cep telefonunu kaldırıyor ve bir kalabalığın fotoğrafını gösteriyor. Flaş görüntüyü aşırı pozluyor ve fotoğrafta kimin olduğu ilk bakışta anlaşılmıyor.

"James McCormack görünüşe göre bugün bir parti veriyor."

"Ve?" diye soruyor Wren ilgisizce. Hepimiz McCormack'a katlanamıyoruz. Eastview lakros takımının kaptanı olduğu için değil, maçlarımızda bizi tekrar tekrar kışkırtan kibirli, edepsiz bir adam olduğu için.

Öne eğildim ve gözlerimi kıstım. Ve sonra Alistair'in ne demek istediğini anlıyorum. Resmin kenarında iki kişi tarafından desteklenen ve her an kalbini kusacakmış izlenimi veren birini görebiliyorsunuz. Ve bu kişi şüpheli bir şekilde şuna benziyor.

"Bu Cy mı?" diye soruyor Kesh çatık kaşlarıyla.

Alistair başını sallayarak "Yüzde yüz," diye cevap verir ve sonra sorgulayan bir ifadeyle Wren'e bakar.

"Gerçekten kötü görünüyor," diyor Wren.

Aynı fikirde olarak homurdanıyorum. Cyril'in beti benzi atmış, saçları alnına dökülüyor. Biri fotoğrafını çekmek için yüzüne cep telefonunu tutuyor ve o da savunmaya geçercesine elini kaldırıyor ama artık bunu yapabilecek gibi görünmüyor.

"Onu davet etmek istemedin mi?"

Wren başını sallar. "Evet, ama bir daha cevap vermedi."

Birdenbire aramızdaki havada ağır bir şey oldu.

"Siz ne düşünüyorsunuz?" Alistair aniden gruba sorar. "James McCormack'a küçük bir ziyarette bulunmaya ne dersiniz?"

Ayaklarımın altındaki toprak titriyor. Müzik o kadar yüksek ki duvarlar sallanıyor. Kimi dans eden, kimi gürültüden konuşmaya çalışan insan kümelerinin arasından ilerliyorum. Birisi bira şişesini sarsakça kaldırıyor ve içindekiler yüzüme sıçrıyor. Sinirlenerek elimin tersiyle yanağımı siliyorum. Lacrosse'tan tanıdığım çocuklardan biri yanımdan geçerken dirseğini yanıma çarpıyor. Kaşlarını çatarak ona baktığımda bana meydan okuyan bir bakış atıyor. Ama bunu yapacak cesaretim yok.

Yanımda yürüyen ve bir süredir tek kelime etmeyen Ruby'ye doğru eğildim.

"İyi misin?" Yüksek sesle sordum.

Başını sallıyor ve bana zoraki bir gülümseme fırlatıyor. Onu suçlayamam. Wren'in rahat odasında oturmak yerine, Alistair'in şoförünün bizi yüzyılın partisinin yapılacağı Eastview'e götürmesine izin verdik.

Lanet olsun James McCormack.

"Eve gitmeyi tercih edersen..." diye tekrar başlıyorum, bunun üzerine Ruby sadece gözlerini deviriyor.

"Ben seninle kalacağım." Elimi sıkıyor ve beni villanın üst katına çıkan merdivenlere doğru çekiyor.

İnsanların bakışlarını görmezden geliyorum. Eastview'deki itibarımız pek iyi değil. Lakros takımını şampiyonada defalarca yok etmekle kalmadık, Alistair aynı zamanda McCormack'a iki kez saldırmakla da ünlü - tatsız bir sonuçla. Yukarı çıkarken birinin onu aptal yerine koyduğunu duyuyorum ve omzunun üzerinden baktığımda Kesh'in Alistair'e oldukça yaklaşmış bir adamı omuzladığını görüyorum.

Wren, Ruby ve benim önümde yürüyüp etrafta Cyril'i ararken, "Kendini kışkırtmaya izin verme," diyor.

Müzik lobide yankılanıyor, avizeyi çınlatan ve kafatasımı vızıldatan gürültülü bir house ritmi. Keşke ben de içebilseydim diyorum ama bu söz konusu bile değil. Temiz bir kafaya ihtiyacım var.

"Nerede olabileceğine dair bir fikriniz var mı?" diye bağırır Wren omzunun üzerinden.

Başımı sallıyorum. Partinin yapıldığı ev McCormack'ın ailesine ait ve daha önce burada bulunduğumu hayal meyal hatırlıyorum. Dolambaçlı tırabzanlar, meyve sepetleri ve eski vazolardan oluşan çirkin tablolar bana tanıdık geliyor. O zamanlar o kadar sarhoştum ki burada bir şeyin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Son basamakları da çıkıp koridordan geçerek çift kanatlı bir kapıya doğru yürüyoruz. Wren'in omuzları sertleşiyor ve odaya bir göz attığımda nedenini anlıyorum.

Poker oyununun kalıntılarını hâlâ görebildiğim bir masada Cyril ayakta duruyor. Odanın içinde yankılanan şarkıya yüksek sesle eşlik ediyor ve elinde her coşkulu hareketinde damlaların uçuştuğu yarı dolu bir viski bardağı tutuyor. Önünde masanın üzerinde duran kız da onun gibi coşkuyla dans ediyor ve içmesi için ona sesleniyor. Başını geriye atar ve bardağı boşaltır - ve bir sonraki an bardağı odanın diğer ucuna fırlatır. Bardak duvara çarpar ama kimse bundan rahatsız olmuş gibi görünmez. Aksine, odada yüksek sesli bir tezahürat yükselir. Cyril gülerek eğilir, tökezler ve kıza tutunur.

Wren başını sallayarak, "Onun için endişelendiğime inanamıyorum," diyor.

Yanımıza gelen Alistair, "Bence bu endişenizin ne kadar haklı olduğunu gösteriyor," diyor. "Davranışı bana James'in Aralık ayındaki davranışını hatırlatıyor."

Bu söz mideme bir bıçak gibi saplanıyor. "Onu buradan çıkarmalıyız," diye bağırıyorum müziğin sesinden onlara. Çocuklarla bakıştıktan sonra Ruby'ye dönüyorum. "Biraz burada kalır mısın? Onu alacağız ve sonra ortadan kaybolacağız."

Ruby'nin bakışları benden masanın üzerinde sallanan ve yüksek sesle yeni bir içki talep eden Cyril'e kayarken endişeli. Sonunda başını sallıyor. Alnına bir öpücük konduruyorum, sonra arkamı dönüp odanın diğer tarafına geçiyorum ve daha fazla uzatmadan masanın üzerine atlıyorum.

Cyril beni gördüğünde kaşlarını çattı. Gözleri kıpkırmızı ve sarhoş mu yoksa ağlıyor mu anlayamıyorum. Aşağıdaki diğerlerini fark ettiğinde bakışları daha da ciddileşiyor. Sonra sertçe yutkunuyor.

Onunla dans eden kız durdu. Ortamın birdenbire ne kadar ciddileştiğini fark eder gibi oldu ve iç çekerek masadan kalkmasına yardım edilmesine izin verdi. Bu sırada Cyril ve ben sadece birbirimize bakıyoruz. Son iki haftadır ona karşı hissettiğim öfkeyi arıyorum ama şaşırtıcı bir şekilde bulamıyorum. Hele de şu anda ne kadar kötü durumda olduğunu gördüğümde.

"Burada ne işin var?" diye höpürdetiyor bir süre sonra. Sertçe yutkunuyorum. "Seni almaya geldik."

Cyril gözlerini benden ayırmadan bir o yana bir bu yana sendeliyor. Gözlerinde donuk bir bakış beliriyor.

"Hadi," diyorum ve kapıya doğru başımı sallıyorum. Sonra kolundan tutup Wren'le birlikte masadan inmesine yardım ediyorum. Etrafımızdan birkaç yuh sesi yükseliyor, göz ucuyla Cyril'in masadaki yerini başka birinin aldığını ve hemen içmesi için alkışlandığını görebiliyorum.

Cyril'e destek olmaya çalışıyoruz - Wren solunda, ben sağında - ama o çökmeye devam ediyor.

"Kahretsin Cy," diye inliyor Wren. "En azından biraz yardım edebilir misin?"

Cy höpürdeterek bir cevap veriyor, ama ben sadece yarım kulakla dinliyorum, çünkü o anda çift kapıya ulaşıyoruz - ve Ruby artık orada değil.

Hafifçe küfrediyorum ve aynı noktaya bakan Alistair ve Kesh'e bakıyorum.

"Nerede o?" diye sorar Alistair.

İçimizde en uzun boylu olan Kesh her yöne bakıyor. Bakışları karardığında, onu fark etmiş olması gerektiğini anlıyorum.

"Galeride duruyor. McCormack'ın yerinde," diye ekliyor ama o sırada ben çoktan hareket etmeye başlamıştım. Cyril'in kolunu Keshav'ın omuzlarına doladım ve hemen ona doğru ilerlemeye başladım.

"Beaufort!" diyor McCormack beni fark ettiğinde. Bir elini Ruby'nin yanındaki parmaklığa dayamıştı. Diğer eliyle de bana kadeh kaldırdığı bir fincan tutuyor. "Gelmen ne güzel. Seni davet ettiğimi hatırlamıyorum." Ses tonu kibar, sanki eski dostları selamlıyormuş gibi - ama hepimiz biliyoruz ki biz bunun tam tersiyiz.

McCormack, "Görüyorum ki bu başarısızlıkla ilgileniyorsun," diye devam ediyor. Cyril'i bir aşağı bir yukarı süzerken yüzünü tiksintiyle buruşturuyor. "Aptal herif tuvaletime kustu."

Onun tarafından kışkırtılmak istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Ama sonra elini korkuluktan kaldırdı ve Ruby'nin kalçasına dokundu. "Peki seni buraya getiren nedir?"

Ben öne doğru bir adım attığım anda o da bana doğru bir adım atıyor ve McCormack'ten uzaklaşıyor.

Ağzımı açıyorum ama Ruby daha hızlı davranıyor. "Lütfen bana dokunma," diyor, ses tonu dostça. Yanımda dururken elini kendi elime alıyorum.

McCormack bir bana bir Ruby'ye bakıyor. Alaycı gülümsemesi daha da genişliyor. "Ne kadar hoş. Bunu da aradan çıkardığımıza göre, gitmekte özgürsün. Burada senin gibi saçmalıklara gerçekten ihtiyacım yok."

Boştaki elimi otomatik olarak nasıl yumruk yaptığımı hissediyorum. "Ne söylediğine dikkat et," diye homurdanıyorum.

"Bırak artık James," diye sessizce beni uyarıyor
Wren. "Köpeğin Beaufort'un sözünü dinlesen
iyi olur."

Ona doğru bir adım attım ama birden Alistair yanımda belirdi ve beni kolumdan tutarak geri çekti. Ona öfkeyle baktım.

"Geçen sefer ona saldırdığımda beni mahvettin, o yüzden öyle bakma," diye tersliyor beni.

Haklı olduğunu biliyorum. Yine de öfkeden köpürüyorum. McCormack'in bana aptalca yanaşması bir şey. Ama arkadaşlarıma ve Ruby'ye hakaret etti ve içimdeki her şey ona bu konuda tam olarak ne düşündüğümü göstermek istiyor.

Ama sonra Ruby'ye bakıyorum ve eve morarmış bir gözle ya da sıyrılmış bileklerle gelsem ailesinin ne hissedeceğini düşünüyorum.

İyi değil, bu kesin.

Sertçe yutkunuyorum ve sonra arkamı dönüyorum. Kesh ve Wren Cyril'e destek olurken, ben Ruby'nin elini tutuyorum.

Birlikte partiden ayrılıyoruz.

18

Alistair

Aramızda Cyril ile Eastview'in ıssız sokaklarında dolaşırken muhteşem bir görüntü vereceğimiz garanti. İlk başlarda güçlükle ayakta durabiliyor ve sadece Keshav ve Wren onu çektiği için ilerleyebiliyoruz, ancak yolda ne kadar uzun kalırsak o kadar iyi hissediyor. Nihayet iki mil sonra bu saatte hala açık olan bir dükkan bulduğumuzda, o kadar uzun süre temiz havada kaldık ki, en azından tekrar duyarlı hale geldi.

Wren ve Kesh onun yanına, James, Ruby ve ben de karşısına otururken o banka çöküyor. Sonra gözlerinde kayıtsız bir bakışla yanımızdan geçip pencereden dışarı bakıyor.

Cyril'e ne kadar uzun süre bakarsam onun için o kadar endişeleniyorum. James de aynı şekilde hissediyor gibi görünüyor çünkü yüz ifadesi şefkat, endişe ve öfkenin bir karışımı. Cyril'in ona, Lydia'ya ve Ruby'ye yaptıklarından sonra, sonuncusu için onu suçlayamam.

"Bize McCormack'te ne halt ettiğini anlatmaya ne dersin?" Wren içkilerimiz getirildikten sonra kayıtsızca önerdi. Cyril için durgun su, geri kalanımız için kola - Kesh ve Wren'in alkol menüsüyle nasıl flört ettiklerini tam olarak görmeme rağmen.

"Dikkat dağınıklığı," diyor Cyril basitçe, gevezelik etmemeye çalışarak. Önceden gerçekten daha iyi görünüyordu: Yüzü kıpkırmızı, saçları tel tel ve beyaz gömleğinde nereden geldiğini bilmediğim lekeler var.

"Seni yeni eve taşınma partime davet ettim. Orada da dikkatin dağılabilirdi."

Cyril homurdanır. "Sanki davet ciddiymiş gibi." "Onu

başka nasıl kastetmiş olabilirim ki?" diye sorar Wren.

Cyril dudaklarını birbirine bastırır ve bakışlarını kaçırır.

Birkaç saniye sonra Wren boğazını temizler. "Nasıl hissettiğini biliyorum dostum. Ve ben-"

"Bir bok bilmiyorsun," diye tıslıyor Cyril. "Sevmeye başladığın her şeyi kaybetmenin nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Tüm arkadaşların senden nefret ederken kendini suçlamanın nasıl bir his olduğunu."

Sessiz ol. Sanırım hepimiz nefesimizi tutuyoruz. "Senden nefret etmiyoruz Cy," diyorum sonunda sessizce.

Cyril o zaman sadece dişlerini sıkıyor. Aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok ama yanaklarından boynuna doğru yavaşça yayılan kırmızı lekelerden bu konuşmanın ona ne kadar yakın olduğunu anlayabiliyorum.

"Alistair haklı," diye onaylıyor James. "Senin için endişeleniyorduk."

Cyril başını kaldırır ve buz mavisi gözleriyle James'e bakar. "Dostluğumuzun kaybolduğunu kendin söyledin."

James onun bakışlarına karşılık verir ve sonra omuzlarını silkeler. "Gerçekten çuvalladınız. Kızgındım, evet, ama bu senden nefret ettiğimiz anlamına gelmiyor."

Cyril acı bir kahkaha atar ve başını sallar. Bakışları sanki Wren ve Kesh'in üzerinden atlayıp bardan olabildiğince çabuk kaçmayı düşünüyormuş gibi bankın ucuna doğru seğiriyor. Aynı anda Wren öne doğru eğilir ve iki kolunu da damarlı ahşap masaya dayar. Cyril dişlerini sıkar ve kendini tekrar geriye doğru bırakır. İki elini yüzünde gezdirir ve yumuşak bir inilti çıkarır.

"Seni anlamıyorum Cy," diyorum, ellerini tekrar indirirken ona öfkeyle bakıyorum. "Her şeyi berbat eden sensin. Lydia'nın ortadan kaybolmasını ve Ruby'nin okuldan atılmasını sağlayan sensin. Bizimle bir kez bile konuşmaya çalışmadınız, bunun yerine hemen sizden nefret ettiğimizi varsaydınız. Bu nasıl devam edecek? Sonsuza kadar böyle paramparça mı kalacağız?" Başımı iki yana sallıyorum. "Neden böylesiniz?"

"Çünkü her şeyi berbat ettiğimi biliyorum, tamam mı?" diye bağırıyor Cyril ve yumruğunu masaya öyle sert vuruyor ki, elindeki su bardağı tehlikeli bir şekilde sallanıyor. "Bu benim için fazlasıyla açık. Bunun için beni asla affetmeyeceğini biliyorum, o zaman neden zahmet ediyorsun?"

Kocaman gözlerle ona bakıyorum. Omuzları hızla inip kalkıyor. James masadan kalkmasına yardım ettiğinde partide olduğu gibi görünüyor: sanki her an ağlamaya başlayacak ama kendini tüm gücüyle durduracakmış gibi.

"Benden ne istediğini bilmiyorum," diye devam ediyor, daha sakin. "Boş zamanlarımda ne yaptığımla neden ilgileniyorsun?"

"Umurumuzda değil çünkü sen hâlâ bizim arkadaşımızsın," diyor Wren kararlı bir şekilde. "Her şeye rağmen."

Onaylayarak homurdandım. Cyril dudaklarını birbirine sıkıca bastırmakla yetiniyor. Kesh sakin bir ses tonuyla, "Sadece bizimle konuş," diyor. "Biz bile bilmiyoruz tam olarak ne olduğunu."

"Bu bir şeyi değiştirir mi?" Cy teslimiyetle cevap verir.

Kesh kara gözlerle ona yandan bakar. Sonunda bir omzunu kaldırıyor. "Acıtmaz, değil mi?"

Cyril gözlerini masaya diker. Derin bir nefes alıyor ve sesli bir şekilde havanın dışarı çıkmasına izin veriyor. Bakışları kısa bir süreliğine James'in yanında oturan ve tüm sohbetimiz boyunca hiç ses çıkarmayan Ruby'ye kayıyor.

"Lexington'a gidip ona gerçeği söylemek istedim," diye başlıyor sonunda boğuk bir sesle. Başını sallıyor ve bakışlarını masanın üzerine çeviriyor. "Ama sonra baban evime geldi James. Ruby'ye yardım etmek için tek bir girişimde bulunursam bana savaş ilan etti. I... Korktum ve onun gözümü korkutmasına izin verdim, çünkü neler yapabileceğini biliyorum."

Birdenbire masada o kadar sessizlik oluyor ki, bardakların kenarından yükselen karbondioksiti neredeyse duyabiliyorsunuz.

"Lexington'a gitmeye cesaret edemedim ama bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Bu yüzden sana resimleri gönderdim." Cyril sertçe yutkundu. "Ve sana kulüpte söylediklerimde ciddiydim. Gerçekten çok üzgünüm."

Garson geliyor ve bize başka bir şey getirip getiremeyeceğini soruyor. Ruby tepki veren tek kişi oldu ve kibarca reddetti. Ben daha fazla dayanamayana kadar sessizlik içinde birkaç dakika geçirdik.

"Ailelerimizden daha iyisini yapmak zorundayız," diyorum. Sesim garip sessizliği bozuyor. "Hep bunu söyledik, değil mi? Onlar gibi olmak istemediğimizi. Belki Kesh hariç, çünkü onun ailesi azizdir."

"Sizi bilmem ama ben tüm bunlardan çok yoruldum," diye ekliyor James. Hepimiz ona dönüyoruz. "Dağılmamızı görmekten çok yoruldum. Yakın gelecekte aramızda pek çok şey değişecek olsa da, emin olduğum bir şey var: Sen benim için önemlisin. Sizi hayatımda görmek istiyorum. Her birinizi," diyor doğrudan Cyril'e bakarak.

"Birlikte çok şey atlattık." Wren omzunu Cyril'inkine çarpıyor.

"Durumu görmezden gelemezsin Cy," diyor Kesh. "Ortadan kaybolamazsın, okula gelmeyi bırakamazsın ve hafta sonlarını James McCormack ile geçirip onunla sarhoş olamazsın. Tamam mı?"

Yine bir dakika sessizlik olur. Sonra Cyril masa üstünden başını kaldırıp Ruby'ye bakar.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor. "Keşke fotoğraflarla bunu geri alabilseydim."

Ruby dudaklarını sıkıca birbirine bastırır ve aniden başını sallar. Yanakları aniden çok solgun görünür. "Bu... Sorun yok, Cyril."

"Öyle değil, bunu ikimiz de biliyoruz," diye karşı çıkıyor. "Ama yine de ne kadar pişman olduğumu bilmeni istiyorum."

Ruby ve adam birbirlerine bakarlar ve aralarında, Ruby'nin bu sözleri ne kadar ciddiye aldığını kontrol ettiği sessiz bir alışveriş gerçekleşir.

Wren aniden, "Daha önce hiç bu kadar sık özür dilediğini duyduğumu sanmıyorum," dedi.

"Cyril'in 'üzgünüm' kelimesini kullandığını hiç duymadım," diye katılıyor Kesh.

Cyril bakışlarını Ruby'den ayırır ve bir elini saçlarında gezdirir. Sonra, sanki bu fikir aklına sonradan gelmiş gibi, önce Wren'in sonra da Kesh'in omzuna yumruk atıyor. Wren bundan kaçınmaya çalışıyor ve neredeyse banktan kayıyor, bu o kadar komik bir görüntü ki James ve ben gülmek zorunda kalıyoruz.

James, Cyril'e "Okula dönme vaktin geldi," diyor.

Cyril nihayet başını sallayana kadar yarım sonsuzluk geçer gibi olur. "Haklısın."

Şoförümü arayıp bizi Eastview'deki bardan alması için çağırdığımda saat üçü geçiyordu. Önce Wren, James ve Ruby'yi Gormsey'e götürüyoruz, sonra Cyril'i eve bırakıyoruz. Arabadan iniyor ama kapıyı kapatmadan önce tekrar eğilip arabanın içine bakıyor. Kesh ve benim aramda bir ileri bir geri bakıyor.

"Ben..." diye başladı, boğazını temizleyerek. "Bu gece için teşekkürler çocuklar." "Her zaman," diye yanıtlıyor Kesh.

"Bir dahaki sefere bizimle sarhoş ol, James McCormack ile değil," diyorum ve hemen ardından Kesh'ten bir tekme yiyorum.

"Anlaşıldı," diye mırıldanıyor Cyril ve sonra arkasını dönüyor. Arabanın kapısını kapatıyorum ve Rupert'a devam edebileceğini işaret etmek için ön taraftaki gizlilik perdesine vuruyorum.

"Nereye efendim?" diye soruyor.

"Keshav'a lütfen" diye cevap veriyorum. Biraz sonra araba hareket etmeye başlıyor.

Yorgunluktan başımı arkalığa yasladım.

"Acıdı," diyorum bir elimle kaval kemiğimi ovuşturarak.

"Sözlerinizle çok dokunaklı bir anı yok ettiniz." Bakışları bacağıma doğru seğiriyor. "Ama seni bu kadar sert tekmelemek istemezdim, özür dilerim."

"Sadece aramızdaki havayı biraz hafifletmek istedim," diye cevap verdim. "Akşam benim zevkime göre çok ağırdı."

Kesh sadece homurdanıyor. Bankta karşımda oturuyor. Benim aksime, geri geri giderken midesi bulanmıyor. Arabada kitap bile okuyabiliyor ki bu benim için hayal bile edilemez. Elime bir kitap bile aldığım anda kafamı camdan dışarı sarkıtabilir ve balıkçıl kuşu gibi uçmaya başlayabilirim.

Kesh arabada her zaman kendimi çok kötü hissetmemle dalga geçerdi ve midemin bulanmasına tam olarak neyin neden olduğunu bulmak için deneyler yapmaya başladı. O zamandan beri, arabada sorunsuz bir şekilde sevişebileceğimi biliyorum, ancak telefonumda açıkça oynayamıyorum.

Neyse ki vücudum doğru öncelikleri belirliyor.

"Bana öyle bakma," diyor Kesh aniden. Sesi her zamankinden daha da koyu bir ton almıştı. Bakışlarını gözlerimden ağzıma doğru gezdiriyor ama sonra sanki ne yaptığını kendisi de fark etmiş gibi bakışlarını benden kaçırıyor. Başını pencereye doğru çeviriyor.

"Sana nasıl baktım?" diye sordum.

Ruh halindeki değişiklik o kadar ani oluyor ki neredeyse başım dönüyor. "Bana sanki geçmişi düşünüyormuşsun gibi baktın," diye cevap veriyor.

bir süre sonra.

Sertçe yutkunuyorum. "Bunu yapmaya iznim yok mu?"

Kesh muhtemelen kahkaha gibi bir şey olması gereken ama aynı zamanda çaresiz bir ses çıkarıyor. "Hayır."

"Hayır mı? Neden olmasın?"

Bana tekrar bakıyor. "Çünkü benimle yeni anlar yaşamak varken anılara tutunmamalısın."

Sözleri beni suskun bıraktı. Tekrar konuşabilmem için biraz zamana ihtiyacım var. "Kesh-"

"Anneme söyledim," diye araya giriyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor. Sadece Kesh'i algılıyorum, etrafımdaki diğer her şey uzaklaşıyor. "Ne?"

"Ona biseksüel olduğumu ve hem kadınlara hem de erkeklere ilgi duyduğumu söyledim."

Kafamda bir sürü düşünce dolaşıyor. Önce ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Boğazımı temizliyorum ve o anda benim için en önemli görünen soruyu sormaya başlıyorum. "Nasıl tepki verdi?"

Kesh sarsılarak nefes verir. "Beklediğimden farklıydı. Benim için gerçekten zordu ama dürüst olmak gerekirse, annemden babamdan korktuğum kadar korkmuyordum. İlk başta hasta falan olduğumu düşündü çünkü çok gergindim ve daha bir kelime bile edemeden ağlamaya başladım. Ona söylediğimde

Kötü bir şey olmadığı için rahatlamıştı. Sonra hemen özür diledi ve bunu söylemenin nezaketsizlik olup olmadığını sordu."

Hikayesini nefesimi tutarak dinledim.

"Sonuç olarak... Bilmiyorum. Düşündüğümden daha mı iyiydi?" Bunu neredeyse bir soru gibi s ö y l ü y o r .

"Kulağa harika geliyor," diye mırıldanıyorum. Kesh başını sallıyor ve ellerine bakıyor.

Aramızdaki an genişliyor.

"Ben... Ben seni bunu yapmaya zorlamadım, değil mi?" Sonunda sordum.

Kafasını kaldırmadan sallıyor. "Hayır. Bunu senin için değil, kendim için yaptım. Anneme söylemek istedim çünkü doğru hissettirdi."

Göğsümdeki baskının biraz hafiflediğini hissediyorum.

"Beni sevdiğini söyledi. Sanırım bilgi broşürleri sipariş etti ya da internette bir şeyler araştırdı, çünkü şimdi bana pedagoji ders kitabından çıkmış gibi şeyler sorup duruyor. Ayrıca bana ikinci kez güvenli seks hakkında bir ders verdi." Kesh yüzünü buruşturuyor. "Bu seferki ilkinden bile daha tatsızdı."

Homurdanarak bir kahkaha attım. "Anneni seviyorum." Kesh ellerine bakarak gülümsüyor. "Ben de seni seviyorum." Araba durdu. Sanırım benim kalbim de durdu.

Kesh'e bakıyorum, o da başını kaldırıp doğrudan bana bakıyor. Bakışları açık ve onu daha önce hiç görmediğim kadar savunmasız. Arabadaki atmosfer yine değişiyor. Bana öyle geliyor ki Kesh hem çok yakın hem de çok uzakta. Elimi uzatmak istiyorum ama yerimden kıpırdayamıyorum.

"Az önce ne dedin sen?" Fısıldadım.

Keshav zorlukla yutkunur. "Seni sevdiğimi söyledim, Alistair. Bunu uzunca bir süredir yapıyorum. Ve sana aksini hissettirdiysem özür dilerim."

Söylediği her kelime beni derinden etkiliyor. Ondan bu sözleri duymayı, hatta bu sözlerin bir ipucunu duymayı o kadar uzun zamandır umuyordum ki. Şimdi bunu söylediğini duymak hayal gücümün ötesinde. Gözlerimde kırpamadığım yaşlar yanıyor. Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarından kurtulup yanaklarımdan aşağı süzülürken hiçbir şey yapamıyorum.

Sonra yaptığım şey kendiliğinden gerçekleşiyor. Bedenim uzaktan kumandayla kontrol ediliyor ve Kesh'e doğru sıçrayıp kollarımı boynuna doluyorum. Hava sesli bir şekilde dışarı kaçıyor ama şu anda umurumda

değil. Önemli olan tek şey ona olabildiğince yakın olmak.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyorum saçlarına.

Kesh iki kolunu da sırtıma doluyor ve beni kendine çekiyor. "Harika."

İçimden boğuk bir kahkaha patlıyor, aynı zamanda yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülüyor. Yüzüne bakabilmek için ondan biraz uzaklaşıyorum. "Tepkin bu mu? Güzel mi?"

Elini yüzüme götürüyor ve yanaklarımdaki ıslaklığı siliyor. Ağzının kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "Evet," diyor basitçe. Cevap o kadar Kesh ki ona tekrar sarılmak ve sıkıca tutmak zorunda kalıyorum. Elleriyle sırtımı hafifçe okşuyor, kalbimin sakinleşmesine pek yardımcı olmuyor.

"İçeri gelmek ister misiniz?" diye soruyor sonunda. Kararsızca gülümsüyor. "Sana henüz veda etmek istemiyorum."

Kendimi tekrar ondan ayırıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Memnuniyetle."

Kesh biraz öne eğiliyor ve ağzıyla benimkini okşuyor. Sadece ufak bir dokunuş ama yine de tüylerim diken diken oluyor.

"Harika," diye mırıldanıyor yine.

Sonra dudaklarını yavaşça benimkilere indiriyor.

19

Kor

Önümüzdeki hafta benim için tam bir cehennem olacak. Bir yandan iki kötü sınavım olduğu ve annemle babam bu yüzden beni hayal kırıklığına uğrattıkları için, diğer yandan da Wren'le olan şeyi aklımdan çıkaramadığım ve sürekli onu düşündüğüm için.

Ruby ve James'i son birkaç gündür neredeyse hiç görmedim. Masalarında ya da mutfakta oturup final sınavlarına birlikte hazırlanmadıkları zamanlarda Lydia'yı ziyarete gidiyor ya da etkinlik komitesi için bir şeyler organize ediyorlardı. Sadece bir kez oturma odasında Wren'in partisinden bahsettiğini duydum, James gecenin sonunda hepsi için ne kadar iyi geçtiğini ve bundan sonra Wren'i daha sık ziyaret edeceğini söylediğinde. Küçümseyerek homurdanmaktan kendimi alıkoymak için çok çaba sarf ettim.

Son dersten sonra okul binasından çıkarken arkadaşım Maisie bana "Her şey yolunda mı?" diye soruyor. Genelde acelemiz olmaz ve merdivenlerde her türlü konu hakkında konuşmak için zaman ayırırız. Ama bugün eve gidip kendimi internete öyle bir gömmek istiyorum ki Wren Fitzgerald'la ilgili her türlü düşünce aklımdan uçup gitsin.

"Hafta pek de iyi geçmedi," diye cevap veriyorum, gözlerim rugan botlarıma sabitlenmiş. Büyük tokaları olan neon pembesi botlarım okul üniformamla hiç uyuşmuyor ama umurumda değil. Onları bir bit pazarından ucuza almıştım ve o zamandan beri her gün giyebildiğim için mutluyum. Özellikle de renkleri beni her zaman iyi bir ruh haline soktuğu için.

Ama ne yazık ki bugün değil.

"Ben de kimyanın içine ettim. Merak etme Embermaus," diyor Maisie cesaretle ve elinin tersiyle sırtımı sıvazlıyor.

"Kafiye kasıtlı mıydı?" Sırıtarak soruyorum.

"Hayır, ama bu dil konusunda ne kadar inanılmaz bir yeteneğe sahip olduğumu bir kez daha gösteriyor," diye sırıtarak yanıtlıyor.

"Bayan Wright'ın dediği olursa olmaz." Bir sonraki yumruğunu sırıtarak savuşturuyorum ve neredeyse bir sonraki adımda tökezliyorum.

"Alo? Bana karşı nazik olmalısın. Ne de olsa beni okuldan alacak seksi ve gizli bir arkadaşım yok."

"Ateşli bir sırrım yok..." diye söze başlıyorum, ama alttaki tırabzana yaslanmış ve elleri ceplerinde bana bakan birini görünce cümlemin ortasında duruyorum.

Wren.

O burada.

Benim okulumda.

İçimden dilimi ısırıyorum. Kızgınım ama aynı zamanda güvensizim. Mesajıma cevap vermedi. Daha doğrusu, geçen hafta sonundan beri ondan hiç haber almadım.

Burada ne istediği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Yarın görüşürüz, olur mu? Annene benim için bir çörek daha verip veremeyeceğini sor. Teşekkür ederim, sen en iyisisin!" Maisie bana sesleniyor ve ben onu tutmaya fırsat bulamadan, iki örgüsü arkasında havada uçuşarak kalan basamaklardan aşağı atlıyor.

Birdenbire tek başıma kalınca derin bir nefes alıp yavaşça aşağıya iniyorum. Son birkaç haftadır Wren'le karşılaştığımda, onu hep baştan aşağı süzüyor, sol kulağındaki hafif kırışıklık, deri ceketindeki küçük yanık deliği ya da belli bir şekilde gülümsediğinde ağzının köşelerindeki çentikler gibi her ayrıntısını ezberlemeye çalışıyordum.

Artık ne merdivenlerden inerken ne de aynı hizaya geldiğimizde ve o bir şey söylemek için ağzını açtığında ona bakmıyorum. Onun yerine, tek kelime etmeden yanından geçip gidiyorum.

"Bekle!" diye bağırıyor ve peşimden koştuğunu
duyabiliyorum. Onu görmezden geliyorum.
"Tabii ki arkadaşız Ember," diye sesleniyor
arkamdan. Topuklarımın üzerinde duruyorum ve
dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıyorum.

Wren etrafımdan dolanıyor ve önümde duruyor. Ona bakmak canımı acıtıyor, bu yüzden onun yerine ayakkabılarının sararmış uçlarına bakıyorum.

O da pek iyi değil.

Nasıl oluyor da çok kısa bir süre içinde bu arkadaşlığa bu kadar yatırım yapmış olabiliyorum?

Bu çocuğa nasıl bu kadar bağlanmış olabilirim?

"Cevabın çok geç olduğunu biliyorum ama... biz arkadaşız," diye tekrarlıyor Wren, bu kez daha enerjik bir şekilde.

Şimdi elimde değil, gözlerinin içine bakıyorum. "Bu hafta öyle hissetmedim," diye cevap veriyorum. "Ruby ve diğerlerine arkadaşlığımızdan bahsetmek istediğimizi anladım. Sonra kız kardeşimden, benim istenmediğim bir parti düzenlediğinizi öğrendim."

"Özür dilerim," diyor. Parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve ancak o anda Maxton Hall üniformasıyla burada ne kadar göze çarptığını fark ediyorum. Sınıf arkadaşlarımdan birkaçı yanımızdan geçerken merakla bize bakıyor ama şu anda bunun için endişelenemem.

Başımı salladım. "Bir hafta boyunca mesajlarıma cevap vermedin. Ya da senden herhangi bir yaşam belirtisi bile gelmedi. Arkadaşlar böyle davranmaz."

"Biliyorum ve bunun için gerçekten üzgünüm." Bir an için doğru kelimeleri arar. "Ama bu parti... Bütün arkadaşlarım geldi. Seni oraya davet edemezdim, Ember."

Sözleriyle göğsüme vurmuş gibi hissediyorum ve bir adım geri çekiliyorum.

Wren ile birlikte odasını yeniledim ve gecelerimi onun için burs bulmak amacıyla internette araştırma yaparak geçirdim. Mevcut durumla başa çıkmasına yardımcı olan, gecenin bir yarısı konuşacak birine ihtiyaç duyduğunda yanında olan bendim. Birbirimizle saatlerce konuştuk ve yazıştık. İyi arkadaş olduğumuzu düşünüyordum.

Görünüşe göre yanılmışım.

Bu hafta ondan haber alamamak canımı yaktı ama bu, az önce söylediklerinin bana verdiği acının yanında hiçbir şeydi. Aynı zamanda, o anda bir şey benim için çok netleşti.

"Kendimi sevmeyi öğrenmek için yıllarımı harcamadım ki birilerinin beni bu kadar kötü hissettirmesine izin vereyim" diyorum.

Wren başını sallıyor ve bana doğru bir adım daha atıyor. "Demek istediğim bu değildi. Sadece benim ya da arkadaşlarım hakkında yanlış bir izlenim edinmeni istemedim. Ve mesajından sonra... Sana ne cevap vereceğimi bilemedim. Ya da benden haber almak isteyip istemediğini. Bunun senin için nasıl bir şey olduğunu hiç düşünmedim."

"Bana, gizlice benimle tanışmaya çalışıyormuşsun gibi geliyor," diye cevap veriyorum tonsuzca.

Neredeyse inkar etmesini ve benim onun için ne kadar önemli olduğumu iddia etmesini bekliyorum. Bir cevap bekliyorum. On saniye geçiyor. Yirmi. İzimi kaybettirene ve durum gerçekten rahatsız edici hale gelene kadar otuzdan fazla. Bir cevap alamayacağımı fark ediyorum. Sertçe yutkunarak Wren'in yüzüne bakıyorum. Onun yüzüne bakıyorum.

Koyu kahverengi gözleri, siyah, kıvrık kirpikleri, sağ yanağındaki küçük doğum lekesi.

Sonra gözlerimi ondan ayırıyorum ve boğazımı temizliyorum.

"Hoşça kal Wren," diyorum ve dönüp onu kaldırımda bırakıyorum. Ancak o zaman avuçlarımın ne kadar terlediğini fark ediyorum. Nabzımın ne kadar hızlı attığını.

Ve kalbim ne kadar acıyor.

Lydia

"Bunun hakkında ne düşünüyorsun?" diye sorar Ophelia.

Teyzemin iPad'inde bana gösterdiği örgü ceketlere bakarken son anda burnumu kaldırmaktan kendimi alıkoyabiliyorum. Domuz pembesi, simli ve çocuklarıma giydirmek isteyeceğim en son şey.

"Biraz daha az pembeden zarar geleceğini sanmıyorum," diyorum diplomatik bir şekilde, bunun üzerine burnunu kırıştıran Ophelia oluyor.

"Tıpkı annene benziyorsun. Giysilerindeki renklere hep karşı çıkardı."

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca Ophelia'nın fotoğraf albümlerini inceledim ve annemin James'in ve benim kıyafetlerim konusunda harika bir zevke sahip olduğunu fark ettim. Çoğunlukla nötr tonlardaydılar ve birbirlerinin aynısı olmadan her zaman mükemmel bir uyum içindeydiler. Bebeklerimin de aynı şekilde şık olmalarını istiyorum.

"Annem daha yeni alıştı," diyorum.

Ophelia iç geçiriyor ve iPad'i geri çekiyor. Ardından, şu anda en küçük boyutta mevcut olan neredeyse her şeyi alışveriş sepetine ittiği çevrimiçi mağazada geziniyor.

Sonunda güneş gözlüğünün kenarından bana bakarak, "Buna nasıl katlanabiliyorsun anlamıyorum," dedi.

Şezlongda arkama yaslanıyorum ve Ophelia'nın terasında duran ve üzerimize yayılan çizgili şemsiyenin alt tarafına bakıyorum.

"Ben de çok merak ediyorum. Ama bu daha çok... neşeli bir beklenti."

"İkisinin bir sürpriz olması gerektiğine ne zaman karar verdiniz?
paket?" diye sorar Ophelia.

Düşünceler içinde kaybolmuş bir halde karnımı okşuyorum. "Hamilelik başından beri bir sürprizdi. Doktorum bana cinsiyetleri öğrenmek isteyip istemediğimi sorduğunda, beklemenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Sürpriz artık tüm hamileliğimin sloganı oldu, tabiri caizse."

Ophelia ile birlikte olduğumdan beri bebeklerim hakkında konuşurken artık fısıldamam gerekiyormuş gibi hissetmiyorum. Gevşememe ve yapabileceğim hiçbir şey olmadığını kabul etmeme yardımcı oldu ama her şeyin bana gelmesine izin verdim ve sonra da elimden gelenin en iyisini yaptım. Muhtemelen bunu bilmiyor, ama doğum tarihine bir buçuk ay kala kafayı yemediğim için sadece onun desteğine teşekkür etmeliyim.

Bebek modasındaki zevkinin arzulanan çok şey bıraktığı gerçeğiyle başa çıkabilirim ve bugün hala bana parlayan gözlerle önerdiği, ancak şahsen sadece böcekleri korkutmak için kullanacağım neon yeşili tulumları düşündüğümde ürperiyorum.

"Tatlım, cep telefonun çalıyor," diyor Ophelia, iki bahçe sandalyemizin arasında duran küçük yan masayı göstererek.

Ekranı daha iyi görebilmek için güneş gözlüklerimi saçlarıma doğru itiyorum. Beni kimin aradığını gördüğümde k a l b i m pantolonumun içine, daha doğrusu maksi elbisemin içine kayıyor.

Ekranda Cyril'in adı yazıyor.

Telefonu elime alıyorum ve kararsız bir şekilde isminin üzerinde görünen küçük resme bakıyorum. James'in ve benim son doğum günü partimizde kaydedilmişti. Cyril elini başıma koymuş ve beni kendine doğru çekmiş, ben de hayatımın en güzel akşamını yaşıyormuşum gibi kameraya bakıyorum.

Cyril'in bir zamanlar benim için ne ifade ettiğinin hatırası ile neler yapabileceğinin ve neler yaptığının bilgisi çarpışıyor ve bir an için o kadar bunalıyorum ki cevap mı versem yoksa cep telefonunu mümkün olduğunca uzağa mı fırlatsam bilemiyorum.

İki derin nefesten sonra ilkinde karar kıldım.

"Alo?" Kısık sesle sordum.

"Lydia." Sanki telefonu açmamı beklemiyormuş gibi sesi şaşırmış geliyor.

Bekliyorum.

"Nasıl... um. Nasılsın?" diye sorar.

Bir an için o kadar şaşkınım ki ne diyeceğimi bilemiyorum. "Sen ciddi misin?" Sonunda inançsızlıkla idare ediyorum.

Bir an sessiz kaldı. Derin bir nefes aldığını duyabiliyorum, sonra nihayet iç geçiriyor. "Bu konuşmaya nasıl başlayacağım hakkında hiçbir fikrim yok."

"O zaman neden arıyorsun?" Ona çıkışıyorum. Son zamanlarda Cyril'e duyduğum tüm öfke tüm gücüyle içimden fışkırıyor. Bahçe sandalyesinde bir saniye daha duramıyorum ve kendimi yerden kaldırıyorum. Ophelia'nın bana baktığını hissedebiliyorum.

bana bakıyor ama ona dönmüyorum. Bunun yerine bahçede birkaç adım yürüyüp sakinleşmeye çalışıyorum.

Çim fıskiyesi açıldı ve ıslanmamak için direksiyonu kırmak zorunda kaldım.

"Özür dilemek istedim," diyor Cy.

"Bunun için artık çok geç," diyorum acı bir şekilde.

"Bana kızmakta sonuna kadar haklısın," diyor hemen. "Benimle bir daha tek kelime etmeseydin bunu anlayabilirdim. Sadece özür dilemek için aramak istedim. Bu... Davranış biçimim için çok özür dilerim."

Sertçe yutkunuyorum ve gözlerime girmek isteyen yanma hissini geri itiyorum. Cyril'in arkadaşlığı benim için çok önemliydi. Birlikte yatağa girmiş olmamız, ne pahasına olursa olsun kendimi uzaklaştırmak istediğim aşk acısıyla eşleştirilmiş sarhoş bir pervasızlıktı. Harikaydı ama aynı zamanda aptalca ve pervasızcaydı. Ve eğer Cyril'in benden daha fazlasını umduğunu bilseydim, bunu asla yapmazdım.

"Seni incittiğimi biliyorum Cy," diyorum titreyen bir sesle. "Ama böyle bir saçmalık yapmak..."

"Biliyorum."

"Seninle birlikte kimi mahvedeceğini hiç umursamadın. Ruby neredeyse Oxford'daki yerini kaybediyordu. Ve James'e ve her şey için yaptığı suçlamalara başlamak istemiyorum."

"Düşünmedim," diyor.

"Saçmalığın daniskası," diye yüksek sesle bağırıyorum. Yanı başımda, yatağın kenarında yetişen küçük çiçekleri ayaklarımla ezmek istiyorum, o kadar sinirleniyorum ki. "Seni on sekiz yıldır tanıyorum Cyril. Hesapsız kitapsız yaptığın hiçbir şey yok. Bu açıdan tıpkı James gibisin. Ne yaptığını tam olarak biliyordun. Sonuçlarının ne olacağını çok iyi biliyordun."

Bir an sessiz kalır. Nefesi inişli çıkışlı. "Her şeyin eskiden olduğu gibi olmasını istedim. Seni ve James'i hayatımda istiyordum ve bizi tekrar birbirimize yaklaştırdığı sürece bedeli kimin ödemesi gerektiği umurumda değildi. Ama artık umurumda değil. Yaptığım şey için çok pişmanım."

Cyril'in daha önce hiç böyle konuştuğunu duymamıştım. Normalde size kontrolün kendisinde olduğu izlenimini verir - kendisinde, arkadaşlarında, tüm dünyada. Ama şimdi sanki bu kontrolü tamamen kaybetmiş gibi görünüyor.

"Beni affedebilir misin bilmiyorum. Ben bile kendimi affedebilir miyim bilmiyorum," diye devam ediyor. Ama beni hala hayatında istiyorsan, senin için buradayım.

Bu... Sadece sana söylemek istedim."

Sözlerinde umutsuzluk ve pişmanlık duyabiliyorum ama hepsinden öte bir şey var: samimiyet. Söylediklerinde samimi. Ama Cyril'in benim altı ay önceki halimle aynı olmadığımı anladığından emin değilim. Benim hayatım yüz seksen derece değişti, o ise hâlâ geçmişe bağlı görünüyor.

Graham'ın benim için ne kadar önemli olduğunu ve ilişkimizin benim için ne anlama geldiğini anlamasını nasıl sağlayacağımı bilmiyorum. Güvenime bu şekilde ihanet ettikten sonra Cyril'in bir açıklama yapmaya hakkı olup olmadığından bile emin değilim. Ama ona bir şeyi söylemek zorundayım. Aksi takdirde önüme nasıl bakacağımı bilemiyorum.

"Sana bir şey söylemek istiyorum Cy," diye başlıyorum kısık bir sesle. "Ne?" diye soruyor sessizce.

Derin bir nefes alıyorum. "Babam beni Graham'la birlikte olduğum için kovmadı. Hamile olduğum için attı."

Keskin bir şekilde nefes aldığını duyabiliyorum. İkimizin de sessiz kaldığı sonsuzluk gibi gelen bir süre geçiyor. Ayak parmaklarımı biraz oynatıyorum ve ayaklarımın altındaki sıcak çimin hissine odaklanıyorum.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye itiraf ediyor sonunda kısık bir sesle.

Ben de bilmiyorum. Cyril'i daha fazla incitmek istemiyorum, ama sanırım aramızdaki her şeyi kesin olarak netleştirmemizin zamanı geldi.

"Bu seni yoldan çıkardıysa özür dilerim," diyorum beceriksizce. "Ama sana karşı dürüst olmak istiyorum."

"Ne yaptım ben?" diye mırıldandı Cyril.

"Er ya da geç zaten ortaya çıkacaktı," diyorum. "Bu senin davranışını haklı çıkarmaz ama babam beni bir noktada zaten yasaklayacaktı."

Aramıza yine sessizlik yayılıyor. Bana öyle geliyor ki bu telefon görüşmesi sırasında birbirimizle konuşmaktan çok hiçbir şey söylemeden vakit geçiriyoruz. Ama belki de bu o kadar da yanlış değildir. Paylaşılan sessizlikte de çok şey olabilir.

Bir yandan Cy'ın az önce ona açıkladığım şeyi nasıl sindirmeye çalıştığını hissedebiliyorum. Diğer yandan, bizi sonsuza dek birbirimize bağlayan her şeyi hatırlıyorum - Maxton Hall'u atladığımız ve onun yerine alışveriş yapmak için Londra'ya gittiğimiz günler. Sadece konuşarak geçirdiğimiz geceleri ve bir daha asla onun gibi bir arkadaş bulamayacağımı düşündüğüm anları.

Şu anda benim için bir şey netleşti: Cyril'siz bir gelecek hayal edemiyorum. Beni derinden incitmiş olsa da onu kaybetmek istemiyorum.

"Bununla başa çıkabilecek misin Cy?" Sessizce soruyorum.

Boğazını temizliyor ve sanki cevap vermek istiyormuş gibi sesler çıkarıyor, ama hiçbir şey gelmiyor. Ophelia'nın yatağındaki pembe çiçeklere bakıyorum; buraya geldiğimde hâlâ kapalıydılar ama şimdi tamamen açmışlar.

"Sence ben havalı bir amca mıyım?" sesi nihayet ahizenin diğer ucundan geliyor.

Ağzımın kenarlarında çekingen bir gülümseme beliriyor. Kalbimin hafiflediğini hissediyorum. "Ne olursa olsun, senden iyi bir amca olur."

Yakut

"Senin için bir şeyim var," diyor James.

Kitabımdan başımı kaldırıp ona bakıyorum. James bir saat önce oturduğum bahçe sandalyesinin yanında duruyor ve gülümseyerek bana bakıyor. Elinde küçük bir kâğıt yığını tutuyor.

"Kulağa çok gizemli geliyor. Ne?" Soruyorum ve kitabı kapatıyorum - önce kitap ayracını doğru yere koymadan değil.

James masaya geliyor ve yanımdaki sandalyeye oturuyor. Kâğıtlara bir göz atmaya çalışıyorum ama bir saniye içinde onları katlayıp karnına bastırıyor.

"Sürprizler hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor bana.

Aklıma hemen kış bahçesindeki randevumuz geliyor. James o zaman da beni şaşırtmıştı ve o akşamı birlikte geçirdiğimiz en güzel akşamlardan biri olarak hatırlıyorum.

"Senden gelen sürprizler hoşuma gidiyor. Sanırım öyle," diye ekliyorum, bu da dudaklarında bir gülümsemeye neden oluyor.

"Hafta sonu seni kaçırmak istiyorum."

O kadar ani doğruluyorum ki kitap neredeyse kucağımdan kayıyor. İki elimle sıkıca kavrıyorum. "Ne zaman?"

Başını salladı. "Şimdi. Eğer istersen."

Yüzüme yayılan gülümseme karşısında hiçbir şey yapamıyorum. "Nereye?"

"İşte sürpriz bu," diyor sırıtarak. "James!"

Şimdi gülüyor. "Gece kalmak için bir şeyler lazım."

Birdenbire gerginleştim. "Ve hemen gidiyor muyuz?" "İşin biter bitmez."

Ayağa kalkıyorum. Bahçeden geçerken James'in bakışlarını sırtımda hissediyorum ve eve girmeden önce son bir kez ona dönüyorum. Yüzündeki ifade kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor.

Mutlu görünüyor.

Mutfağın önünden geçerken kafamı kapıdan içeri uzatıyorum. Annem tezgahın başında durmuş soğan doğruyor, babam ise tavaya yağ koyuyor.

"James beni kısa bir yolculuğa davet etti," diyorum, sesimdeki heyecanı tam olarak yok edemeden.

Annem arkasını döner. "Biliyoruz. Önceden bize sorun olup olmadığını sordu."

"Nereye gittiğimizi biliyor musun?" Anlamlı bir şekilde sırıtıyor. "Belki."

Ağzımı açıyorum ama daha bir şey söyleyemeden bıçağı bana doğrultuyor. "Unut gitsin. Tek bir kelime bile etmeyeceğim. Tek bir kelime bile."

"Bu haksızlık. Babamla sürprizler söz konusu olduğunda her zaman ağzındaki baklayı çıkarırsın."

"Çünkü benim argümanlarım yenilmez ve onun üzerinde doğru düğmelere basma yeteneğim var," diye araya giriyor babam tavaya bir avuç biber eklerken.

"Bunun kulağa oldukça iğrenç geldiğini söyleyebilirsin, değil mi?" Ağzımın kenarları aşağı doğru kıvrılmış bir şekilde soruyorum.

Kaşlarının arasında düşünceli bir kırışıklık oluşuyor. "Haklısın," diyor. "Ne kadar komik." Sonra hiçbir şey olmamış gibi davranıyor ve biberleri kaşıkla ileri geri itiyor.

James'in arkama geçip sırtımı okşadığını hissediyorum, sadece çok kısa bir süre. Annemle babamın yanındayken hep böyle olur: küçük, gizli jestler ve dokunuşlar. Bir daha asla.

"En azından minicik bir bahşiş alacak mıyım?" Gülümseyerek soruyorum.

James, ağzı kulağımın hemen üzerinde durana kadar öne eğiliyor. "Dileklerinden birini gerçekleştirmek istiyorum, Ruby Bell."

Karnımdan vücuduma doğru bir karıncalanma hissi yayılıyor. "O zaman gidip toplansam iyi olacak," diyorum kısık bir sesle.

20

Yakut

İlk yarım saat boyunca nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok. Ama bir noktada bir sonraki büyük şehirleri duyuran bir sokak tabelasının yanından geçiyoruz ve sonra her şey yerine oturuyor.

"Hayır!" Ben haykırıyorum.

"Hayır, ne?" diye yanıtlar James.

"Sür... Oxford'a mı gidiyoruz?"

Aslında, soru gereksiz. Gülümsemesi yeterli bir cevap.

Başka ne yapacağımı bilemediğimden, ama aniden çok heyecanlandığımdan, tüm gücümle omzuna vurdum. "Bu çok havalı! Tam olarak nereye gidiyoruz?" diye sordum. Üniversiteye mi gidiyoruz? St. Hildas'a mı? Aslında orada planlanan bir etkinlik yok, yayına abone oldum ve bültene de aboneyim. Yoksa bir şey mi kaçırdım? Herhangi bir etkinlik var mı?"

James sırıtıyor. "Programı görmek için biraz daha beklemeniz gerekecek." Sonra sol üst kolunu kısaca ovuşturuyor. "Bu arada, acıttı."

"Elimde değil. İçimden gelen heyecan buydu." Gülerek başını sallıyor.

Bir saat daha araba kullandıktan sonra, artık Oxford'a giden direkt rotada olmadığımızı fark ediyorum, ama James soru soran sesime sadece omuz silkerek tepki veriyor. Bir kavşaktan ve iki kavşaktan daha geçiyoruz ve bir noktada James bana tanıdık gelmeyen bir çıkışa giriyor. Başka bir taşra yoluna girdiğinde, beni nereye götürdüğünü tahmin etmeye çalışmaktan vazgeçiyorum.

Kampüse değil, bu kesin.

Yarım saat daha köy yolunda kaldıktan sonra James sağa, daha küçük bir patikaya ve biraz sonra da daha dar bir patikaya sapıyor. Şimdi bir araba bize doğru gelirse, solumuzdaki kolza tarlasına sapmamız gerekiyor. Kapatılmış navigasyon cihazına bakıyorum ve James'in yolunu kaybetmiş olabileceğini ve bunu kabul etmek istemediğini düşünüyorum. Ama ona yan gözle baktığımda rahat bir izlenim bırakıyor.

Neşeli gülümsemesi de gözümden kaçmıyor.

"Beni böyle merakta bırakmaktan hoşlanıyorsun," diyorum.

"Belki biraz," diye itiraf ediyor, hafif bir gülümseme dudaklarından ayrılmadan. "Ama seni rahatlatacaksa, yaklaşık on dakika içinde orada oluruz."

Yol bizi Oxfordshire'da pitoresk bir köy olan Brightwell-Sotwell'e götürüyor. Bir kartpostal için mükemmel bir resim oluşturacak bir dizi sazdan evin ve otlaklarında eşek ve koyunların bulunduğu bazı çiftliklerin yanından geçiyoruz. Sonra James çakıllı bir patikaya sapıyor ve birkaç dakika sonra uzakta küçük bir kulübe beliriyor. Çerçevesi nane yeşiline boyanmış ekli bir kış bahçesi vardır ve araba yolu, tam çiçek açan ve her şeyin en az köyün geri kalanı kadar pitoresk ve masalsı görünmesini sağlayan birçok küçük ağaç ve çalı ile kaplıdır.

"Bir kulübede mi uyuyacağız?" Gözlerimi güzel manzaradan ayırmadan soruyorum.

"Pek sayılmaz," diye yanıtlıyor James, arabayı uzun araba yolunun sol tarafına park ederek. Kemerini çözüyor ve dışarı çıkıyor. Ben de aynısını yapıyorum ve birlikte kulübeye doğru yürüyoruz, aynı anda orta yaşlı sarışın bir kadın kapıdan çıkıyor ve bize kibarca gülümsüyor.

"Merhaba, ikinize de. Sen James olmalısın, ben Martha," diyor.

"Aynen, e-posta gönderdik," diye yanıtlıyor James. "Bu benim arkadaşım, Ruby."

"İşe yaraması ne kadar güzel." Kendinden dokunmuş bir kurdelenin ve ahşaptan oyulmuş bir yaprağın kolye olarak takılı olduğu bir demet anahtarı elinde tutuyor. "Kulübe bahçenin arka tarafında. İsterseniz size hemen gösterebilirim," diyor ve kulübenin yanından geçen küçük bir patikayı işaret ediyor.

James başını sallıyor. Onu kır çiçekleri ve çalıların çaprazlama büyüdüğü ve kulübeden yaklaşık elli metre uzakta küçük bir evin bulunduğu bahçeye kadar takip ediyoruz. Neredeyse dönüştürülmüş bir karavana benziyor, ama ahşaptan yapılmış, koyu renkli bir çatısı ve şu anda açık olan sürgülü bir kapısı var. Yan tarafında küçük bir pencere var, önünde beyaz, şeffaf bir perde çekili. İçeriye bir merdivenle çıkılıyor ve evin her tarafına kokusu havayı dolduran çiçekler ekilmiş.

"İşte geldik," diyor Martha. "Resimlerde çift kişilik bir yatak olduğunu ve batıdaki tarlaların manzarasına sahip olduğunuzu gördünüz. Banyoda hijyen ürünleri bulacaksınız ve ihtiyacınız olan diğer her şey mevcut olmalı."

Yanımdaki James başını sallıyor ama ben gözlerimi konaklama yerinden ayıramıyorum. Heyecan midemden parmak uçlarıma kadar içime yayılıyor.

"Kahvaltı kış bahçemizde yapılıyor," diye devam ediyor Martha. "Kahve ve çeşitli çaylar, yandaki çiftlikten taze süt, ev yapımı reçeller ve kendi tavuklarımızdan yumurtalar var. Ayrıca her sabah taze ekmek pişiriyorum, eğer vaktinde uyandıysanız sıcak sıcak tadını çıkarabilirsiniz."

"Kulağa harika geliyor," diyorum.

James'e anahtarı uzatır. "Herhangi bir sorunuz olursa, bugün öğlene kadar evde olacağım. Ondan sonra işe gitmem gerekiyor ama acilse beni cep telefonumdan arayabilirsin. Numaram sende var, değil mi?"

James başını sallar. "Evet, çok teşekkür ederim."

"O zaman sonra görüşürüz, belki." Bize el sallıyor ve geldiğimiz yoldan geri dönüyor. Hemen James'in elini tutuyorum ve onu kulübenin ön kapısına çıkan küçük merdivene doğru çekiyorum. Yan yana tırmanmak için çok dar, bu yüzden devam ediyorum ve kalbim çarparak kafamı içeri sokuyorum.

İlk gördüğüm şey, kulübe çok dar olduğu için duvarın bir tarafından diğer tarafına uzanan çift kişilik bir yatak. Tam karşısında, odanın diğer ucunda, önünde odunların yığılı olduğu siyah bir şömine var. Duvarın ortasında, üzerinde bir su ısıtıcısının ve içinden çeşitli türlerde çay poşetlerinin döküldüğü bir kutunun bulunduğu dar bir çekmeceli sandık var. Üzerinde küçük kancalar üzerinde birkaç çay ve kahve fincanı asılı ve yanında muhtemelen banyoya açılan ahşap bir kapı var.

James başparmağını elimin arkasında gezdiriyor ve ben ona dönüyorum. Bakışları her şeyi anlatıyor: Sevgi dolu ve sıcak, ama aynı zamanda içinde bir parça gerginlik ve heyecan da keşfediyorum. Sanki tepkimin ne olacağından emin değilmiş gibi.

"Son birkaç haftada yaşadığın onca şeyden sonra, her şeye biraz ara vermenin iyi olacağını düşündüm," diyor sessizce. "I-"

Kollarımı boynuna doladığımda ve fırtınalı sarılışımla ondan gelecek her kelimeyi boğduğumda daha fazla ilerleyemiyor. Gözlerimi kapatıyorum ve James'e tutunuyorum, bu anı sonsuza kadar hafızamda tutmaya çalışıyorum, böylece her kötü hissettiğimde onu ortaya çıkarabilir ve ona tutunabilirim.

"Şimdiye kadarki en iyi sürpriz," diyorum James'in boynuna. Sonra biraz geriye yaslanıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Teşekkür ederim."

Gülümsüyor ve bir tutam saçını yüzümden çekip alıyor. Bir elimi boynuna koyuyorum, onu kendime çekiyorum ve öpüyorum.

James boğuk bir ses çıkarıyor ve hemen kollarını bana doluyor. Beni kendine doğru çekiyor ve öpüşmeyi derinleştiriyor. Dillerimiz birbirine değerken inliyorum ve James'in ellerinin huzursuzca sırtımı okşadığını hissediyorum. Parmaklarımı yumuşak saçlarında gezdiriyorum ve alt dudağını ısırmak üzereyken aniden kendini benden ayırıyor.

"Bu mümkün değil," diyor nefes nefese.

"Mümkün değil mi?" Şaşkınlıkla

soruyorum.

Başını iki yana sallar. "Yapmamız gereken başka bir şey var, Ruby."

Burada kalmayı o kadar çok isterdim ki. James'le bu yatağa gömülmeyi, sonunda yalnız olduğumuz gerçeğinin tadını çıkarmayı ve onunla birlikte geçirdiğim zamanı unutmayı. Ama aynı zamanda neden burada olduğumuzu ve bugün için başka neler planladığını bilmek istiyorum.

James, "İstersen eşyaları bırakıp yola devam edebiliriz," diyor.

Bunu uzun süre düşünmeme gerek yok. "Anlaştık."

Çünkü beni nereye götürecek olursa olsun, bunu dört gözle bekliyorum.

Oxford, Brightwell-Sotwell'den sadece on üç mil uzaklıkta. Trafik sıkışıklığı nedeniyle beklenenden uzun süren yolculuk sırasında tamamen aptalca ama komik bir radyo programı dinliyoruz. Dışarısı o kadar sıcak ki pencereyi açıp elimi dışarı uzatabiliyorum. Parmaklarımla havayı kesiyorum ve uçarak geçen evlerin ve tarlaların görüntüsünü içime çekiyorum.

Leckford Yolu'ndan Oxford'un kuzeyine doğru gidiyoruz ve yol kenarındaki bir park yerinde duruyoruz. James arabanın yanına geliyor ve benim için kapıyı açıyor. İndikten sonra merakla etrafa bakıyorum. Hepsi cumbalı ve sivri çatılı, duvarları pürüzlü taştan yapılmış ve onlarca yıldır İngiliz havasına maruz kalmış olması gereken cepheleri lekeli apartmanların bulunduğu bir yerleşim bölgesindeyiz.

James benimle birlikte genç bir adamın elini sıkmak için beklediği girişlerden birine doğru yürüyor.

"İyi günler Bay Beaufort," diyor kibarca ve sonra benim de elimi sıkıyor. "Ben Shaun Cornell, bir telefon görüşmesi yaptık." Cümlenin ilk kısmını bana, son kısmını James'e hitaben söylüyor. "Gidelim mi?"

Kafam karışmış bir şekilde ikisi arasında gidip geliyorum ve James'e bu evin ne olduğunu sormak üzereyken bakışlarım Bay Cornell'in kolunun altına sıkıştırdığı dosyada duruyor. Üzerinde bir logo basılı. Daha fazlası

Özellikle de, evin önüne yerleştirilen tabelada da gördüğüm aracı şirketin logosu.

"James," diye fısıldıyorum emlakçının arkasından apartmana girerken. "Burada ne işimiz var?"

James başparmağıyla elimin arkasını okşuyor. "Bir daire bakıyoruz."

Topuklarımın üzerinde durdum. Şaşkın bakışımı görünce hızla başını sallıyor.

"Benim için," diyor hemen. "Sonsuza kadar seninle kalamam ve mezun olduktan sonra yapacak bir şeylere ihtiyacım var."

"Oxford'a gitmek istemediğini sanıyordum," diyorum sessizce.

"Şimdi beni sorgularsan planımı mahvedersin. Önce yukarı çıkıp dairenin neye benzediğini görmemiz gerekmez mi? Biraz dinlendikten sonra sana her şeyi açıklayacağım."

Tereddüt ediyorum. Sorular kafamın içinde dönüp duruyor ve hepsini birden sormak istiyorum. Ama sonra bakışlarım önümüzde merdivenleri çıkmakta olan komisyoncuya takılıyor ve sabırlı olmam için kendimi uyarıyorum. James bir şeyler düşünmüş olmalı ve ben onun planını mahvetmek istemiyorum.

"Tamam," diyorum sonunda.

James elimi sıktı.

Tepeye vardığımızda, Bay Cornell büyük bir anahtar demetiyle kapıyı açıyor ve girebilmemiz için bizim için açık tutuyor.

"Mülk iki yatak odalı eski bir daire," diye anlatmaya başlıyor. "Bu tarihi mülk harika bir kat planına, geniş bir ortak bahçeye ve bir araçlık park alanına sahip. Koridoru ve dairenin geri kalanının tamamını kapsayan bir el hareketi yapıyor. "Dışarıda bekleyeceğim ve işiniz bittiğinde ve sorularınız olduğunda memnuniyetle geri geleceğim."

James başını sallar. "Teşekkür ederim, Shaun."

Emlakçı kibarca gülümsüyor, sonra daireyi terk ediyor. Merdivenlerdeki ayak seslerini hâlâ duyabiliyorum, sonra sessizlik.

Yavaşça etrafıma bakıyorum. Yerinden bir santim bile kımıldasan ahşap zeminler gıcırdasa da daire iyi durumda.

"Geçelim mi?" diye soruyor James ve koridorun sağındaki ilk odaya doğru başını sallıyor.

Yolu gösteriyorum ve pişmiş toprak tonunda boyanmış ve yüksek tavanı sıva ile süslenmiş küçük, dikdörtgen bir oturma odasına giriyorum. Bir şömine ve öğle güneşinin içeri süzüldüğü küçük bir cumba var.

oda. Cumbanın önündeki yemek masası zaten bazı kullanım izleri gösteriyor ve beraberindeki sandalyeler de pek sağlam bir izlenim bırakmıyor, ancak bu, burada kendimi hemen evimde hissettiğim gerçeğini değiştirmiyor - sanki önce hayatla doldurulması gereken steril bir odada değil de bir evdeymişim gibi.

"Yan oda mı?" diye sorar James sessizce.

"Evet," diye cevap veriyorum ve onunla birlikte oturma odasından koridora doğru yürüyorum. Bir sonraki oda mutfak, biraz dar, ancak yüksek kaliteli granit tezgahı ile etkileyici (babam kesinlikle bunun için öldürürdü) ve buzdolabı, gaz ocağı ve fırın ile tam donanımlı, ancak ikincisi, daha yakından incelediğimde fark ettiğim gibi, acilen tekrar temizlenmesi gerekiyor.

James'in bana yan odaya gitmek isteyip istemediğimizi sormasına gerek yok. Bu sefer benimle gelmesi için elini hafifçe çeken ben oluyorum.

Oturma odasının aksine, yatak odası kare şeklinde ve açık gri duvarlara sahip. Burada sadece ahşap bir karyola ve evdeki odamdakiyle hemen hemen aynı boyutta küçük bir gömme dolap var. Tavanın ortasında beyaz gölgeli büyük bir lamba asılı.

Banyo baktığımız son şey. Burası da çok büyük değil ama derzler temiz ve duvarlarda herhangi bir leke bulamıyorum.

Ondan sonra sıra son odaya geliyor. Yatak odasıyla hemen hemen aynı büyüklükte ve mevcut kiracı burayı ofis olarak kullanmış gibi görünüyor. Bir duvarda siyah bir yönetici koltuğu ile büyük ve eski bir masa var. Üstünde, üzerine çözemediğim notların karalandığı bir beyaz tahta asılı.

En güzeli de buradan evin bahçesini görebiliyorsunuz. Pencereye çıktığımda, komşulardan birinin beagle cinsi köpeğiyle oynadığını, bir adamın da yandaki arazide çamaşır ipine çamaşır astığını görüyorum. Bir süre ikisini izliyorum, sonra dönüp pencerenin pervazına yaslanıyorum ve tam arkamda duran James'e bakıyorum.

"Birkaç şeyin yapılması gerekse bile daire güzel."

James bakışlarıma karşılık veriyor. Elini kaldırıyor ve örgümden kurtulan bir tutam saçı yüzümden uzaklaştırıyor. Yavaşça kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Bence de harika biri."

Başka bir şey söyleyecek mi diye bekliyorum ama şu anda parmağını yavaşça üzerinde gezdirdiği kulak kepçemden çok etkilenmiş görünüyor. Tüylerim diken diken oluyor.

"Bana neden burada olduğumuzu açıklamak ister misiniz?" diye sordum.

Başını sallıyor ama konuşmaya başlaması için bir dakika daha geçmesi gerekiyor.

"Nasıl devam edeceğimizi hiç konuşmadık," diyor sonunda. "Mezun olduktan sonra yani."

Sertçe yutkundum. Bu tür bir konuşmayı düşünmeme bile izin vermedim. Yaşadığımız onca şeyden sonra olmazdı. Bir tanesini atlatır atlatmaz bir sonraki zorluğu önümüze getirmek istemedim.

James aniden, "Bu daireyi satın almak istiyorum, Ruby," dedi.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve nabzım kulaklarımda atmaya başladı. "Ne?"

James'in bakışlarında beni heyecanlandıran ama aynı zamanda güvende hissettiren bir kesinlik var. Arka cebine uzanıyor ve deri cüzdanını çıkarıyor. Açıyor ve bölmelerden birinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıyor. Kâğıdın köşeleri artık kahverengimsi ve sanki cüzdanın rengini almış gibi görünüyor. James notu açtığında onu hemen tanıyorum.

James'in listesi. Oxford'da, konuştuğumuz ve birbirimize güvendiğimiz gece yazdığımız liste. Daha önce hiç olmadığımız kadar yakın olduğumuz o gece.

Sanki sayısız kez açıp katlamış gibi oldukça hırpalanmış görünüyor.

"Burayı hatırlıyor musun?" diye

soruyor James. "Elbette," diyorum.

"Bana uğruna savaşmaya değer hayaller olduğunu hissettiren ilk kişisin."

"James-" diye fısıldıyorum.

Başka bir şey söyleyip söylemeyeceğimi görmek için bekliyor ama ben sadece elindeki nota bakabiliyorum.

"Bunu burada ele almak istiyorum. "Doğru yapmaktan bahsediyorum," diye devam ediyor bir süre sonra. Dünyanın benim için başka neler sakladığını görmek istiyorum. Senin yolunun çoktan çizildiğini, benimkinin ise çizilmediğini biliyorum ama liseden sonraki zamanı nasıl birlikte geçirebileceğimizi düşünüp duruyorum. Birbirimizi kaybetmeden ikimiz de hayallerimizi nasıl gerçekleştirebiliriz?" Yutkunduğunu görebiliyorum.

Kalbim gittikçe daha hızlı atıyor. Elini o kadar sıkı tutuyorum ki James'in canı acıyor ama o hiçbir şey belli etmiyor.

"Size bir şey gösterebilir miyim?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, tamamen felç olmuş ve aynı zamanda onun sözleriyle sarhoş olmuş bir halde. James masaya doğru ilerliyor ve oturuyor. Sonra çantasını aldı ve MacBook'unu çıkardı. Açıyor, şifresini giriyor ve ardından tarayıcıya tıklıyor.

Arkasında duruyorum ve ellerimi sandalyenin arkasına koyuyorum. James adres çubuğuna bir şeyler yazıyor ama o kadar hızlı ki okuyamıyorum. Üç saniyeden kısa bir süre sonra bir sayfa açılıyor. Adı en üstte açık harflerle yazılmış bir blog:

Beaufort'un Ötesinde

Tasarım basit ve nettir, tek renkler sessiz gri ve mavi tonlarıdır. Ana sayfanın üst yarısında, manzara görüntüleri ve bazı metin pasajları bir kaydırıcıda dönüşümlü olarak yer alıyor.

Aşağı kaydırıyorum - ve nefesimi tutuyorum.

"James Beaufort Hakkında" başlıklı bir kutuda James'in daha önce hiç görmediğim bir fotoğrafı var. Üzerinde sade siyah bir gömlek var ve resim siyah beyaz olmasına rağmen bahçemizde çekildiğini hemen fark ediyorum. Eğer arka planda elma ağacımız olmasaydı, en sonda sağ alt köşede küçük harflerle yazılmış telif hakkı ortaya çıkacaktı: © Ember Bell.

Şaşkınlıkla önce dizüstü bilgisayarın ekranına, sonra tekrar James'e bakıyorum.

Derin bir nefes alır.

"Bunu denemek istiyorum, Ruby. Birlikte hazırladığımız liste üzerinde parça parça çalışmak istiyorum. Tutkumun ne olduğunu bulmak ve acele etmemek istiyorum. Seyahat etmek ve dünyayı görmek istiyorum," diyor James hızla. Kelimeler ağzından dökülüveriyor. Sandalyede yarı bana dönüyor ve bana bakıyor. "Ama her şeyden önce seni istiyorum."

Beni suskun bıraktı. Kafamdaki karmakarışık düşünceleri çözmeye çalışıyorum ama James'in sözleri beni tamamen şaşırttı. Birkaç kez cevap vermeye başlıyorum ama her seferinde vazgeçiyorum çünkü hissettiklerimi nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum.

Sonunda verebildiğim tek tepki soluksuz bir kahkaha oldu.

"Wordpress kullanmayı ne zaman öğrendin, lütfen?"

James şaşkınlıkla göz kırpıyor, sonra gülümsüyor. "Ember'dan ders aldım."

Başımı sallayarak ana sayfaya bakıyorum. Öne doğru eğilip yukarıdan aşağıya doğru tekrar kaydırıyorum. Henüz fazla bir şey yok, sadece biraz dolgu metni ve çeşitli seyahat raporlarının örnek biçimlendirmesi var, ama hayal edebiliyorum

James'in bu blogu nasıl deneyimlerle dolduracağını merak ediyorum. Bu adımın onun için ne anlama geldiğini düşünmek bile kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oluyor.

Daha fazla tereddüt etmeden sandalyenin etrafında yürüyorum ve James'in kucağına oturuyorum. Kollarımı boynuna doluyorum, gözlerimi kapatıyorum ve ona sıkıca sarılıyorum.

Eylül ayında tanıştığım çocuğu düşünmek zorundayım. İçine kapanık ve ailesine karşı yükümlülüklerinin altında neredeyse ezilen bir çocuktu. Bu çocuk, kendi yarattığı bir geleceğe sahip olabileceğini asla düşünemezdi.

"Bu harika bir fikir," diye fısıldıyorum boynuna doğru.

James kollarını bana doluyor ve beni sıkıca çekiyor. "Böyle düşünmene sevindim. Bugünden gerçekten korkuyordum. I-" Bocalıyor. "Her şeyi sana borçluyum Ruby. Kendimi dinlemem ve okuldan sonra gerçekten ne yapmak istediğimi düşünmem için bana itici güç verdin. Bunun için sana sonsuza kadar minnettar kalacağım."

Gözlerinin içine bakabilmek için biraz geriye yaslanıyorum. Elimi boynunda gezdiriyorum, daha ileride çenesinin üzerinde gezdiriyorum ve ona gülümsüyorum, ancak aniden gözlerim yaşarıyor.

"Ama bir daire sizi sınırlamıyor mu?" Vıraklayarak soruyorum. "Yani, seyahat etmek istersen?"

Başını yavaşça sallıyor. Dalgınca elini kalçamda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor - beni sakinleştiren ve aynı zamanda heyecanlandıran bir dokunuş.

"Annem her zaman gayrimenkulün mantıklı bir yatırım olduğunu söylerdi," diye yanıtlıyor. "Beaufort'taki hisselerimi sattıktan sonra, paranın seyahatlerime harcamadığım kısmını bir şekilde yatırıma dönüştürmem gerekecek. Ayrıca, tüm yıl boyunca seyahat etmeyi planlamıyorum ve İngiltere'deyken seninle birlikte olmak istiyorum. Ve Oxford'a gideceğine göre, daha iyi bir yer düşünemiyorum."

"Bunu sadece benim için yapmayacaksın James," diye fısıldıyorum boğuk bir sesle.

"Birbirimizi kaybetmemizi istemiyorum. Bunun bir işaret olması gerekiyordu Ruby.

İkimiz konusunda ciddiyim ve mezun olduktan sonra da seninle kalmak istiyorum."

Küçük ofis aniden çok daha büyük hissettiriyor. James gözlerimin içine bakıp bana bu anlamlı sözleri fısıldarken tüm dünya genişlemiş gibi görünüyor.

"Ben de seninle olmak istiyorum," diye cevap veriyorum aynı sessizlikle.

Bir sonraki an, James öne doğru eğiliyor ve ben ona doğru geliyorum. O da en az benim kadar bu andan etkilenmiş bir şekilde ağzını benimkine bastırıyor. Öpüşmemiz o kadar yoğun ki, bir noktada yukarı ve aşağı nerede bilmiyorum. Tek yapabildiğim James'e tutunmak.

En son ne zaman böyle öpüştüğümüzü bilmiyorum.

Ellerimi James'in boynunda, gömleğinin yakasında gezdiriyorum ve parmaklarımla altındaki deriyi okşuyorum. Dokunuşum altında sıcak hissediyor, tıpkı şu anda hissettiğim kadar sıcak. James ellerinin vücudumda dolaşarak belime kadar gelmesine izin veriyor. Arkasına uzanıp iki elini de sırtıma koyarak beni kendisine daha da yaklaştırmadan önce kaburga kemiğimin üzerinde bir iz bırakıyor. Beni daha da derinden öperken iç çekiyorum, dudağımı hafifçe ısırıyor.

"Bay Beaufort?" diye aniden komisyoncunun sesi duyulur.

James'ten o kadar ani bir şekilde ayrılıyorum ki tökezliyorum ve ofis sandalyesi yere doğru kayıyor. James beni sıkıca tutuyor ve aynı anda kendisiyle birlikte yukarı çekiyor. Bir eliyle beni arkamdan destekliyor ve diğer eliyle dizüstü bilgisayarı kapatıyor.

"Ofisteyiz, Shaun," diye yanıtlıyor kaymış tişörtünü düzelttikten sonra.

Birkaç saniye sonra, komisyoncu kapının eşiğinde belirdi. Aramızda bir ileri bir geri bakıyor. Sorduğunda ağzının kenarlarının seğirmesi gözümden kaçmıyor: "Bahçeyi görmek ister misiniz?"

21

James

Brightwell-Sotwell'e döndüğümüzde Ruby ve ben akşam yemeği için kahvaltı yapıyoruz ve bunu neden daha önce yapmadığımı merak ediyorum. Tüm zamanların en iyi fikri gibi görünüyor.

Daha sonra güzel havadan yararlanmaya ve bahçede oturmaya karar veriyoruz. Martha bize kulübenin birkaç metre arkasında küçük bir oturma alanı olduğu ve buradan geniş tarla manzarasının engelsiz bir şekilde görülebileceği tüyosunu verdi. Ruby önden giderken ben de kulübeden iki yün battaniye alıyorum ve ikimiz de üzerimize sarınıyoruz. Death Cab for Cutie, Iron & Wine, Keaton Henson ve Vancouver Sleep Clinic'in sakin şarkılarından oluşan bir çalma listesi açıyorum ve birlikte gökyüzünün renk değiştirmesini izliyoruz.

"İlk olarak nereye seyahat etmek istediğini biliyor musun?" Ruby bir ara bana sordu.

"Tayland," diye o kadar hızlı cevap veriyorum ki neredeyse utanıyorum. "Listede bu var. Diğer destinasyonlarla ilgili seyahat raporlarına ne kadar bakarsam bakayım, hep orada takılıp kalıyorum. Şimdiye kadar internette bulduğum tüm ipuçlarını depolayabileceğim bir rota bile seçtim."

Uçağa binmeyi ve şimdiye kadar sadece dergilerden ve blog yazılarından bildiğim her şeyi nihayet görmeyi düşündüğüm anda, bedenime benim için tamamen yeni olan bir enerji giriyor. Sanki içimde artık durdurulamaz bir şey uyanmış gibi hissediyorum ve şu ana kadar sadece belirsiz planlar olsa bile, bu heyecan verici ve geleceğimi düşündüğümde daha önce hissettiğim her şeyden daha iyi.

"Sana yardım etmek istiyorum," diyor Ruby. "Organizasyon konusunda iyiyimdir. Uçuş ve konaklama rezervasyonunu birlikte yapabiliriz, ben de seyahat için yapılacakların bir listesini çıkarabilirim, sonra da bunları parça parça gözden geçiririz."

Ona dikkatle bakıyorum. Arka plandaki hoparlörlerden Keaton Henson'ın sakin sesi gelirken Ruby'nin bakışları batmakta olan güneşte. Onun bu görüntüsünü asla unutacağımı sanmıyorum: yanaklarındaki kızarıklık, yüzündeki

Rüzgarda hafifçe savrulan saç telleri, hafifçe ayrılmış dudakları. O kadar güzel ki bazen nefesimi kesiyor.

"Bütün bunlar senin için gerçekten iyi mi Ruby?" Sessizce sordum.

Bacaklarını yukarı çekiyor ve kollarını bacaklarına doluyor. Sonra başını dizlerinin üzerine koyuyor ve yandan bana bakıyor. Gözlerinde melankoliyi görebiliyorum ama aynı zamanda mutlu bir ışıltı da var.

"Zor olacak," diye başlıyor yavaşça, "ama aynı zamanda bunu yapmak istemenin harika olduğunu düşünüyorum. Tıpkı senin beni desteklediğin gibi ben de seni kesinlikle destekleyeceğim."

Başımı sallıyorum ve bilinçsizce nefesimi tuttuğumu fark ediyorum. Yavaşça kaçmasına izin veriyorum.

Blogumla bir okuyucu kitlesi bulup bulamayacağımı öngöremiyorum. Birkaç ay sonra elim boş dönebilir ve girişimimin başarısız olduğunu kabul etmek zorunda kalabilirim. Ama eğer işe yararsa - o zaman ne olacak? Birbirimizden bu kadar uzun süre ayrı kalabilir miyiz, otomatik olarak daha da ayrı yaşamadan?

Bu soruların cevabını birkaç ay daha öğrenemeyeceğim. Şu anda yapabileceğim tek şey uzanıp Ruby'nin yanağını kucaklamak. Öne doğru eğilip dudaklarımın onunkilerle birleşmesine izin verebilirim.

Öpüşmemiz nazik. Belirsizlik dolu ama aynı zamanda güzel. "Beni yanlış anlamayın: Bir kale köpeği gibi ağlayacağım garanti. Havaalanı," diyor Ruby bir an için benden uzaklaşırken.

"Havaalanının ortasında işe giden utanç verici çift biz miyiz?"

Hafifçe gülüyor ama sesi üzgün geliyor. Alnımı onunkine yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Benimle gelebilirsin," dedim. "Yazın ilk birkaç haftasında yani."

Ruby nefesini tutuyor. Gözlerimi tekrar açıyorum.

"Bunun senin maceran olması gerekiyordu James," diye fısıldıyor.

"Yazı seninle geçirmekten daha iyi bir şey düşünemiyorum," dedim. Aslında bu teklif için beklemek istiyordum. Buraya yolculuk, daire, blog ... Ruby'yi öldürmek istemiyorum. Ama şu anda elimde değil. Ona benim için ne kadar önemli olduğunu açıkça ifade etmeliyim.

"Tabii ki sadece sen istersen," diye ekliyorum hemen. "Oxford'a hazırlık için zaman planladıysanız, bunu anlarım elbette."

Bunun üzerine sırıtıyor. "Gerçekten Tayland'a gitmem mi gerekiyor?"

Başımı salladım. "Küçük bir tur atabiliriz. Ya da hep aynı yerde kalırız, nasıl isterseniz."

"Kulağa gerçek olamayacak kadar güzel geliyor," diye fısıldıyor ve bana daha da sokuluyor. "Seninle şu sokak pazarlarından birine gidip oradaki yemeklerin tadına bile bakabilirim."

"Ve birlikte Khao Sok Ulusal Parkı'na gitmeliyiz. Bir de Khao Lak'ta göl manzaralı bir bungalova."

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

Ruby yana dönüyor ve çeneme nazik bir öpücük konduruyor. Sonra bir tane daha. Çenemden aşağıya doğru bir iz çiziyor. Ruby'nin dilini boynumda hissettiğimde keskin bir nefes alıyorum. Biraz sonra yukarı doğru bir iz bırakarak öpüyor ve yüzümün bir el genişliğinde önünde duraklıyor. Gözlerinin yeşili bana hiç bu kadar net görünmemişti. "Seni seviyorum James," diye fısıldıyor.

Kalbim yerinden fırladı. Öne eğildim ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. Nefesinin kesildiğini duyuyorum. "Ben de, Ruby Bell."

Onu tekrar öptüğümde, geleceğe dair tüm düşünceler Ruby ve ben birbirimize yaklaştıkça daha da kaybolan bir sise dönüşüyor.

İki elimle yüzünü kavrıyorum ve onu kendime daha da yaklaştırıyorum. Sadece tesadüfen battaniyenin omuzlarından kayıp yere düştüğünü fark ediyorum. Bir sonraki an sandalyesinden kalkıyor ve tıpkı daha önce apartmanda olduğu gibi kucağıma tırmanıyor.

Bu sefer birinin bizi bölme riskini almak istemiyorum - daha fazla uzatmadan Ruby'yi sıkıca kavrıyorum ve kollarımda onunla birlikte ayağa kalkıyorum. Ben kamaramıza doğru yürürken öpüşmeye devam ediyoruz. Sadece merdivenlerde ağzımı onunkinden ayırıyorum ve kaçırmamak için basamaklara bakıyorum. İçeri girdikten sonra Ruby'nin vücudumdan aşağı kaymasına izin veriyorum ve onu dikkatlice yere bırakıyorum. Sonra sürgülü kapıyı kapatıyorum. Sırtımı kapıya yasladım.

"Üşüdün mü?" Kabaca sordum. "Şömineyi yakayım mı?"

Ruby derin yeşil gözleriyle bana bakmaya devam ediyor ve sonunda yavaşça başını sallıyor. Bana doğru bir adım atıyor, sonra bir adım daha. Ellerini karnıma koyuyor ve göğsümün üzerinde gezdirerek keskin bir nefes alma m a neden oluyor.

"Bunu özledim," diye fısıldıyor Ruby, parmaklarıyla göğsüme kısa bir süre dokunuyor. "Sana bu kadar yakın olmayı."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," diye fısıldıyorum.

Son görüşmemiz neredeyse yarım yıl önce olmasına rağmen, başka bir şey düşünemediğim geceler ve günler oldu. Ben de tam olarak bunu

onunla yapmak istedim. Saçlarını yüzünden fırçalamak, elimi çenesine koymak ve onu öpebildiğim kadar derinden öpmek.

Ama bunun için hiçbir zaman doğru zaman olmadı. Şimdiye kadar.

Bizi geride tutacak hiçbir şey yok ve dokunduğum her dokunuşta Ruby'nin bana aynı ölçüde karşılık verdiği bir kararlılık var. Onun yanımda, hayatımda, kollarımda olması inanılmaz derecede iyi hissettirmeseydi, onun için hissettiklerim beni korkuturdu.

Benim ellerim üstünün eteklerinin altında dolaşırken onun elleri vücudumun her yerindeydi. Ben onun sıcak tenini nazikçe okşuyorum, Ruby de aynısını yapıyor. Gömleğimin altına doğru ilerliyor, parmak uçlarını karnımın ve kalçalarımın üzerinde gezdiriyor. Vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oluyor, kan güçlü bir şekilde içime pompalanıyor. Kulaklarımda hışırtılar var, aynı zamanda Ruby'nin her dokunuşumda daha da hızlanan sessiz nefes alışını algılıyorum.

Titreyen ellerimle Ruby'nin üstünü yukarı itiyorum. Ruby gömleği yavaşça başımın üzerinden çekerken, kollarını bana doluyor ve dudaklarını göğsüme bastırıyor. Çıplak sütyeninin dantelleri tenimi hafifçe çiziyor ve pantolonumun şişkinliğini daha da öne çıkarıyor.

Ruby ağzını köprücük kemiğimin üzerinde gezdirirken, "James gibi kokuyorsun," diye mırıldanıyor.

Nefes nefese bir kahkaha attım. "Umarım bu iyidir."

Başını sallıyor, saçları çenemi gıdıklıyor. "Çok iyi, aslında."

Sırtını okşuyorum, ellerimi omuzlarından aşağı ve omurgası boyunca gezdiriyorum. Elimi kuyruk sokumundaki küçük çentiğe koyuyorum ve Ruby'yi kendime doğru iterek yumuşak bir nefes almasını sağlıyorum. Bir sonraki an bana tekrar bakıyor. Bakışları benimkileri yakıyor. Elimi kaldırıp saçlarının arasına sokuyorum ve sonra onu tekrar öpüyorum. Dudaklarımı dudaklarına götürüyorum, dilimi ağzına sokuyorum, ondan kaçan iç çekişin tadını çıkarıyorum ve kendimi tamamen bırakıyorum. Bedenim kontrolü ele alıyor. Sanki kendi kendine Ruby'yi yatağa doğru yönlendiriyorum. Dizlerinin arkasıyla yatağa çarptığında duraklıyorum.

"Bu iyi mi?" Mırıldanıyorum, saçlarını yanağından çekiyorum. Ruby başını sallıyor. Gözleri hararetle parlıyor. "Evet."

Ona doğru eğildim ve ağzımı yavaşça yanağından, ağzının köşesinden, çenesinden boynuna doğru gezdirdim. Boğazına bir öpücük konduruyorum ve Ruby'nin ellerinin sırtımda hareket ettiğini hissediyorum. Omuzlarımı kucaklıyor ve ben derisini dişlerimin arasına alıp emerken omuzlarıma tutunuyor. Nefesinin kesildiğini duyabiliyorum ama aynı zamanda bedenime daha da yaklaşıyor.

"Bu çok hoş," diye fısıldıyor.

Acele etmiyorum. Boynundan sonra dikkatimi omuzlarına ve köprücük kemiğine veriyorum. Dudaklarımla göğüs dekoltesini keşfediyorum ve göğüslerini kucaklıyorum. Ellerimi yanlarından geçirip karnını öpmeden önce onu nazikçe yoğuruyorum. Dikkatlice ellerimi pantolonunun üzerine koyuyorum ve ona bakıyorum.

"Tamam mı?" Ben soruyorum.

Ruby başını sallarken gözleri parlıyor gibi görünüyor.

Devam ediyorum, önce kot pantolonunun başını, sonra fermuarını açıyorum ve sonra kalçalarının üzerinden aşağı çekiyorum. Ruby'nin giydiği siyah külotu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Pantolonunu çıkarmasına yardım ettikten sonra tekrar doğruluyorum. Elleri anında kemerimi buldu. Parmak uçlarında duruyor ve beni öpüyor, gittikçe daha çılgınca öpüyor, bir yandan da körü körüne kemeri çözmeye çalışıyor. Birkaç denemeden sonra başarıyor ve pantolonum yerde onunkine karışıyor.

Ruby yumuşak battaniyeye geri gömülüyor ve ben de öpüşmemizi bölmeden onu takip ediyorum. Aslında ona çok şey söylemek istiyordum ama aklımdan geçen her kelime o anda bedenimi ele geçiren şehvet tarafından örtülüyordu. Ruby bir bacağını belime doluyor ve beni kendisine daha da yaklaştırıyor.

Neden bu kadar ağırdan almak istediğimi hatırlamakta zorlanıyorum - ellerim sanki kendiliğindenmiş gibi vücudunun üzerinde dolaşıyor. Her yerine dokunuyorum, her yerini hissetmek ve kavramak istiyorum. Kendimi ona doğru bastırıyorum, tam bacaklarının arasına ve çıkardığı ses beni neredeyse çıldırtıyor. Ateşli elleriyle bana dokunuyor ve ben hareketi tekrarlarken alt dudağımı ısırıyor.

Omuzlarının altına uzanıyorum ve yarı oturur hale gelene kadar onu biraz yukarı çekiyorum. Etrafına uzanıp ellerimi sütyeninin kopçasına götürürken onu öpmeye devam ediyorum. Parmaklarım artık o kadar kötü titriyor ki küçük tokayı takmak için üç deneme yapmam gerekiyor. Ruby bana gülümsüyor ve sütyeni itmeden önce kayışları kollarının üzerinden kaydırıyor.

Bir an için sadece ona bakıyorum. Çıplak teni, dağınık saçları ve gözlerindeki canlı bakış neredeyse nefesimi kesiyor.

Aynı anda hareket ediyoruz. Ruby geri çekiliyor ve ben de onun üzerine eğilip onu öpüyorum, iki kolumu da yanındaki yatağa dayıyorum. Elleri boxerıma doğru inerken dili yavaşça benimkinin etrafında dolaşıyor.

Tereddüt ediyor ve dudaklarıma karşı bir şeyler mırıldanıyor. Ondan biraz uzaklaşıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum.

"Tamam mı?" diye gülümseyerek sorumu tekrarlıyor. Nefes nefese bir kahkaha atıyorum ve başımı sallıyorum.

Ruby çekingen bir şekilde boxer'ını popomun üzerinden aşağı doğru itmeye başladı. Biraz yardım ediyorum ve sonra külotunu çıkarıyorum. Sonra pantolonumu yerden almak için uzanıyorum ve cüzdanımdan bir prezervatif çıkarıyorum. Yatağın üzerinde yanına koyarken Ruby beni izliyor ve sonra tekrar üzerine eğiliyor.

Umut dolu bakışları kalbimin olduğundan daha da hızlı atmasına neden oluyor. Kollarını boynuma doluyor ve ağzı tekrar benimkini buluyor. Sonsuza kadar devam edebilirim - bu yatakta onunla çıplak yatmak ve geçmiş ve gelecekle ilgili tüm düşünceler yok olana ve sadece ikimiz olana kadar onu öpmek. Eğer bana kalırsa, bu an sonsuza kadar sürebilir.

Ruby sırtımı popoma doğru okşuyor. Sırtını dikleştiriyor ve aletim ona baskı yaparken usulca inliyor. Yavaş yavaş kontrol elimden kayıyor. Bir sonraki öpüşmemiz bir öncekinden daha ateşli, neredeyse vahşi ve sonra Ruby'nin tırnaklarını sırtıma gömdüğünü hissediyorum. Artık sesini bastıramayan kişi bendim. Nefesimi tutuyorum ve sonra prezervatifi takmak için kısa bir süreliğine onun üzerinden yuvarlanıyorum.

Yüzüne bakabilmek için yan dönüyorum. Gözleri zevkten buğulanıyor ama gözlerindeki ifade Ruby'nin ne istediği konusunda hiçbir şüphe bırakmıyor.

Ve sonra başka soru yok. Aynı anda hareket ediyoruz, ben onun üstüne geri dönüyorum ve o da beni kendine çekmek için bacaklarını etrafıma sarıyor. Sanki kendiliğinden içine kayıyorum. Bu duygu o kadar baskın ki bir an için gözlerimi kapatıp olduğum yerde kalmak zorunda kalıyorum.

Gözlerimi tekrar açtığımda Ruby'nin de aynı şeyi yaptığını görüyorum. Kendimi dirseklerimin üzerine bırakıyorum ve parmaklarımı şakağından yanağına doğru gezdiriyorum. Gözlerini tekrar açıyor. Ve sonra yavaşça hareket etmeye başlıyorum. Gözlerimi Ruby'nin güzel yüzünden ayırmadan ondan çekiliyorum ve yavaşça tekrar sokuyorum. O da benimle birlikte hareket ediyor, ellerini saçlarımda gezdiriyor ve bana sıkıca sarılıyor.

Hayatımda daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Yaptığımız şeyin koşulsuz güvenle bir ilgisi var. Ben Ruby'ye her şeyimi veriyorum, o da bana kendini geri veriyor.

Eskiden seks benim için sadece boşalmaktan ibaretken, bu çok daha fazlası. Ruby'yle ilerlediğim bir hedef yok. Sadece o, ben ve beni tepeden tırnağa dolduran duygular.

Onu ne kadar sevdiğimi söylememe gerek yok. Ona vücudumla, her yumuşak, derin öpücüğümle, kalçalarımın her itişiyle, vücudu benimkinin altında titrerken onu sıkıca tutuşumla gösteriyorum ve kendimi tamamen bırakıyorum.

22

Yakut

James ile Brightwell-Sotwell'de geçirdiğim zaman, sonraki haftanın her günü zihnimde bana eşlik ediyor. Ve sonraki hafta da. Ve ondan sonraki hafta da.

James'e bu kadar yakın olmanın, ellerini vücudumda, nefesini kulağımda hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu unutamıyorum. O gece ikimizden başka hiçbir şey yoktu ve kendimi en imkansız anlarda bunu düşünürken yakalıyorum ve tam orada zamanı geri alabilmeyi diliyorum.

Ailemle birlikte kahvaltı masasına oturduğumda, ertesi sabahımızı, taze pişmiş lezzetli ekmeği ve James'in reçeli bana uzatırkenki samimi gülümsemesini düşünmek zorundayım.

Final sınavları için çalışma materyallerine konsantre olmaya çalıştığımda, James'in bana gösterdiği daireyi ve geceleri yatakta yan yana yatıp James ihaleyi kazanırsa nasıl döşeyeceğimizi hayal ettiğimizi düşünmek zorunda kalıyorum.

Ve geceleri uykuya dalmaya çalıştığımda, onun sesini, James'in kulağıma kısık sesle ve nefes nefese beni ne kadar çok sevdiğini ve hayatında hiç bu kadar mutlu olmadığını nasıl fısıldadığını düşünmek zorundayım.

"Dünya'dan Ruby'ye," diyor Lin.

Yakalanınca başımı ona doğru çevirdim. "Ne dedin? Özür dilerim. Düşüncelere dalmışım."

Lin yan gözle bana bakıyor. "Bunu fark ettim. Tamam mı?"

Sıcaklığın yanaklarıma yayıldığını hissediyorum ve hızla başımı sallıyorum. "Evet.

Ne dedin sen?"

"Sadece çantanın her an dikişlerinden patlayacakmış gibi göründüğünü söyledim." Lin yanımda sallanan James'i işaret ediyor. Okula döndüğüm ilk gün onları giyiyorum ve o kadar dolu paketlemişim ki kayışı her an kopabilir diye endişeleniyorum.

Dikkatlice omzumda düzeltiyorum. "Biliyorum ama James bu sabah bunu kaldırabileceğini söyledi, o yüzden en iyisini umuyorum."

"James böyle diyorsa, doğrudur." Lin kütüphanenin kapısını açtı ve önce benim girmeme izin verdi.

"Sen de tüm bu stres yüzünden her an delirecekmiş gibi hissediyor musun?" Rafları geçip grup odalarına doğru yürürken ona soruyorum. Final sınavlarının yaklaştığını ve yılın son iki etkinliği için organizasyon komitesiyle birlikte planlamamız gereken her şeyi düşündüğümde, en sevdiğim ASMR videolarının bile bazen yok edemediği bir panik yayılıyor içime. Ve üçüncü dönemin sonuna yaklaştıkça baskı da artıyor.

"Ben çoktan çıldırdım," diye yanıtlıyor Lin. "Cumartesi gününden önce Lydia için ne zaman bir şeyler hazırlamam gerektiği konusunda da hiçbir fikrim yok."

"Sana birlikte hediye verebileceğimizi söylemiştim."

Başını iki yana sallar. "Hayır, bunun uygun olduğunu sanmıyorum. Sen onun baldızısın ve Lydia ile o kadar da yakın arkadaş değiliz. Ama teklifin için teşekkür ederim."

Uzun bir süre nefes veriyorum. "Yardımcı olabileceğim bir şey olursa, haberim olsun."

Lin buna sadece güler. "Az önce kafanın patlamak üzere olduğunu söyledin ve şimdi bana yardım teklif ediyorsun. Bu tipik bir Ruby, biliyorsun."

"Tipik bir Ruby mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bilirsiniz işte. Çok fazla şey üstlenmek ve sonrasında sızlanmak," diyor Lin sırıtarak.

Dilimi ona doğru uzattım.

"Ama oyunu birlikte planlıyoruz, değil mi?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Gerçekten bebek kavanozlarını mı yoksa kartları mı ya da ikisini birden mi yapmak istiyorduk?"

"İkisi de, değil mi? O zaman çeşitliliğimiz olur. Annemin de evde yeterince el işi var, o yüzden başka bir şey almamıza gerek yok."

"Bu arada Lydia'nın teyzesinin resimlerini aldınız mı? Ve size sloganın ne olacağını söyledi mi? Bir tane var mı?" diye soruyor Lin.

Başımı salladım. "Sormasan iyi olur. Lydia'ya göre Ophelia biraz delirmiş. Eline geçen her şeyi satın alıyor - önemli olan renkli olması. Sanırım sloganımız bu olacak, dedi Lydia."

"Renkli mi?" diye soruyor Lin, yandan bana şüpheyle

bakarak. "Biliyorum," diye cevap veriyorum. "Ama Ophelia

ile öyle görünüyor."

"Tamam, o zaman-" Lin sessizliğe gömülür ve olduğu y e r d e durur. Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum, sonra bakışlarını takip ediyorum.

Nefesimi tutuyorum.

Cyril, etkinlik komitesinin grup odasının önünde duruyor.

Son birkaç haftanın aksine, artık çılgın bir partiden fırlayıp okula gelmiş gibi görünmüyor. Okul üniforması ütülü, kravatı düzgün ve saçları şekillendirilmiş. Gözlerinin altındaki koyu halkalar da artık o kadar güçlü değil ve tıraş olmuş gibi görünüyor. Neredeyse eskisi gibi görünüyor.

"Lin?" Arkadaşım hâlâ katılığından kurtulamamışken sessizce soruyorum.

Sertçe yutkunuyor ve sonra sırtını dikleştiriyor. Göz açıp kapayıncaya kadar hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya devam ediyor.

"O zaman onunla çalışmalıyız," diye cümlesini tamamlıyor. "Okuldan sonra bir planım yok - kartları bugün yapalım mı?"

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum ama sonra hızla başımı sallıyorum. "Elbette."

"Harika." Sadece Lin'i iyi tanıyorsanız omuzlarının ne kadar sert olduğunu ve şu anda gevşekliğinin ne kadar zoraki göründüğünü fark edersiniz. "Hadi yapalım şu işi."

Grup odasına vardıklarında Cyril kendini duvardan iter ve dik durur. Lin onun önünde durur ve ikisi tek kelime etmeden bir süre birbirlerine bakarlar.

Kapıdan içeri giriyorum ve arkamdan sessizce kapatıyorum.

Lin'e Cyril'in neden onu beklediğini sorma fırsatım olmadı. Ben grup odasına girdikten kısa bir süre sonra Camille ve Doug yanlarında Kieran'la içeri girdiler, iki dakika sonra da Jessalyn ve James. Toplantıdan sonra üçümüz Lin'in arabasını evime götürdük ve tırnaklarım yanmış olsa da James'in yanında onunla bu konu hakkında konuşmak istemedim.

James şu anda Beaufort hisselerinin potansiyel alıcısıyla bir toplantıda ve Ember'la birlikte odamda yere oturup bebek partisinde bebeklerin cinsiyetlerini, ölçülerini ve kilolarını tahmin edebileceğiniz tulum şeklinde karton kartlar kesiyoruz. Lin'i hemen sorgulamazsam, meraktan çatlayacağımdan eminim.

"Cyril ne istedi?" İçimden öyle güçlü bir ses çıkıyor ki Lin irkiliyor. Ember şaşkınlıkla başını kaldırdı. Bakışları bir an için aramızda gidip geliyor ama sonra Lin'in sert omuzlarında kalıyor. Tek kelime etmeden başka bir karton parçası alıyor ve beyaz bir kalemle şablondaki vücudun ana hatlarını çizmeye başlıyor.

Lin az önce kestiği tuluma bakıyor. "Özür diledi."

Kaşlarımı çattım. "Ve?"

Omuzlarını silkiyor. "Gerçekten anlatacak başka bir şey yok."

Kalemimi bir kenara bıraktım. "Nasıldı? O... sevgili miydi?" Cyril'le pek bağdaştırdığım bir kelime değil ama Lin'in sessizliğinde daha fazlası olduğunu hissediyorum.

"Bilmiyorum. Komikti." "Ne açıdan?" İhtiyatla sordum.

"Hafta sonundaki bebek partisinde görüşeceğimizi ve aramızda bir tuhaflık olmasını istemediğini söyledi. Hatta evde kalıp kalamayacağını bile sordu." Lin, bunun Cyril'in şimdiye kadar yaptığı en tuhaf öneri olduğunu söylüyor. "Benden de özür diledi. Sanırım hayatını değiştirmeye çalışıyor. Biraz baş aşağı," diye belirtiyorum. James yaptığı hatalardan gerçekten içtenlikle pişmanlık duyduğuna inanıyor."

"Bana daha çok bu partiye gitmek zorunda kalmamak için bir bahane arıyormuş gibi geliyor," diye araya giriyor Ember başını kaldırmadan.

Şaşkın, göz kırpıyorum. "Ne?"

Ember kayıtsızca omuzlarını silkiyor. "Lin onun davranışlarının kendisine garip geldiğini söylüyor. Elbette sevdiği kızı sevdiği adamla görmekten kaçınmak istiyordur."

"Ne demek istiyorsun?" Şüpheyle sordum.

Ember'ın standartlarına göre bu bakış açısı endişe verici derecede karanlık. Ben her şeyi on kez sorgularken o genellikle iyimser olan ve insanların içindeki iyiliğe inanan kişidir.

Bir süredir onda bir sorun olduğundan şüpheleniyordum. Daha önce hiç olmadığı kadar blogu üzerinde çalışmaya gömülüyor, odasından neredeyse hiç çıkmıyor ve ona her şeyin yolunda olup olmadığını sorduğumda hemen konuyu daha zararsız bir şeye çeviriyor. Haftalardır vaktini kiminle geçirdiğini merak ederken, şimdi neden artık bu kişiyle vakit geçirmediğini merak ediyorum.

Ve neden hala benimle bu konuda konuşamayacağını düşünüyor.

"Bence Cyril dibe vurmuş durumda ve tekrar ayağa kalkmak için mücadele ediyor. Birlikte geçirdiğiniz zaman hakkında bana anlattığın onca şeyden sonra, sana bunu sormasının saygıdeğer olduğunu düşünüyorum," diyorum Lin'e güven verici bir şekilde. Onun için de kolay olmadığı kesin. Ve her neyse: Partiye gelmemesini mi istiyorsun?"

Lin başını sallar. "Hayır, bence bu çocukça. İkimiz de Oxford'a gidiyoruz ve orada mutlaka karşılaşacağız. Ona siktir olup gitmesini söyleyemem.

kap
alı." "Yapabilirsin. Tamamen teorik olarak."

Lin'in ağzının kenarları seğiriyor. Saçlarını arkasına tarar ve sonra tekrar makasa uzanıyor. "Ayrıca, ben onu aştım."

Ona dikkatle bakıyorum. Cyril hakkında son konuştuğumuzda Lin'in tüm bu olanlar yüzünden çok üzgün olduğu belliydi. Şimdi o kadar emin değilim. "Eminim Lydia partiye gelmemeni anlayışla karşılayacaktır," diyorum. ihtiyatlı bir şekilde öner.

Lin hemen "Hayır," dedi. "Hayır. Orada olmak istiyorum. Kim bilir, belki sevdiğim biri de gelir."

Yorumunuz beni şaşırttı ama aynı zamanda rahatladım da. Görünüşe göre Lin ileriye bakmaya ve yeni bir şeye dahil olmaya gerçekten hazır. Diğer konukların sadece Ophelia'nın eski arkadaşları olduğunu ondan gizledim. Onun adına çok mutluyum ve o da bunun için fazla iyimser görünüyor.

"Ruby, vücuduna bir penis çizebilir miyim?"

Bir an için konunun aniden değişmesi beni şaşırtıyor ama hemen ardından sırıtmamı bastırmak zorunda kalıyorum. "Eğer gerçekten istiyorsan, kendini zorlama. Sadece Lydia'nın bundan memnun olup olmayacağını bilmiyorum."

Ember, "Lydia buna gülecek," diye cevap veriyor ve ardından çok sevdiğim simli kalemlerimden biriyle karton tulumun üzerine bir erkek cinsel organı çizmeye başlıyor.

"Bu kadar büyük yapmana gerek yoktu," diye kuru bir yorum yapıyorum ama Ember sırıtarak omuzlarını silkiyor.

"Oh, bu harika," diyor Lin gülerek. "Ben de üzerine komik bir şeyler çizeceğim."

Derin bir nefes alıyorum ve önceden Pinterest'ten seçtiğimiz şablonlara bakıyorum. Bunlar kahverengi kartondan yapılmış, üst kısmında küçük bir delik var ve bu delikten zıbınları asabileceğiniz bir ip geçirilmiş. Altın rengi bir kenarlık ve ince çizgilerin yanı sıra kavisli bir kaligrafi başlığına sahipler. Ember'in sanat eserinin artık bununla pek bir ortak yanı yok, ama onu tekrar güldürebilirseniz, benim için sorun yok.

"Lydia ve Graham yaratıcılığımızı takdir edeceklerdir," diyor ve penisi süslemeye başlıyor.

"Kesinlikle," diye onaylıyor Lin, konsantre bir ifadeyle vücudun üzerine bir şeyler çiziyor. Bir süre sonra onu kaldırır ve ona bakar

Kritik olarak. Sonra bize çevirdi. Metalik kalemlerden biriyle Süpermen logosunu çizdi.

Ember seviniyor.

"Bir pelerin kesmek zorunda kalırdım," diyor pişmanlıkla.

"Bir sonraki bedenle o zaman," diyorum - aslında sadece eğlenmek için. Ama sonra Ember ve Lin önce birbirlerine, sonra da bana ışıldayan ifadelerle bakıyorlar. Bir sonraki anda ikisi de kartonun üzerine eğiliyor ve şablonun verdiği taslak üzerinde değişiklikler yapmaya başlıyorlar.

Bir süre sonra elimde olmadan katılıyorum ve bir noktadan sonra her şey kimin en tuhaf fikirlere sahip olduğu ve diğerlerini en çok güldürebildiği ile ilgili oluyor.

Bir bodysuit'e melek kanatları, bir diğerine ise mini bir pak ile buz hokeyi sopası ekliyoruz. Lin meyve desenli bir tulum bikini tasarlıyor ve bir diğerine şeytan boynuzları boyuyor. Ancak benim en çok dikkatimi çeken, Ember'ın özellikle gurur duyduğu başarısız bir at kafası. Ona her baktığımda kendimi daha fazla tutamıyorum ve tekrar gülmeye başlıyorum.

Bir ara kapı çalındı. "İçeri gel," diye

seslendim.

James kafasını odaya sokar.

"Merhaba, aşık çocuk," diyor Ember derin bir sesle ve Lin'le beni daha da güldürüyor.

James odaya girer ve eğlenerek bir kaşını kaldırır. "Gördüğüm kadarıyla harika vakit geçiriyorsun."

Lin, neredeyse tüm zemini kaplayan karton kartları göstererek, "Bebek partisi tahmin kartlarına bir göz atın ve en beğendiğinizi seçin" diyor.

"Bu..." diye sorar James, ama duraklar ve başını eğer.

"Bunun bir tek boynuzlu at olması gerekiyordu," diyor Ember gözlerini devirerek. "Sanki görmek çok zormuş gibi."

"Daha çok domuza benziyor. Ve sadece çok fazla hayal gücü ile."

"Hey!" Ember öfkeyle bağırarak yatağımdaki yastıklardan birini kapıyor ve James'e fırlatıyor. Yastık odanın içinde süzülüyor ve James'in tam önünde yere çarpıyor, bu da onun çarpık bir şekilde sırıtmasına neden oluyor.

"Aslında sadece geri döndüğümü bilmeni istedim. Angus yemeğin yakında hazır olacağını söyledi. Yani aşağı gelebilirsin."

"Toplantınız nasıldı?" Ben sordum.

"Çok iyi," diyor James. "Şirketi ayrıntılı olarak tanıyor gibi görünüyor ve üzerimde yetkin bir izlenim bıraktı. Hisse senetlerine olan ilgisi

Gerçekten samimiydi ve sadece bir parça pastayla ilgileniyormuş gibi değildi."

"İçindeki his ne diyor?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

James haftalardır hisseleri için uygun bir alıcı arıyordu ama yüz yüze görüşmek istediği ilk ilgili kişi Fiona Green oldu. Beaufort annesinin hayatının işi ve sanırım doğru kişiyi bulma baskısı onun üzerinde kendisine itiraf etmek istediğinden daha ağır basıyor.

"İçimden bir ses çok fazla tereddüt etmemem gerektiğini söylüyor," diye yanıtlıyor.

"Büyükannem her zaman önemli bir karar vermeniz gerektiğinde içgüdülerinizin en önemli gösterge olduğunu söyler," diyor Lin ve Ember başıyla onaylıyor.

"Uyuşması lazım, yoksa doğru kişi o değil."

"Benim için nadiren tıklar," diye yanıtlıyor James. "İnsanları doğru değerlendirebilmek için her zaman zamana ihtiyacım vardır - ilk izlenimin ötesinde, sanırım. Ama önümüzdeki Salı günü onunla ikinci kez buluşacağım. Belki sonrasında karar vermem daha kolay olur."

"Kulağa hoş geliyor," diyor Ember. Karton tek boynuzlu atı kaldırıyor. "Ve tavsiyeye ihtiyacın olursa, Ernie'ye güvenle başvurabilirsin."

James'in ağzının kenarları seğirir. "Pekâlâ."

"İşçiliğimiz bitti, değil mi?" diye sorar Lin.

"Evet," diye cevap veriyorum, yere bakarak. "Yeterince var."

Kollarını başının üzerine kaldırır ve sallanır. Sonra bacaklarını uzatıyor ve kollarını ayaklarına doğru uzatmak için eğiliyor. Sırtındaki bir kemiğin çatırdadığını duyabiliyorum ve gözlerim şokla açılıyor.

"Bence tüm bunları Lydia için hazırlıyor olman harika," diyor James ve gözlerimiz buluştuğunda gülümsemesi biraz değişiyor. Daha açık bir hal alıyor. Daha sıcak. Biraz daha tanıdık. Bu sadece benim için, sadece ikimizin bildiği sırlarla dolu bir gülümseme. O bana baktıkça, boğazım daha da kuruyor. Ve ben daha da ısınıyorum.

Kararsız bir şekilde karton zıbınları bir yığının üzerine itmeye başlıyorum. Küçük kız kardeşimle birlikte çocukluk odamda oturuyorum. Şu anda James'in çıplak bedenini düşünmemin imkanı yok.

"Aşağı inelim mi?" diye soruyor Ember aniden. "Babam yazdı." Cep telefonunu kaldırıyor ve bize mesajı gösteriyor. Aynı anda en üstte başka bir mesajın daha geldiğini görüyorum. Ama ben göndereni tanıyamadan Ember cep telefonunu ona geri çeviriyor. Yüz ifadesi kararırken

mesajı okur. Cep telefonunu kilitliyor ve kendini yere bırakıp ayağa kalkıyor.

Lin ve James kapıya doğru yürürken ben de kız kardeşimi bir an için kolundan tutuyorum. "Benimle konuşabilirsin Ember," diye fısıldıyorum. "Her zaman. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Önce elime, sonra yüzüme bakıyor. Bir an için kendisiyle boğuşuyor gibi görünüyor ama sonunda başını sallıyor. "Maalesef bu konuda değil, kardeşim."

Ben daha bir şey söyleyemeden Lin ve James'i aşağıya kadar takip etti.

23

Lydia

"Misafirler!" Kapıyı açar açmaz James, Ruby, Ember ve Lin'e sesleniyorum. James'i kolundan tutup evin içine çekiyorum, diğerleri de onu takip ediyor.

"İşte ben buna selamlaşma derim," diye cevap veriyor ve kolunu bana doluyor. Bana kısa bir süre sarılıyor, sonra bakışları koridorda geziniyor. Bir kaşını kaldırıyor. "Bu bir-?"

"Renkli güllerden oluşan büyük boy bir kalp mi? Evet." Ember, Lin ve Ruby'ye dönüp sırayla onlara da sarılıyorum.

"Büyüleyici görünüyorsun Lydia," diyor Ember.

Yeşil kılıf elbisemin yumuşak kumaşını iki elimle okşuyorum, öyle bir kesimi var ki, bence artık daha fazla büyüyemeyecek olan göbeğim kendine geliyor.

"Ben de öyle düşünüyorum bu arada," diyor Graham'ın sesi arkamdan.

Ona döndüm ve gülümsedim. Sonra eline uzanıyorum ve parmaklarımın onunkilerin arasında kaymasına izin veriyorum.

Nerede olursak olalım ve bizi kim görürse görsün bunu yapabilmenin ne kadar iyi hissettirdiğini tarif edemem. Dün gece bazıları onun öğrencisi olan arkadaşlarımın bizi bu şekilde görmesinin garip olup olmayacağını konuştuk ama sonra bunu dert etmemeye karar verdik. Graham benim arkadaşım ve çocuklarımın babası. Ona istediğim zaman ve istediğim yerde dokunabilmek istiyorum.

Diğerlerine dönüp yüzlerine baktığımda neşe ve açıklıktan başka bir şey görmüyorum. Hiçbiri el ele tutuştuğumuzu görmekten rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

"Siz de harika görünüyorsunuz," diyorum yazlık kıyafetlerini incelerken.

Genellikle sıcak havayı severim ve yaz her zaman en sevdiğim mevsim olmuştur, ancak göbek ve bacaklarımdaki ağrılı su tutma ile aslında sonbaharı daha çok severdim. Ya da kışı. Tercihen Antarktika'da kış.

Gerçi Antarktika'da bir bebek partisi muhtemelen eğlenceli olmazdı.

Ruby gülümseyerek, "Partinin şimdiden tüm hızıyla devam ettiğini duydum," diyor. Bununla kesinlikle bahçeden duyulabilen müzik sesini kastediyor.

Burada.

"Ophelia bu sabah bahçede dans etti bile. Ophelia
Benim de katılmamı istediler ama iki dakika sonra bitkin düştüm," diyorum. Büfenin kurulumunu denetlemeyi tercih ettim - üç katlı bir pasta ve yaklaşık bir milyon kek var."

"Pastalara bayılıyorum," diyor Ember mutlulukla. Noktalı ambalaj kâğıdına sarılmış kocaman bir paket tutuyor ve bana soru dolu gözlerle bakıyor.

"Beni takip et," diyorum ve onu koridordan bahçenin arka tarafına doğru götürmek üzereyken James beni kolumdan tutup geri çekiyor. Graham'ın elini bırakıyorum ve şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Yanımızda sürpriz bir misafir daha getirdik" diyor.

Aklıma gelen ilk şey şu: Umarım babam değildir.

İkinci düşüncem ise James'in beni herkesten daha iyi tanıdığı ve bana bunu yapmayacağı.

Kapıya doğru bir adım atar ve kapıyı tekrar açar. Eve biri giriyor. Hayatımda daha önce hiç görmediğim kot pantolonlu ve tişörtlü biri.

"Percy!" Yüksek sesle bağırıyorum ve eski şoförüme doğru ilerliyorum. "Sizi iyi görmek güzel Bayan Beaufort," diye cevap veriyor resmi bir şekilde. O
Sarılmama karşılık veriyor ve kokusunun bana ne kadar tanıdık geldiğini fark ediyorum. Deri koltuklar ve çocukluğumdan beri bildiğim bir tıraş losyonu kokuyor. Bir süre sonra birbirimizden ayrılıyoruz.

"Beni ağabeyin davet etti," diye açıklıyor Percy. "Umarım sorun olmaz."

"İyi misin?" James ile onun arasında bir ileri bir geri bakarak kuşkuyla soruyorum. "Bu harika bir sürpriz!"

Ona eve girmesi için el salladım. "Percy, bu arkadaşım Graham. Graham, bu da Percy." İkisini tanıştırıyorum ve el sıkışıyorlar.

"Ophelia seni görünce düşecek," diyorum heyecanla, omzumun üzerinden işaret ederek. "Dışarı çıkalım mı?"

Diğerleri başlarını sallayınca parmaklarımı Graham'ınkilerle birleştiriyorum. Koridordan geçip kapıları dışarıya ardına kadar açık olan kış bahçesine giriyoruz. Oradan bahçeye giriyoruz.

"Oh, vay canına," diye mırıldandığını duyabiliyorum Lin'in arkamdan.

"Şimdi 'renkli' derken tam olarak neyi kastettiğimi anladınız," diyorum omzumun üzerinden, diğerlerinin bahçeye bakışlarını izlerken.

Çimlerin ortasında, üzerine yeşil bir kilim serilmiş uzun bir bahçe masası duruyor. Hemen üzerinde sayısız pastel renkli helyum asılıdır.

Uçup gitmemeleri için küçük renkli fenerlere tutturulmuş balonlar. Büfe evin yan tarafına kurulmuştu. Çiçeklerle ya da kaktüslerle dolu küçük toprak kapların arasında ilk içecekler ve daha önce ağzımı sulandıran farklı meze çeşitleri vardı. Bahçenin geri kalan her yerinde fenerler, balonlar ve flamalar asılı.

Ophelia bahçenin diğer ucundan bizi fark ediyor ve hemen koşarak bize doğru geliyor. Üzerinde çiçekli bir yazlık elbise var ve kızıl saçlarını gevşekçe toplamış. "Herkese merhaba!"

Bakışları Percy'nin üzerine düştüğünde gözleri büyür. Bir an tereddüt eder gibi oldu ama sonra ona doğru yürüdü ve sarıldı. "Bu ne sürpriz."

Percy sessizce, "Merhaba Ophelia," diyor ve daha da sessizce anlamadığım bir şey ekliyor, çünkü o anda kapı zili tekrar çalıyor.

"Benimle geliyor musun?" Graham'a soruyorum ve o da başını sallayınca diğerlerine, "Açık büfeye buyurun, hemen döneceğiz," diyorum.

Graham ve ben güneşlenme odasından ve koridordan geçerek ön kapıya doğru yürüyoruz. Kapı kolunu itmeden önce Graham bileğime uzanıyor. Soru sorarcasına ona bakıyorum ve bana ne olduğunu anlamadan önce bana doğru eğiliyor ve beni nazikçe öpüyor. Sanki sihirli bir değnek değmiş gibi gözlerimi kapatıp ona doğru eğiliyorum, bedenim onunkiyle birleşmek istiyor gibi görünüyor. Kısa bir süre sonra benden uzaklaşıyor ve gözlerimin içine bakıyor, dudaklarında hafif bir gülümseme var.

"O ne içindi?" Kısık sesle sordum.

Başını sallıyor. "Aynen böyle."

Bu sözler çok basit olmasına rağmen, kalbim heyecanlı bir sıçrama yapıyor.

Geçmişte böyle bir şey yapmamız mümkün değildi.

Ama artık dünya bize açık.

Zil evin içinde tekrar çaldığında onu tekrar öpmek için parmak uçlarımda duruyorum. Gözlerimi kısarak nihayet kapıya döndüğümde Graham usulca gülüyor.

Kurduğumda kocaman bir hediyeden başka bir şey görmüyorum, daha yakından incelediğimde bir oyuncak ayının şüpheli şekline sahip. Etrafına bir fiyonk iliştirilmiş ve bu fiyonk kesinlikle başımın çevresinin üç katı. Biraz sola doğru hareket ediyor ve yanında Alistair'in yüzü beliriyor. Bana geniş geniş sırıtıyor. "Lydia Beaufort için bir teslimatım var."

Alistair'in yanında duran Kesh usulca gülüyor. Bakışlarımı indiriyorum ve onun Alistair'in elini tuttuğunu görüyorum. Midem şaşkın bir sıçrama yapıyor. Sorduğum soru yüzümden okunuyor olmalı ama o sadece gülümsüyor ve eşikten bir adım atıyor. Sonra bana sıkıca sarılıyor.

"Davetin için teşekkür ederim Lydia," diyor karanlık bir sesle. "Memnuniyetle," diye cevap veriyorum ve ona bakıyorum.

Graham'ın elini sıkmak için benden uzaklaşıyor. Bu arada Alistair dev hediyeyle kapıdan sığmaya çalışıyor ve sonunda başardığında hediyeyi yere bırakıyor ve sanki antrenman sırasında terli bir egzersizi yeni tamamlamış gibi elinin tersiyle alnını sıvazlıyor. Sonra bana Kesh'ten bile daha sıkı sarılıyor.

Graham'ın elini sıkar. "Merhaba, Bay Sutton." Graham hemen, "Graham, lütfen," der.

Alistair başını sallar. "Elbette." Merakla Ophelia'nın koridoruna bakar. "Bugün nasıl sonuçlanacağını çok merak ediyorum. Daha önce hiç bebek partisine katılmamıştım. Hediyeler hemen açılıyor mu, yoksa-?"

"Güzel olurdu," diyorum homurdanarak.

Graham gülümseyerek, "Ophelia her şeyin zamanını tam olarak ayarladı," diye açıklıyor. "Hediyeler ancak akşam yemeğinden sonra. Ancak bana kalsa hemen başlayabilirdik. Bu çok ilginç görünüyor," diyor Alistair'in hediyesini başıyla işaret ederek. Tam daha yakından bakmak için hediyeyi kendime doğru çekecektim ki Alistair hediyeyi hızla tekrar eline aldı.

"Böyle bir şey söz konusu değil," dediğini duyuyorum boğuk bir sesle.

"Sanırım Wren ve Cy şu anda geliyorlar," diyor Kesh. Omzunun üzerinden dışarıya bakıyor, köhne bir araba araziye giriyor.

"Neden hep birlikte binmediniz?" Şaşırarak sordum.

"Wren gerçekten ısınırsa arabası için iyi olduğunu söyledi. Ancak dördümüz oraya asla sığamazdık" diyor Keshav.

Graham hediyeyi göstererek, "Kesinlikle hayır," diyor.

"Pasta kokusu alıyor olabilir miyim? Sanırım kek kokusu alıyorum," diyor Alistair aniden, pelüş hayvanın etrafından bana bakmaya çalışarak.

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Devam etmek istiyor musun? Hâlâ yolu biliyorsun, değil mi?"

Alistair onaylarcasına mırıldanıyor. O ve Kesh koridorda yürüyorlar ve Kesh'in elini Alistair'in beline koyup onu kısa bir süre okşadığını gördüğümde kalbim mutlulukla çarpıyor. İkisinin iyi arkadaş olduğunu biliyordum, ama bir gün çift olabileceklerini beklemiyordum - ve bu nasıl

oldu?

resim şu anda bana öyle görünüyor. Gözlerimi Graham'a kaldırıyorum, o da ikisine bakıyor ve sonra bana gülümsüyor.

"Burada bir parti olduğunu duyduk?" Wren'in sesi duyuluyor ve tam zamanında arkamı dönüp onun ve Cyril'in merdivenlerden çıkıp ön kapıya geldiklerini görüyorum. Tıpkı Kesh ve Alistair gibi onlar da gömlek giyiyorlar ve içten içe hepsinin işbirliği yapıp yapmadığını merak ediyorum.

Cyril'e baktığımda kalbim boğazıma kadar çarpıyor. Büyük bir tartışmadan sonra birbirimizle ilk kez yüzleşmek her zaman gariptir. Telefon konuşmamızdan sonra bir daha görüşmedik ve ona karşı nasıl davranacağımı bilemiyorum.

"Doğru duymuşsun," diye cevap veriyorum biraz gecikmeli olarak, Wren'in beni kısa ama sıkı bir şekilde kendine çekerken sarılmasına karşılık veriyorum.

"Vay canına," diyor Wren. Güneş gözlüklerini saçlarının arasına itiyor ve karnıma bakıyor. "Birbirimizi bu kadar uzun süredir görmediğimizi hissetmemiştim."

"İyi sakladım," diyorum.

"Bunu görebiliyorum," diyor. Sonra yanımdan geçip koridora bakıyor. "Diğerleri henüz gelmedi mi?"

"Evet, bahçede."

Başını salladı ve yanımızdan geçip koridora doğru yürüdü.

Sonra Cyril, Graham ve ben yalnız kaldık. Aramızda mahcup bir sessizlik yayıldı.

"Merhaba," diyor Cyril sonunda boğuk bir sesle. Tıpkı Wren gibi o da güneş gözlüğü takıyor, bu yüzden gözlerini göremiyorum.

"Merhaba," dedim. "Gelmen çok güzel."

Cyril zorlukla yutkunur ve sonra gülümsemeye çalışır. "Davetiniz için teşekkür ederim." Sonunda güneş gözlüklerini yüzünden çıkarır, kapatır ve gömleğinin cebine koyar.

Cyril ve Graham sessizce birbirlerine bakıyorlar, her ikisi de gergin omuzlar ve sıkılmış dişlerle. Ortam o kadar gergin ki kaçınılmaz olarak nefesimi tutuyorum.

Sonunda Cyril boğazını temizler. "Bay Sutton,

bu-" Yine sessizlik.

Yanımda Graham'ın usulca nefes verdiğini duyuyorum. "Bana Graham diyebilirsin, Cyril," diyor.

Bir saniye geçer, sonra bir saniye daha. Sonunda

Cyril başını sallar. "Anlaştık," der. "Graham."

Cyril'i diğerleri gibi kucaklayarak selamlamak için bir adım öne çıkıyorum. O kadar şaşırmış görünüyor ki bir saniye boyunca hiçbir şey yapmıyor. Ancak birkaç kalp atışından sonra bir kolunu kaldırıp sırtıma doluyor - dikkatlice ve ürkekçe, sanki çok bastırırsa beni korkutup kaçırabileceğinden korkuyormuş gibi. Bunun ne kadar tanıdık geldiğini fark ediyorum. O anda, hayatım boyunca tanıdığım ve ona ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olan çocuk gibi.

"İyi misin?" diye soruyor, benden biraz uzaklaşarak. Bana yakından bakıyor ve bakışlarında benim de hissettiğim güvensizlik ve içsel çatışma var.

"Henüz değil," diyorum dürüstçe. Cyril'in gözlerinde karanlık bir şeyler titreşiyor. Bir şey söylemek için ağzını açıyor, muhtemelen istersem tekrar gidebileceğini söylüyor ama ben ondan önce davranıyorum. "Ama her şey yoluna girecek. Kesinlikle."

Bu sözlerle kapıyı arkasından kapatıyorum ve onu Graham ile birlikte bahçedeki diğerlerinin yanına götürüyorum.

24

Kor

Buraya geleli henüz bir saat bile olmadı ve şimdiden Ophelia Beaufort'u sevdiğimi büyük bir kesinlikle söyleyebilirim. Sadece baby shower'ın dekorasyonu kötü bir ruh hali içinde olmak için hiçbir nedeniniz olamayacak kadar renkli olduğu için değil, her şeyden önce Lydia'nın teyzesi tamamen havalı olduğu için.

Daha önce hiç gitmemiş olsanız bile sizi evinde otomatik olarak rahat hissettirmeyi başaran ev sahiplerinden biridir. İlk on beş dakika içinde bana alkolsüz bir kokteyl verdi ve Ruby ve benimle hedeflerimiz hakkında konuştu. Hatta bana blogum hakkında yaklaştı ve bloguma abone olduğunu ve her yazımı yakından takip ettiğini söyledi. Bundan sonra, onun harika olduğunu düşünmekten kendimi alamadım.

Ancak Wren bahçeye girdiğinde sevincim kursağımda kaldı. Diğerleri onu hışımla karşılarken ben Lin'e döndüm ve annesinin galerisi hakkında bir sohbete daldım. Ona bakamadım.

Bugünün kolay olmayacağını biliyordum. Wren'i bir arkadaş olarak kaybetmek acı veriyordu ve bunu belli etmemeye karar vermiş olsam da göğsümdeki bıçak gibi ağrı ilk başta o kadar şiddetliydi ki bir an için bununla nasıl başa çıkacağımı bilemedim ve Lin'den söylediklerini tekrar etmesini iki kez istemek zorunda kaldım.

Ondan sonra Wren'in varlığını görmezden gelmeye ve her güldüğünde irkilmemeye çalıştım.

Ophelia bir ara tekrar yanıma gelip elimi tuttuğunda ve beni bahçenin daha gerisindeki büyük bir tuvale çektiğinde çok mutlu oluyorum.

Üzerindeki resmi gördüğümde "Oh, ne kadar şirin" diyorum: iki küçük kaplumbağa kocaman bir balon demetiyle gökyüzüne doğru çekiliyor. "Bunu sen mi çizdin?"

Ophelia başını sallıyor ve o kadar gururlu görünüyor ki gülümsemek zorunda kalıyorum. "Şablonu Pinterest'te buldum."

Tuvalin yanında ahşap bir masanın üzerinde duran ve birçok renkle doldurulmuş olan karıştırma paletine bakıyorum. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Bu parmak boyası," diye açıklıyor Ophelia. "Balonları ve kaplumbağaların kalkanlarını parmak izinizle boyuyorsunuz.

Ophelia'nın talimatlarıyla başparmağımı önce yeşil, sonra sarı boyaya batırıp kaba tuvalin üzerine bastırıyorum. Hava o kadar güneşli ki ışık beyaz yüzeyden yansıyor ve gözlerim sulanmaya başlıyor ama Ophelia'nın coşkulu seslerine bakılırsa yine de iyi bir iş çıkarıyorum.

"Çok güzel, Ember! Belli ki resim konusunda yeteneklisin," diyor Ophelia bana bakıp gülümseyerek. Bunu sadece bir parmak izinden nasıl anlayabildiğini merak ediyorum ama yine de mutluyum.

"Şimdiden mi?" Resimdeki zaten rengarenk olan birkaç balona bakarak soruyorum.

"Evet, bu benim" diye cevap veriyor.

"Seninki parlıyor," diye fark ettim. "Seninki neden parlıyor? Ben hiçbir yerde sim görmedim."

"Görüyorum ki daha zevkli birisin." Ophelia genişçe sırıtıyor. "Lydia bu kadar abartmamam gerektiğini söyledi, ben de parıltıyı yine kaldırdım. Ama istersen gidip onu getirebilirim."

Başımı salladım. "Hayır, hayır, sorun değil. Bu arada, resimle ilgili çok güzel bir fikir."

"Son dört hafta içinde internette bebek duşları için ilham almaktan başka bir şey yaptığımı sanmıyorum. Bir noktada bir sıralama yapmam gerekiyordu, yoksa bahçe dolup taşacaktı. Ve gördüğünüz gibi-" Bir koluyla süpürme hareketi yapıyor. "Hey, Percy, senin de ekrana gitmen gerekiyor!" diye bağırıyor aniden.

Birkaç metre ötedeki greyfurt kokteylinden bir bardak getiren şoför sertleşir. "I-um. Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Ophelia onun itirazlarını bir el hareketiyle savuşturur.

Percy yine özlemle masaya bakıyor ama sonunda iç çekerek bize ve tuvale geliyor.

Bir keresinde annemin Percy hakkında övgüler yağdırdığını duymuştum ve o zamanki kendinden geçmiş ifadesini şimdi anlayabildiğimi söylemeliyim. Derin sesi ve dostça gülümsemesiyle çok sempatik görünüyor. Ayrıca renkli balonlarla dolu bir denizde olmamıza rağmen Ophelia, Lydia ve James ile resmi bir şekilde konuşmasını da komik buluyorum.

"Al, sarıyı al," diye ısrar eder Ophelia.

"Neden sarı?"

"Çünkü bu neşeli bir renk ve bunun da neşeli bir resim olması gerekiyor."

İkilinin birbirlerine davranışları - Ophelia'nın Percy'ye renkleri uzatması ve Percy'nin gülümsemesinin kibarlığını kaybedip daha sıcak bir hal alması - birbirlerini ne kadar uzun zamandır tanıyor olabileceklerini gösteriyor.

Percy sarı boyayı alıp başparmağını içine daldırıyor, sonra da tuvale bastırıyor. Benimkine kıyasla onunkinin çapı çok daha büyük.

"Percy'ye resim yaptırdığına inanamıyorum," James'in sesi aniden bana yaklaşıyor.

Ona döndüm. "İyi gidiyor, sence-"

Kelimeler boğazımda düğümleniyor ve tüm vücudum geriliyor.

Wren James'in yanında duruyor, gözleri bana sabitlenmiş. Her an ağzını açıp benimle konuşacakmış gibi görünüyor. Buna hazırlıklı değilim. Wren'in dudakları aralandığında içgüdüsel olarak hareket ediyorum: Bir özür mırıldanıyorum, arkamı dönüyorum ve eve doğru yürüyorum.

Kış bahçesini geçip dar koridorda yürüyorum ve misafir banyosuna giriyorum. Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra birkaç saniye nefes alıp veriyor, umutsuzca kalp atışlarımı bir nebze olsun sakinleştirmeye çalışıyorum. Sonra lavabonun başında durup ellerime ve bileklerime soğuk su tutuyorum ve bir kısmını boynuma sürüyorum.

Düşünceli bir şekilde, üzerinde küçük köpeklerin resmedildiği sarımsı kahverengi karolara bakıyorum. Ophelia'nın son derece tuhaf ama aynı zamanda içimde bir şeylere dokunan sevimli bir tadı var. Belki dışarıdaki otlar ve polenler, belki köpek çinileri, belki de - çok küçük bir olasılıkla - Wren yüzünden, ama aniden gözlerim yaşarıyor.

Onları tüm gücümle geri itiyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum. Bugünün güzel bir gün olması gerekiyordu. Wren'in varlığının beni bu şekilde aşağı çekmesine izin vermeyi reddediyorum. Kararlı bir şekilde rimelimin hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol ediyorum, ellerimi tekrar yıkıyorum ve sonra kapıyı açıyorum.

Sağa dönüyorum - ve neredeyse biriyle çarpışıyordum. "İşte buradasın," diyor Wren.

Ona sadece bakabiliyorum. Sanki aradığı ve sonunda bulduğu yoldaşıymışım gibi selamlıyor beni. Sanki burada birlikteymişiz gibi.

Tam bir saçmalık.

Ondan uzaklaşmak için büyük bir adım attım. "Bir şey istiyor musun?" diye soruyorum. "Zamanın olduğunda seninle konuşmak isterim," diye cevap veriyor.

Bakışlarını yorumlayamıyorum, ama aslında şimdiye kadar bunu öğrendiğimi sanıyordum. Ama görünüşe göre bunu da hayal etmişim.

"Bilmiyorum," diyorum kararsızca, etrafta bizi duyabilecek birileri olup olmadığını görmek için etrafa bakıyorum. Ruby beni Wren'le birlikte karanlık bir koridorda bulduğunda ona bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Eve çok nadir gelmemin ve okulu asmamın nedeninin Wren olduğunu ona nasıl açıklayacaktım? Onunla zaman geçirmek istediğimi çünkü içimde daha önce hiç hissetmediğim bir şeyi uyandırdığını.

Beni anlayacağını sanmıyorum. Kendimi anladığımdan ben bile emin değilim.

"Gerçekten acilen konuşmamız gerekiyor. Bu böyle devam edemez." "Devam edebilecek hiçbir şey yok," diye cevap veriyorum tonsuzca.

Wren zor fark edilir bir şekilde irkilir. Yüz ifadesi daha yumuşak, neredeyse savunmasız bir hal alıyor.

"Ember," diyor sonunda kabaca. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Okulumun önünde tanıştıktan sonra beni rahatsız eden tüm olumsuz düşünceler şimdi intikamla geri geliyor.

Yeterince iyi değilsiniz. Sizi tanıyan herkesin sizi koyduğu çekmeceye geri döndünüz.

"Eğer bana daha önce yalan söylediysen, şimdi gerçeği duymak istediğimden emin değilim." Sesim çabuk çıkıyor, içime kapanık ve hiç de kendim gibi değil. Bunu nasıl yaptığını merak ediyorum. Hayatıma sadece olumlu şeylerin girmesi için bu kadar çabalarken, bende bu düşünceleri uyandırmayı nasıl başarıyor? Bu savaşı kaybetmek istemiyorum. Bu işe yaramıyor.

Wren bana doğru bir adım attı. Artık aramızda sadece yarım metre var. "Arkadaş olduğumuzu söylediğimde yalan söyledim Ember."

Mideme kötü bir bıçak saplandı.

Biliyordum.

Bana ilk kez yaklaştığında bunu zaten biliyordum. Yeni insanlarla tanışmaya bu kadar meraklı ve hevesli olduğum için kendimi tokatlayabilirdim.

İçimde beni sürükleyip götürmek isteyen bir fırtına büyüyor ama ben tüm gücümle ona karşı savaşıyorum.

"Biliyor musun? Gerçekten kendime bunu vermek zorunda değilim," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından ve onu iterek geçmek istiyorum. Lütfen geçmeme izin verir misiniz?"

"Ember," diyor Wren acilen.

Yüzüne bakmaktan kaçınıyorum ve onun yerine göğsüne bakıyorum.

"Beni yanlış anladın," diyor sessizce ama sesinde hâlâ o aciliyet var. "Sadece arkadaşın olmak istemiyorum Ember. Ben... daha fazlasını

istiyorum."

Birden kafamdaki düşünceler sessizliğe gömülüyor.

Wren'in yüzüne bakıyorum ama tek bir kelime bile edemiyorum.

Wren duraklayarak nefes alır ve boğazını temizler. "Birbirimizi ilk gördüğümüzde sadece eğlenmek istemiştim. Ama sonra seni gerçekten tanıdım ve ne kadar harika bir insan olduğunu fark ettim. Sürekli iletişim halinde olmamıza rağmen seni özlemeye başladım. Her toplantımızı iple çekiyordum. Karşılığında neredeyse hiçbir şey veremesem de her zaman yanımdaydın ve yavaş yavaş bir şey netleşmeye başladı." Konuştukça sesi sertleşiyor ve sonunda konuşmaya devam edebilmek için tekrar boğazını temizlemek zorunda kalıyor. "Senden hoşlanıyorum Ember. Hatta bundan daha fazlasını. Sanırım sana sırılsıklam aşık olmak üzereyim."

Wren'in sözleri kafamın içinde defalarca tekrarlanırken kulaklarımda gürültüden başka bir şey yok. Anlamlarını anlamaya çalışıyorum, burada neler olduğunu anlamaya çalışıyorum - ama yapamıyorum.

Orada öylece durup ona bakıyorum.

"Bu konuda benden bir şey istemediğinin farkındayım. Ve ayrıca farkındayım..."

Bu beni transımdan kopardı. "Bunu kim söylüyor?" Sözünü kesiyorum. Ağzını açıyor ve tekrar kapatıyor. "Kim ne diyor?"

"Senden bu konuda hiçbir şey istemediğimi. Kim demiş bunu?" I Sor.

"Sen. Maxton Hall'daki ilk akşamımızda. Ne zaman oldukça açıktın benim hakkımda ne düşündüğünü söyledin. Ve ben buna saygı duyuyorum."

"Seni iki saniyeliğine tanıdığım ve sarhoş olduğun halde beni öpmek istediğin geceyi mi kastediyorsun?" İnanamayarak cevap veriyorum.

Wren zorlukla yutkunur. "Evet."

"Seni hiç tanımıyordum! Ben kolay güvenen bir kız değilim, hele ki bir yabancıyla hemen öpüşen biri hiç değilim."

Wren ilk başta başka bir şey söylemez. Birkaç saniye sonra, monoton bir "Oh" der.

Kalbimin göğsümde şiddetle çarptığını hissediyorum. Aramızdaki bu an o kadar yoğun ki neredeyse başım dönüyor.

"Beni partinde istememenin sebebi bu muydu?" Sessizce sordum.

Wren elini kaldırır ve boynunu ovuşturur. "Korkuyordum. Arkadaşlarımın evime ilk kez geldiklerinde gösterecekleri tepkiden. Ruby ve James'in tanıştığımızı öğrendiklerinde verecekleri tepkiden. Ve bir şekilde kendi hislerimden de. Hepsi o anda bir araya geldi."

"Arkadaşlarının önünde bana görünmek istemediğini sanıyordum ve bu beni incitti," diyorum ve Wren hemen başını sallıyor.

"Öyle değil. Kesinlikle değil, Ember. Bu... zamanlamaydı. Sadece bunalmıştım."

"Bunu bilseydim, bu kadar sert tepki vermezdim."

"Bana neler olduğunu sana anlatmalıydım," diye yanıtlıyor. "Sadece senin yanında anormal davranmaktan ve seni korkutup kaçırmaktan panikliyordum... Hiçbir fikrim yok. Hiçbir koşulda aramızın bozulmasını istemiyorum. Sen benim için bunun için çok önemlisin."

"Sen de benim için önemlisin Wren. Gücenmemin tek nedeni buydu," diyorum kısık bir sesle.

"Evet mi?"

diye soruyor.

Başımı

sallıyorum.

Yavaşça, Wren gülümsemesi yüzüne geri dönüyor, ilk tanıştığımızda fark ettiğim o zahmetsiz, durgun gülümseme. Şimdi bana o zaman olduğundan çok daha tanıdık geliyor.

Uzun zamandır görmediğim için de vücudumda tepeden tırnağa bir karıncalanma hissi uyandırıyor.

"Şimdi ne yapacağız Supergirl?" diye soruyor bastırarak.

Duruşu rahat, ama kahverengi gözlerindeki bakış belirsizlik dolu.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, her kelimeyi kastederek. Bana az önce söylediği her şeyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Kalbim heyecanla çarpıyor ve midemdeki kelebekler beni tedirgin ediyor.

"Bana ne istediğini söylemelisin Ember," diye mırıldanıyor. "Arkadaş olmaya devam edip etmeyeceğimizi. Daha fazlası olup olamayacağımızı. Bahçedeki diğerlerinin yanına dönebilmen için hâlâ yolumdan çekilmemi istiyor musun?"

Daha fazlası olup olamayacağımız.

Bunun tam olarak ne anlama geldiğini - benim için ne anlama gelebileceğini - bilmiyorum ama sanırım istediğim tam olarak bu.

"Yoldan çekilmene gerek yok, Wren," diyorum kararlı bir

şekilde. Rahat bir nefes alıyor. "Değil mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Hayır."

Dudaklarına yine bir gülümseme yayılıyor. Bu sefer tereddütle karşılık

veriyorum. "Sana sarılabilir miyim, Ember?" diye soruyor sessizce.

Cevap vermek yerine temkinli bir adım atıyorum ve kollarımı beline doluyorum. Ellerini sırtımda hissediyorum, önce çok hafif, sonra

daha sıkı. Gözlerimi kapatıyorum ve bir değişiklik olsun diye düşünmemeye, anın tadını çıkarmaya çalışıyorum.

Birkaç saat önce Wren'i düşüncelerimden tamamen kovmak istiyordum. Şimdi beni kollarında tutuyor ve büyük bir kesinlikle söyleyebilirim ki bu uzun zamandır başıma gelen en güzel şeylerden biri.

Elini kürek kemiğimin üzerinde gezdirirken onu kaybetmediğimi düşünüyorum. Tıpkı benimki gibi yavaş yavaş sakinleşen bedenimde onun hızlı kalp atışlarını hissedebiliyorum.

Sanki tekrar sakinleşmek için sadece birbirimize ihtiyacımız varmış gibi.

"Wren," diye aniden şaşkın bir ses duyuldu. "Bana kız kardeşimle ne halt ettiğini söyleyebilir misin?"

25

Yakut

Şu anda gözlerimin önünde olup bitenlere inanamıyorum.

Ophelia'nın evinin koridorunun ortasında Ember ve Wren birbirlerine sıkıca sarılmış bir şekilde durmaktadır.

Birbirlerine aşina görünüyorlar - ve belli ki birbirlerini ilk kez kucaklıyorlarmış gibi değiller.

Sözlerim üzerine birbirlerinden ayrılıyorlar ve yakalanmış gibi bana bakıyorlar. Ember'ın bakışlarındaki vicdan azabı kafamda alarm zillerinin çalmasına neden oluyor. Yavaş yavaş, Ember'ın çok garip davrandığı ve boş zamanlarını kiminle geçirdiği konusunda büyük bir sır verdiği son birkaç haftanın bulmacasının eksik parçaları bir araya geliyor.

Okula gitmemesi, arkadaşlarına ve bana yalan söylemesi, sürekli cep telefonuyla konuşması ve genellikle birbirimize her şeyi anlatmamıza rağmen benimle hiç konuşmak istememesi.

Tüm bunların sebebi bu olmalı.

Bunun sebebi Wren olmalı.

"Buna inanamıyorum," diye idare ediyorum. "Son zamanlarda bu kadar komik olman onun yüzünden mi?"

Ember meydan okurcasına çenesini uzatıyor. "Bu seni ilgilendirmez."

Dişlerimi öyle sıkıyorum ki gıcırdıyorlar. Ember haklı, bunu biliyorum. Bana karşı sorumlu değil, ama bu Wren, lanet olsun!

"İyi bir insan olduğu sürece kiminle ne yaptığın umurumda değil."

"Sürekli başkalarını yargılamayı bırak Ruby!" diye cevap veriyor kızgınlıkla.

"Ember-" diyor Wren yatıştırıcı bir şekilde, ama elini sert bir şekilde sallayarak onun itirazını savuşturuyor.

"S ü r e k l i bana annelik yapmaya çalışmandan bıktım. Yavaş yavaş tamamen dayanılmaz hale geliyor."

Sert sözleri karşısında irkildim. "Sana annelik yapmak istemiyorum. Ben sadece
-"

"... benim için en iyisi mi? Arkadaşlarımın kız kardeşleri her zaman partiye giderken
Kiminle görüşüp görüşemeyeceğim konusunda bana ders veriyorsun. Hatta

Maxton Hall partilerinde kiminle vakit geçirebileceğimi söylüyor ve yanıma bir bebek bakıcısı koyuyorsun. Taşınmadan önce birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmak yerine, bana tamamen küçümseyici davranıyorsun."

Yüzümdeki tüm kanın çekildiğini hissediyorum. Ember benimle daha önce hiç böyle konuşmamıştı. İçimde bir şeyler fokurduyor, şiddetle ve amansızca. "İlk okul partimde beni gizlice alkolle dolduran ve sonra sarhoş halimden yararlanarak benimle öpüşen adamın kız kardeşim için yeterince iyi olmadığını düşündüğüm için üzgünüm!"

Ember'ın gözleri büyüdü. Wren ve benim aramda bir ileri bir geri bakıyor.

Sonra başını sallar.

"Bunu sen yapmadın," diyor Wren'e, sesi aniden savunmasız çıkıyor.

Wren başını sallar ve aynı anda başını sallar. Silahsız, ellerini kaldırır. "Bu yıllar önceydi. O zaman... Çoktan özür dilemiştim."

Ember'ın nefesi kesildi. "Buna inanamıyorum!"

"Aptalın tekiydim, tamam mı? Bir daha asla böyle bir şey yapmam."

Küçümseyerek homurdanıyor. "Bu çok açık. Peki sorabilir miyim, kız kardeşimi neden şişeledin? Eğlenmek için mi? Ona yapmaya çalıştığın şeyin aynısını yapmak için mi? benimle?"

"Sana ne yapmaya çalıştı?" Öne doğru tehditkâr bir adım atarak soruyorum. Gerekirse Wren'i yolumdan çekmeye hazırım, hatta bundan da fazlasını yapmaya.

"Senden özür dilemeye devam edeceğim, Ruby. O zamanlar olanlar için gerçekten üzgünüm ama aslında bunu geride bıraktığımızı sanıyordum. Ve Ember," kız kardeşime ısrarla bakıyor, "sana söylediğim her şeyi tüm kalbimle kastettim. Umarım bunu biliyorsundur."

Ember bir dakika kadar ona baktıktan sonra başını sallar. "Şu anda hiçbir şey bilmiyorum, Wren."

Ben Wren'in kız kardeşime ne söylemiş olabileceğini merak ederken, Ember arkasını dönüyor ve bana ya da Wren'e bir daha bakmadan koridordan dışarıya doğru yürüyor. Midem aniden bulanıyor ve kötü bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum.

"Ona zarar verdin," diyor Wren aniden. Başımı ona doğru çeviriyorum ve ters ters bakıyorum.

"İnan bana, bunu kendi başına başardın. Ona ne yaptın böyle?"

"Ben ona hiçbir şey yapmadım. Ember ve ben bunu açıklığa kavuşturduk - ve tam olarak onun söylediği gibi. Bu gerçekten seni ilgilendirmez. Denemeyi bırak

Sizinle hiç ilgisi olmayan bir şeyi kontrol edin."

"Onu korumak istiyorum!" Yüksek sesle cevap veriyorum. "Benim onu önemsediğim kadar önemsediğin biri olsaydı, bunun nasıl bir his olduğunu bilirdin."

Wren bir şey söylemek için ağzını açar, ama başka biri onu yener ona.

"Millet!" Etrafta dolanıyorum ve Alistair'in koridorda durduğunu görüyorum. O

Yüzü solgun, bukleleri her yöne doğru uzanıyor. "Şu anda birbirinizi boğazlamakla meşgul olduğunuzu biliyorum. Ama daha büyük bir sorunumuz var."

"Neler oluyor?" diye soruyor Wren, kelimeleri ağzımdan çalarak.

Alistair zorlukla yutkunur. "Mortimer Beaufort az önce Lydia'nın partisini dağıttı."

James

Babamı burada görmek beni hazırlıksız yakalıyor. Bakışlarım sanki kendiliğinden, Lin'le masada oturan ve kızların yaptığı kartlara kahkahalarla gülen Lydia'ya gidiyor. Ne pahasına olursa olsun babamı keşfetmesini engellemek istiyorum. Bugünü iyi bir anı olarak saklamalı.

Ne yazık ki kapı zilini çalmadan doğrudan bahçeye girdi. Lydia'nın bakışları onun üzerine düştüğü anda kalbim pantolonumun içine kaçıyor. Gülmeyi aniden kesiyor ve birkaç saniye içinde yüzündeki tüm renk kayboluyor.

Ama tam ona doğru bir adım atacakken Graham'ın çayırda babama doğru yürüdüğünü görüyorum. Tam önünde durdu. "Burada işin yok," diyor sert bir ses tonuyla.

Babam alaycı bir şekilde kaşını kaldırıyor. "Ve senin bana söyleyecek hiçbir şeyin yok," diye soğukkanlılıkla yanıtlıyor.

"Bu bizim partimiz. Ve hatırladığım kadarıyla sen davetli değilsin. Lydia için bu günü mahvedemeyecekler," diyor Sutton kararlılıkla. Sanki her an babamı yakalayıp kendi elleriyle bahçenin dışına sürükleyecekmiş gibi bakıyor.

Boynumda hissettiğim bir karıncalanma Lydia'ya dönmeme neden oluyor. Kocaman gözlerle babama ve Graham'a bakıyor, sonra bakışları benimkileri buluyor.

Bir şeyler yap, diyor bana kelimeler olmadan. Lütfen.

Hiç düşünmeden büfede doldurduğum tabağı bırakıp babamın yanına gittim.

"Burada ne arıyorsun?" Ben soruyorum.

Babam sakince bakışlarını balonların, uzun bahçe masasının üzerindeki şakayıkların, parmak izli tuvalin ve son olarak da büfenin üzerinde gezdiriyor. Yüzünde alaycı bir gülümseme beliriyor, bu da anında nabzımın yükselmesine neden oluyor.

"Buraya seninle konuşmaya geldim," diyor o kadar sessizce ki sadece ikimiz anlayabiliyoruz. Bahçede, son birkaç dakika içinde ürkütücü bir sessizlik oldu. Sanki herkes nefesini tutmuş, bundan sonra ne olacağını görmek için bekliyor. "E-postalarıma cevap vermiyorsun."

"Seninle konuşmak istediğimi nereden çıkardın?" Soğukkanlılıkla sordum.

Buz gibi gözlerinde çok iyi bildiğim bir şey parlıyor. Her seferinde bana karşı elini kaldırmasına neden olan dizginlenemez öfke. Bir daha asla kimseye vurmamaya karar verdim - ama bu, denerlerse kendimi nasıl savunacağımı bilmediğim anlamına g e l m i y o r .

"Benimle gel. Graham haklı. Lydia'nın gününü mahvetmeyeceksin," diyorum evin olduğu yöne doğru başımı sallayarak. Arkamı dönüyorum ve beni takip edip etmediğine bakmadan önden yürüyorum. Göz ucuyla Ophelia'nın ayağa kalkıp bize doğru yürüdüğünü görüyorum.

"Mortimer," diyor, biz kış bahçesinin kapısından içeri adım atmak üzereyken. "Bugün buraya gelmek zorunda mıydın?"

Babam ona bakmıyor bile. "Bu benimle oğlum arasındaki bir mesele," diyor ve onun yanından geçip eve giriyor. "Sen karışma."

"Kızını bana getirdiğinde bunu benim işim haline getirdin," diye cevap verir Ophelia. Sesi buz gibi soğuktu. Daha önce hiç böyle konuştuğunu duymamıştım.

Babamın omuzlarının gerildiğini görebiliyorum. Yavaşça Ophelia'ya döndü.

Tam o sırada Ruby, Wren ve Alistair kış bahçesine girerler. Aniden dururlar, durumun ne kadar gergin olduğunu gördüklerinde yüz ifadeleri endişelidir.

"Sorun yok, Ophelia," diyorum.

Babamı bir an önce buradan çıkarmak için elimden geleni yapmalıyım ki Lydia ya da Ruby'ye fazla yaklaşmasın. Bunun için kendimi affetmem.

"En iyisi yemek odasına gidelim," diyorum.

Odadan çıkarken babam da beni takip ediyor. Yemek odasına vardığımızda kapıyı arkamızdan kapatıyorum ve yavaşça ona dönüyorum. Son birkaç haftadır duygularım konusunda o kadar açık davranıyorum ki, şu anda yüzümden her duyguyu okuyabiliyor olmalı.

"O kadar yer varken Lydia'nın bebek partisine gelmeni gerektirecek kadar önemli ne olabilir?" Sesimi makul ölçüde sakin tutmaya çalışarak soruyorum.

"Bugünlerde bir kız öğrencinin hamileliğinin kutlama nedeni olduğunu bilmiyordum. Ayrıca, Lydia'nın boş zaman aktiviteleri hakkında beni bilgilendirmiyorlar."

"Sanki Lydia seni davet etseydi gelecekmişsin gibi."

Benimkinin aksine, babamın maskesi tam oturuyor, bakışları nüfuz edilemez. Sataşmalarıma cevap alamayacağımı fark ediyorum - ne zaman bir şey onun haysiyetine yakışmaz gibi görünse babam böyle yapıyor.

"Ne istiyorsun baba?" Sesimi sakinleştirmeye çalışarak soruyorum.

Omuzlarını itiyor. Cumartesi günü olmasına ve güneşin Mayıs ayında bir gün için normalden çok daha sıcak parlamasına rağmen, gömlek, kravat ve ceketle tamamlanmış siyah bir takım elbise giyiyor. Her zamanki gibi mükemmel bir iş adamı.

"Şirketten ayrılışınızı çocukça bir isyan olarak değerlendirmiştim," diye söze başladı, "ama aradan beş haftadan fazla zaman geçti."

"Ve?" Basitçe söylüyorum.

Babamın ağzının kenarları hafifçe kıpırdıyor. "Beaufort hisselerini asla satamayacağını ne zaman anlayacağını merak ediyorum."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Sözleşmeye göre tek yapmam gereken uygun bir ortak bulmak ve onu hissedarlarla tanıştırmak."

"Yönetim kurulunda Fiona Green'e satışı onaylayacak bir çoğunluk elde edebileceğinizi gerçekten düşünüyor musunuz?"

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Babam bana delici bir şekilde bakarken ve gözlerine bilmiş bir bakış girerken ağzımın aniden tamamen kuruduğunu hissediyorum.

Nereden gelirse gelsin, babam Fiona ile konuşmalarımı biliyor. Somut planlarımı biliyor. Fiona'nın şirketle ilgili fikirlerinin anneminkilerle örtüştüğünü biliyor - ve o anda korkunç bir önsezi yaşıyorum.

Sertçe yutkunuyorum. "Bana ne söylemek istiyorsun?" "Sanırım sana ne söylemek istediğimi biliyorsun."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Onun sözleriyle, yakında kendimi Beaufort'tan tamamen kurtarabileceğime dair umudum ve annemin mirasını emin ellere teslim edeceğime dair bilgim yok olup gidiyor. Sadece acı bir kahkaha atabiliyorum. "Bilmem gerekirdi."

"Kendini neyin içine soktuğunu bilmeliydin."

Başımı sallayarak babamın gözlerinin içine bakıyorum. "Gerçekten inanılmazsın."

"Ben ailemizin mirasını kurtarmaya çalışıyorum, siz ise onu yok etmek için elinizden geleni yapıyorsunuz."

"Bu bizim ailemizin mirası değil, annemin ailesinin mirası. Ve Ophelias'ın" diyorum. Ve hiçbir şeyi yok etmiyorum. Bu şirketle hiçbir şey yapamam. Bunu neden anlamıyorsun?"

"Denemedin bile." Mizahsızca gülüyor. "Tam tersine, işler ciddileştiği anda kaçıp gittin."

"Neredeyse arkadaşımın geleceğini mahvediyordun. Lydia'nın sevdiği adama, onun hayatından çıkması için para teklif ettin. Eğer bu olaydan sonra m i d e m bulanmadan yüzüne bakabileceğime gerçekten inanıyorsan, o zaman-" Başımı sallıyorum. "O zaman sana başka ne söyleyebilirim bilmiyorum."

Babam sessizce bana bakıyor, yüzü tamamen hareketsiz.

Bir saniye, iki, üç - sonra sessizliğe daha fazla dayanamıyorum.

"Neden buradasın?" Tekrar soruyorum.

"Pazartesi günü saat on beşteki yönetim kurulu toplantımıza sizi beklediğimi söylemek için." Kol düğmelerini düzeltiyor.

"Sana söylediklerimin bir kelimesini bile duydun mu?"

"Evet."

"Ya gelmezsem? Beni Beaufort'ta seninle çalışmaya zorlayacak mısın?"

Aslında, bu retorik bir soru - ama babam
yüz.

Ona dik dik bakıyorum. "Ciddi olamazsın."

"Aramızdaki bu kan davasını bitirmek istiyorum evlat," diye başlıyor.

Birlikte. Tıpkı
Cordelia ve ben sen doğduğundan beri plan yapıyoruz."

Annemin adını onun ağzından duymak midemin rahatsız edici bir sıçrama yapmasına neden oluyor. "Gerçekten aramızın tekrar düzelebileceğini düşündüğüne inanamıyorum."

"James," diyor babam ama ben sadece başımı
sallıyorum. "Beaufort'a geri dönmeyeceğim,
baba. Asla."

Bir an için odada ölüm sessizliği oldu ve sadece birbirimize baktık, babamın kaşları çatıktı, benimki kararlıydı.

Sonra babam ceketinin iç cebine uzanır ve cep telefonunu çıkarır. "Bana başka seçenek bırakmadın."

Midemde bir bulantı hissi yayılıyor. "Ne demek istiyorsun?" I
Sor.

Ama beni görmezden geliyor. Onun yerine, cep telefonuna bir şeyler yazmaya başladı.
Telefon.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum. O anda sesimin cızırtılı çıkmasından nefret ediyorum.

Babam bana bakıyor. Eşit düzeyde olmamıza rağmen, bana tepeden bakıyormuş gibi bir his veriyor, her zaman hayal kırıklığı içinde başını sallamanın eşiğinde.

"Bunu iyi bir şekilde denedim. Ancak geleceğini sebepsiz yere çöpe atmaya o kadar takıntılısın ki seni doğru yöne itmekten başka çarem kalmadı."

Bu sözlerde yankılanan tehdit çok açık. Ama onun tarafından korkutulmayacağım. Artık değil.

Derin bir nefes alıyorum. "Beni doğru yöne itmene gerek yok, yolu kendi başıma bulurum. Ve eğer buraya kızınızın hamileliğini kutlamak ve arkadaşlarıyla bunu kutlamak yerine sadece beni tehdit etmeye geldiyseniz, buradan gidebilir ve bizi sonsuza dek yalnız bırakabilirsiniz," diyorum olabildiğince sakin bir şekilde.

Babam gülümsüyor. "Helen Bell'in neredeyse her gün çalıştığı küçük fırından eve mal götürdüğünü biliyor muydunuz? Aslında yasak olmasına rağmen?"

Damarlarımdaki kan donuyor.

"Burada yarım kek, orada bir poşet ekmek..."

"Aksi takdirde hepsi çöpe atılırdı," diyorum sessizce. "Söyleyiş şekline bakılırsa, sanki hırsızlık yapıyormuş gibi geliyor."

Babam omuzlarını silkiyor. "Yeni patronun bu şekilde mi görecek? Gerçekten şansını denemek istiyor musun?"

Bir milimetre bile kımıldamaya cesaret edemiyorum.

"Angus Bell'in çalıştığı restorandaki hijyen standartları gerçekten de yeraltında gibi görünüyor. Sorulduğunda orada gıda zehirlenmesi geçirdiklerini doğrulayan birkaç kişi tanıyorum. Bir kere haber yayıldı mı
-" Omuzlarını silkiyor. "Tatsız."

Oda birdenbire bana tarif edilemez derecede havasız göründü. Artık düzgün nefes alamıyorum.

"Birdenbire hiç gelirleri kalmayınca Bells ne yapar?" "Baba-
"

Dilini şaklatıyor. "Bir de kız arkadaşın var. Ruby." Adını söylerken sesine öyle bir umursamazlık katıyor ki, üzerine atlamak istiyorum. Ama sözlerinin şoku beni olduğum yerde tutuyor, sanki donarak ölmüşüm gibi.

"Gerçekten Oxford'da bir şansı olduğunu düşünüyor musun? Eğer bursu son saniyede buhar olup uçarsa olmaz, değil mi?"

Her şey benim etrafımda dönmeye başladı.

"O zaman onu ne kurtaracak, ha? Bir öğrencisiyle yattığı için altı ay sonra okuldan atılan bir öğretmen tarafından verilen tavsiye mektubu değil tabii ki."

"Sen bunu yapmazsın," diye mırıldanıyorum.

"Ben ne zaman boş tehditlerde bulundum ki?" diye cevap verir.

Babam delirmiş, ilk kez aklıma geliyor. O tamamen deli.

"Bells sana ne yaptı?" Kısık sesle sordum.

Babam ellerini arkasında kavuşturmuş, yemek odasında bir aşağı bir yukarı yürümeye başlar. Pencereye geldiğinde duraklar ve dışarıya, bahçeye bakar.

"Beaufort'un itibarını korumak için elimden gelen her şeyi yapacağımı size daha önce de söylemiştim."

"Bütün bir aileyi yok edersin."

Sonunda bana dönüp yakından bakana kadar bir süre pencerede kalıyor. "Her şey senin elinde, James."

Kafamda bir atlıkarınca dönüyor. Kenarında durduğunuz ve son sürat dönmeye başlayıp havaya yükseldiğinde bir milim bile kıpırdayamadığınız şu atlıkarıncalardan birine hapsolmuş gibi hissediyorum.

Babamı tanırım. Az önce söylediklerinin her kelimesinde ciddi olduğunu biliyorum.

dedi

. Boşluk içime yayılıyor.

Son birkaç haftada hissettiğim mutluluk, sahip olduğum umut Hayatımda ilk kez hissetmeme izin verdim - geriye hiçbir şey kalmayana kadar her şey yavaş yavaş bastırılıyor.

Kaybettiğim bilgiden başka bir şey yok.

Maskenin sanki hiç çıkmamış gibi yüzüme geri kaydığını hissediyorum. Sonra sesimi çıkarmadan

sordum: "Ne

yapmalıyım?"

26

Yakut

Mortimer Beaufort gittikten sonra hava bozuldu.

James tebeşir gibi solgun ve gözlerinde içimde panik yaratan bir bakışla dışarı çıkıyor. Ama ona ne olduğunu sorduğumuzda, sadece el sallıyor, daha önce büfeye koyduğu tabağı alıyor ve yemeye başlıyor.

Ondan sonra parti kısa sürede dağıldı. James için endişelenmekle o kadar meşgulüm ki Ember Wren'in arabasına bindiğinde irkilmiyorum bile. En azından tereddüt edip bana belirsiz bir bakış atma nezaketini gösteriyor ama ben sadece başımı sallıyorum ve aynı anda omuzlarımı kaldırıyorum.

Böylece en azından davranışları beni her geçen dakika daha da geren James ile sessizce konuşma fırsatım oluyor.

Yarım saat kadar sessizlik içinde Gormsey'e döndükten sonra arka koltuktan James'in yanına kayıyorum ve elini tutuyorum.

"Konuş benimle," diye fısıldıyorum.

Pencereden dışarı bakan James başını bana çeviriyor.

Bir sonraki an yüzümü iki elinin arasına alıyor ve beni öpüyor.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırıyor ama yüzümü tutmaya devam ediyor. Gözlerimi açtığımda, hala kapalı tuttuğunu görebiliyorum.

"James-"

Elleri titriyor.

"Çok özür dilerim," diyor kabaca. "Ben... Ben çok üzgünüm."

"Ne?" Bileklerini sıkarak ısrarla soruyorum. Şu anda onu mümkün olduğunca kendime yakın tutmak istiyorum. "James, beni korkutuyorsun."

James'in nefes alış verişi düzensiz. Babasıyla karşılaşmasının ona yaptıkları beni öldürüyor.

"Ne oldu?" Başparmaklarımla bileklerini okşayarak fısıldıyorum.

James dokunuşa birkaç saniye izin verir, sonra koltuğunda geriye yaslanır.

İki elini de yüzünde gezdiriyor.

"Babam-" Doğru kelimeleri arıyor gibi görünüyor. "Babam kazandı."

Sokak lambalarının bulanık ışıkları yanımızdan eşit bir şekilde geçiyor, ama sanki zaman durmuş gibi hissediyorum. "Ne?"

"Pazartesi günü Beaufort'a geri döneceğim." Boğazını temizliyor. "Ve bu gece eve döneceğim."

"Hayır," diye ağzımdan kaçırdım. "Hayır, James." Elini tutmak istiyorum ama o elini benden çekiyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Ne söylediğinin önemi yok," diyorum ısrarla. "Bir yolunu bulacağız."

"Tehlikede olan çok şey var. Risk çok büyük."

Başımı salladım.

"Ruby-"

"Hayır! Seni neyle tehdit ederse etsin, geleceğinden vazgeçmeye değmez."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemeden bana baktı. Sonra iç geçirdi. "Evet. Evet, öyle."

"Sana neyle şantaj yapıyor?" Zar zor duyulacak şekilde soruyorum.

James başını sallıyor ama bunu yanına bırakmayacağım. "Artık sır saklamayacağımıza dair kendi kendimize yemin ettik."

"Ruby-"

"Söz vermiştin!"

"Aileni yok edecek," diyor sonunda. "Sadece Oxford'u değil, senin için önemli olan her şeyi."

Artık nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

"Benim için çok şey yaptınız," diye devam ediyor. "Bunun olmasına izin veremem."

"Biz-" Sesim çıkmıyor ve boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum. "Bir yolunu bulacağız. Bu yanına kalmayacak."

"Ruby, beni dinle-"

"Bunu hiç düşünmüyorum! Planlarını denize atmana izin vermeyeceğim James. Bizim planlarımızı."

"Bu senin kararın değil," diye cevap veriyor James neredeyse dayanılmaz derecede nazikçe. Elini kaldırıyor ve parmak boğumuyla yanağımı okşuyor.

Ondan uzaklaşıyorum, alnım çatlıyor.

"Bunu sana tekrar tekrar yapmasına nasıl izin verirsin?" Şaşkınlıkla sordum.

James dudaklarını sıkıca birbirine bastırır.

"Bir daha benim hakkımda sessiz kalırsan vay haline," diye tıslıyorum. "Biz bir takımız. Sen öylece... Öylece çekip gidemezsin."

Sesli bir şekilde nefesini bırakıyor. "Seninle geçirdiğim zaman -ailenle geçirdiğim zaman- dileyebileceğim en güzel zamandı. Beni ayakta tutan tek şey buydu. Bana inanmak zorundasın," diye iddia ediyor. Ama ben... Başka seçeneğim yok."

"Her zaman bir seçeneğiniz var!" Enerjik bir şekilde söylüyorum. "Geleceğini benimkine feda etmene izin veremem."

O anda yüzünde beliren hüzünlü gülümseme nefes almamı engelliyor. O anda onu ikna etme şansımın olmadığını anlıyorum.

Kararını verdi.

Gözlerim yanmaya başlıyor ve görüşüm bulanıklaştığı için gözlerimi kırpıştırmak zorunda kalıyorum. "Seni neyle tehdit etti?" Fısıldıyorum.

"Umarım," diye başlıyor kısık bir sesle, "umarım kararımı kabul eder ve bunun için benden nefret etmezsin."

Başımı salladım. Sözleri beni tam kalbimden vuruyor. Vücuduma yayılan bu güçsüzlük hissinden kurtulmak için çığlık atmak ya da bir şeyleri kırmak istiyorum. Ama bunun yerine hareketsiz oturup James'e bakıyorum.

Gözümün kenarından bir damla yaş kurtuluyor ve yanağımdan aşağı süzülüyor.

James başparmağıyla yakalıyor. "Senden asla nefret edemem,

James." Beni yanına çekti ve yüzünü saçlarıma gömdü.

Bir buçuk saat sonra Gormsey'e vardığımızda kendimi fiziksel ve zihinsel olarak tamamen bitkin hissediyordum. James ve ben yolculuğun geri kalanını hiç konuşmadan kol kola geçirdik. Kendime defalarca James'i bu yüzden kaybetmeyeceğimi söyleyerek kendimi rahatlatmaya çalıştım ama gözlerindeki boş bakışları gördüğümde buna inanmak benim için çok zor. Mortimer Beaufort bugün onun bir parçasını benden aldı ve bu yüzden ondan hayatımda hiç kimseden nefret etmediğim kadar nefret ediyorum.

James'in çantasını salonumuzdan çıkarışını ve kavga ettiğimizi düşünerek dehşet içinde bir ileri bir geri bakan annemle babama veda edişini izlerken gözyaşlarıma hâkim olamıyorum. Ancak bizden kısa bir süre sonra eve gelen Ember onlara James'in babasının partiye geldiğini fısıldadığında, annem James'i kollarına alıyor.

"Burada her zaman hoş karşılanırsınız" diyor.

James bir an için gözlerini sıkıca kapatır. "Teşekkür ederim," diyor kabaca. Sonra babamın elini sıkıyor ve ön kapıya doğru yürüyor.

Ona dışarıda, ön bahçemizden geçerek arabasına kadar eşlik ettim. Hâlâ bizimle olduğu için Percy bizi buraya bıraktıktan sonra Rolls-Royce ile tek başına geri döndü. James bagajı açıyor ve çantasını yerleştiriyor.

Sonra bana döndü. "Tamam." Boğazını temizliyor. "Tamam," diye fısıldıyorum.

James alt dudağını ısırıyor ve bana bakıyor. "Yarın sana yazarım." Başka bir şey söylersem ağlamaya başlayacağımdan korkuyorum, bu yüzden sadece başımı sallıyorum. Öne doğru eğiliyor ve bana yumuşak bir öpücük veriyor. Tekrar arkasına yaslanmak istediğinde kollarının üstünden tutup kendime doğru çekiyorum. Dudaklarımdan şaşkın bir ses çıkarıyor ama öpücüğü kesmiyor. Onun yerine bir elini saçlarıma gömüyor. ve benim onu öptüğüm kadar umutsuzca öpüyor beni.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda, ikimiz de ağır ve hızlı bir şekilde nefes alıyoruz. James elini kaldırıyor ve saçlarımı dikkatlice yüzümden uzaklaştırıyor. "Seni seviyorum," diyor boğuk bir sesle, sonra arkasını dönüp sürücü kapısını açıyor ve arabaya biniyor.

Hareketsiz bir şekilde arabasını sürmesini ve sonunda sokağın köşesinde kaybolmasını izliyorum. Kalbim acıyor. Onun için, benim için. Bizim için.

"Ruby?" Ember'ın tereddütlü sesi kulağıma ulaşıyor.

Ona dönüyorum. Bahçe kapımızda kararsızca duruyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Ona cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan tek bir kelime bile çıkmıyor - onun yerine beni en az gözlerini telaşla açan ve beni kollarına almak için hemen yanıma gelen Ember kadar şaşırtan bir hıçkırık çıkıyor.

"Oh, Ruby," diyor, ben gözyaşlarıma izin verirken sırtımı okşuyor.

James

Hız sınırını aşmadığım halde, Gormsey'deki evler yanımdan çok hızlı geçiyor gibi geliyor bana. Aynı zamanda, Bells'ten ayrılmamın üzerinden beş dakikadan fazla zaman geçmemiş olmasına rağmen, sanki sonsuza kadar bu arabada oturacakmışım gibi geliyor.

Her şey senin elinde James, babamın sesi zihnimde yankılanıyor. Her şey senin ellerinde.

Eğer karar benim elimdeyse - neden hiç de öyle hissetmiyorum? Dünya neden bu kadar hızlı dönüyor, neden göğsümde gittikçe güçlenen bir baskı var?

Görüşüm bulanıklaşıyor. Kolumla gözlerimi siliyorum ama faydası olmuyor. Arabayı yavaşlatıyorum ve yolun kenarına çekiyorum. Sonra kontağı kapatıyorum.

ve alnımı direksiyona yaslıyorum.

Kafamın içinde babamın sesi gittikçe yükseliyor, ta ki bir noktada artık dayanamayıp ellerimi kulaklarıma bastırma içgüdüsünü hissedene kadar. Tüm bunlar beni inanılmaz derecede öfkelendiriyor. Kontrolümü bu şekilde kaybetmekten nefret ediyorum, babamın beni Ruby ve ailesini terk etmeye zorlamasından nefret ediyorum.

Körü körüne direksiyona vurdum. Artık dayanamıyorum. Daha fazla dayanamıyorum. Daha fazla gücüm kalmayana ve başımı koltuk başlığına yaslayana kadar yumruğumu tekrar tekrar direksiyona indiriyorum. Gözlerimi kapatıp birkaç derin nefes alıyorum ve bir noktada dünya artık o kadar hızlı dönmüyor. Gözlerimdeki yanma hissi hala devam etse de görüşüm de artık bulanık değil.

Bakışlarımın cadde boyunca süzülmesine izin veriyorum ve şimdi babama geri dönersem ne olacağını düşünüyorum. Nasıl hissedeceğimi.

Motoru tekrar çalıştırıyorum. Arabayı yola doğru yönlendirirken vücudum otomatik pilotta gibi çalışıyor ve ne yaptığımın farkına varmadan sola dönüyorum. Rota artık benim için ikinci doğa haline geldi - muhtemelen körlemesine bile sürebilirim.

Wren'in arabasının hemen arkasına park ediyorum, iniyorum ve ön bahçeden Fitzgerald'ların ön kapısına doğru kısa bir yol yürüyorum. Hiç düşünmeden yuvarlak zile bastım.

Hiçbir şeyin olmadığı bir dakika geçer, sonra Wren kapıyı açar.
Beni görünce gözleri biraz açıldı. Sonra kaşlarını çattı.

"Ember yüzünden bana cehennemi yaşatmaya mı geldin?" diye soruyor.

Az önce ne sorduğunu fark ettiğimde kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Neden Ember yüzünden sana cehennemi yaşatmak isteyeyim ki?"

"Ember sana bahsettiğim kız. I... Seni Ruby'nin gönderdiğini sanıyordum.
Bugün bizi birlikte gördü."

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum. Sorular kafamın içinde hızla dönüp duruyor. Wren ve Ember? Sence Ruby bunu öğrendiğinde nasıl tepki verdi?

Ruby'yi düşündüğümde içimi acıtan bir sızı kaplıyor ve bana buraya ilk başta neden geldiğimi hatırlatıyor.

"Ember için burada değilim."

Wren yavaşça başını sallar. "Baban yüzünden mi?"

Şimdi başını sallayan benim. "Beni evde bekliyor ama şu anda bunu gerçekten yapamam."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor sessizce.

Başımı salladım. "Şu anda eve gidemem."

Ben son sözleri söylerken bile Wren yana doğru bir adım atıyor. "İçeri gel." Eşikten adımımı atıyorum ve Wren'le birlikte üst kattaki odasına çıkıyoruz.

Wren'in eski evi her zaman benim ikinci evim gibi olmuştur - acaba bu ev de bir gün aynı olacak mı?

"Otur," diyor Wren, yatağını işaret ederek masasına doğru yürüyor ve oraya oturuyor. Bakışlarım bilgisayarının ekranına takılıyor. Web sitesinin dalgalı başlığı bana fazlasıyla tanıdık geliyor, tıpkı sağdaki resim gibi. Wren bir anda bilgisayarı kapatıyor ama artık çok geç - Ember'ın blogunu yüzlercesi arasından tanıyabilirdim.

"Wren?" Otururken sordum.

Başını bana doğru çeviriyor.

"Evet?"

"Ember son birkaç hafta içinde benim için bir kardeş gibi oldu. Eğer ona zarar verirsen, ben de sana veririm. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Wren'in ağzının bir köşesi hafifçe kalkıyor ama gözlerindeki ifade ciddiyetini koruyor. "Elbette. Niyetim bu olmasa bile, bu arada."

Bakışlarımı ellerime indiriyorum ve dikkatle tenimdeki çizgilere bakıyorum. "Bazen başka seçeneğiniz yoktur. Bazen başkaları seni birini incitmeye zorlar, bu istediğin son şey olsa bile."

Ondan sonra aramıza sessizlik yayılıyor. Ellerimi yumruk yapıp tekrar gevşetiyorum. Düşüncelerim Ruby ve babama ve son olarak da anneme gidiyor. Hala hayatta olsaydı ne yapardı merak ediyorum. Şirketle ilgili hiçbir şey yapamayacağımı anlar mıydı? Babamın Ruby'nin ailesini tehdit etmesine izin verir miydi? Hiç sanmıyorum. Ama ne yazık ki, artık onu durdurmak için orada değil - ve kendimi her zamankinden daha işe yaramaz hissediyorum.

Wren yanıma oturarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Bana cömertçe doldurulmuş bir viski kadehi uzatıyor - yemin töreni için ona verdiğimiz kadehlerden biri. Minnetle kabul ediyorum ve kahverengi sıvıyı içinde ileri geri çeviriyorum.

"Baban neyin peşinde olursa olsun, bunu yapabilirsin. Yapacağız." Bardağımı onunkine çarparken bu sözlere tutunuyorum.

Kor

Sonunda Ruby'yi bıraktığımda ve eve geri döndüğümüzde ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Ailemizin sorularından kaçıyor ve sadece konuşamayacak kadar yorgun olduğunu ve uzanmak istediğini mırıldanıyor. Sonra da

odasına gidiyor ve tek kelime etmeden kendini yatağına bırakıyor. Kapıyı arkasından kapatmamış olmasını onu takip etmem için bir davet olarak görüyorum.

Yanına oturduğumda doğruldu, sırtını yatağın başlığına yasladı ve bana baktı. Bakışlarına karşılık veriyorum ve ilk söyleyecek olanın o olup olmadığını görmek için bekliyorum. Lydia'nın teyzesine davranışıyla beni gerçekten incitti ve şimdi onu yalnız bırakmak istemesem de bunu unutamıyorum.

"Daha önce çok korktuğum için özür dilerim," diye başlıyor sonunda. Gözleri hâlâ kırmızı ve sesi cızırtılı ama ağlamayı uzun süre önce bırakmış. "Sizi birlikte görmek beklediğim son şeydi. Ne zamandan beri birbirimize böyle şeyler söylemiyoruz, Ember?"

Derin bir nefes alıyorum. "Başka birine söylemeden önce Wren'le aramda ne olduğunu kendim öğrenmek istedim. Ayrıca, nasıl tepki vereceğini çok iyi biliyordum."

"Gerçekten bana güvenemeyeceğini mi hissettirdim? Senin için sadece en iyisini istiyorum. Daha fazlasını değil."

"Biliyorum," diye sessizce cevap veriyorum.

"Büyüklük tasladığım için özür dilerim. I-" Omuzlarını silkiyor. "Boş zamanlarında yaptığın şeyler hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Ve birbirimize her şeyi anlatabilmemizi istiyorum. Her zamanki gibi."

Onun sözleriyle boğazımda bir yumru oluşuyor. "Bunu ben de istiyorum."

"Kesinlikle konuşamayacağın ve seni yargılamasından endişe duyacağın bir abla olmak istemiyorum." Tereddüt ediyor. "Sadece... Wren ve benim bir geçmişimiz var. Şu anda nasıl bir insan olduğunu tam olarak bilmiyorum ama o zamanlar onun ve davranışlarının korkunç olduğunu düşünüyordum."

"Bunu anlıyorum," diyorum. "Ben de bunun korkunç olduğunu düşünüyorum." "Yine de, daha önce onunla arabaya bindiniz."

Doğru kelimeleri arıyorum. "Son birkaç haftadır birbirimizle konuşmadık ve ancak bugün tekrar bir araya gelebildik. Bana açıklaması için ona fırsat vermek istedim. Onu tamamen farklı bir insan olarak tanıdığımı söylemeliyim. O zamanlar yaptıklarının arkasında duruyor. Öyle değil mi?"

Ruby derin bir nefes alır ve sonunda sertçe başını sallar.

"Ondan gerçekten hoşlanıyorum, Ruby. Beni anladığını hissediyorum. Biz bir nevi... uyuştuk."

"Mh," diyor. "Değişmiş olabilir."

"Dikkatliyim. Ama bu kendi başıma yapmam gereken bir deneyim. Beni bundan koruyamazsınız."

Ruby bir süre sessiz kalıyor ve işaret parmağıyla yatağının üzerinde hayali bir çizgi çiziyor, görünüşe göre düşüncelere dalmış. Sonunda iç geçirdi ve benden çok kendi kendine konuştu: "Hayır. Bu doğru."

"James'le aranızda ne olduğunu bana anlatmak ister misin?" Temkinli bir şekilde sordum.

Ruby sertçe yutkunur. Bakışları odanın içinde dolaşır ve masasının üzerinde durur. "Babasına geri dönüyor. Ve Beaufort'a."

Nefesimi tuttum. "Ne?"

Ruby başka bir şey söylemiyor. Dakikalar geçiyor ve o sadece önüne bakıyor. Gerçekten orada değilmiş gibi görünüyor ve gözleri o kadar boş ki kollarımın tüyleri diken diken oluyor.

"Wren dönüş yolunda bana James'in babası onu geri almak için adil olmayan yollara başvurursa şaşırmayacağını söyledi," diyorum temkinli bir şekilde. Sence bugün böyle bir şey oldu mu?"

Bu Ruby'yi trans halinden çıkardı. Bana bakarken bakışları parlıyor. "O piç James'e şantaj yapıyor."

Nefesimi kesik kesik veriyorum. Yani Wren'in dediği gibi. "Ona neyle şantaj yapıyor?" diye soruyorum.

Ruby sertçe yutkunur. Ağzını açıyor, tekrar kapatıyor. Sonunda boğazını temizledi ve yeniden başladı. ailemizi yok edeceğini söyledi."

Gözlerim açıldı. "Affedersiniz?"

"James bana daha fazlasını anlatmadı ama anlatmasına da gerek yok. İkimiz de Mortimer Beaufort'un boş tehditler savurmadığını biliyoruz." Bir eliyle yeniden nemlenen gözlerini ovuşturuyor. "James'e tam olarak ne söylemiş olabileceği fikri bile beni inanılmaz derecede sinirlendiriyor."

Ruby'nin az önce bana anlattıklarını hararetle düşünüyorum ve James'in babasının bu şekilde davranmasını haklı çıkaracak herhangi bir neden olup olmadığını merak ediyorum. Ama dünyadaki en iyi niyetle hiçbir şey düşünemiyorum. Babamız bize asla böyle bir acı çektirmezdi - kendisi ne durumda olursa olsun. "Çocuklarınıza böyle bir şeyi nasıl yapabildiğinizi anlamıyorum."

Ruby yastıklarından birini kapıyor ve kucağına çekiyor. Sıkıca sarılıyor ve ona yapışmış gibi görünüyor.

"Beaufort'a sadece James ile devam etmeyi kafasına koymuş. O sadece itibarıyla ilgileniyor.

James toplantılarda ve görüşmelerde onun yanında oturduğunda diğerleri. James'in bundan sonra onun her istediğini yapmak zorunda olduğunu düşündükçe kendimi kötü hissediyorum. Ona yardım etmeyi çok istiyorum ama ne yapabileceğimi bilmiyorum." Sesi kesiliyor ve tekrar boğazını temizlemek zorunda kalıyor.

Öne uzanıp yastığa sıkıca sarılmış olan kolunu kavrıyorum. "Ona yardım ediyorsun, Ruby."

"Nasıl? Burada oturup gitmesine izin vererek mi?" diye yanıtlıyor.

Başımı sallıyorum ve kolunu nazikçe sıkıyorum. "Sen onun için oradasın.

Ve bence James'in şu anda senden tam olarak istediği şey de bu."

Ruby sertçe yutkunuyor ve burnunu çekiyor. Onu hiçbir koşulda bu durumda yalnız bırakmak istemediğimi fark ediyorum. Daha fazla uzatmadan aklıma bir fikir geliyor.

"Bugün burada uyumam konusunda ne düşünüyorsun?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

Ruby bir an için sorumu düşünüyor. Bir sonraki saniyede yarım metre kadar yana kayıyor ve geriye doğru çöküyor. Kucağındaki yastığı bana uzatıyor ve ben de onu yatağın boşalan yarısına yerleştiriyorum. Sonra uzanıyorum, yan dönüyorum ve Ruby'ye bakıyorum.

"Burada olduğun için teşekkür ederim Ember,"

diye fısıldıyor. Onun eline uzanıyorum. "Her

zaman."

27

Yakut

Pazartesi günü kendimi pamuklara sarılmış gibi hissediyorum. Sabah hiçbir şeyin farkına varmadan geçip gidiyor, çünkü aklımda sadece James ve onun gidişiyle ailemde acı dolu bir boşluk bıraktığı gerçeği var.

Pazar günü ona nasıl olduğunu ve konuşmak isteyip istemediğini yazdım, o da her şeyin yolunda olduğunu söyledi.

Akşam geç saatlerde Beyond Beaufort'a ilk gönderinin yüklendiğine dair bir bildirim aldım.

Gecenin büyük bir kısmını James'in sözlerini tekrar tekrar okuyarak geçirdim. Rüyalar hakkında yazmıştı. Ne kadar önemli olduklarından ve ne kadar kötü olursanız olun ya da durum ne kadar umutsuz olursa olsun onlara izin vermeniz gerektiğinden bahsetmiş. Etrafınızı sizi bu hayallerin peşinden gitmeye teşvik eden insanlarla çevrelemeniz gerektiği ve hayallerinizi paylaşan bir insan bulmaktan daha iyi bir şey olmadığı hakkında. Ve bazı hayaller için henüz doğru zamanın gelmediğini, ancak onlara tutunmaya devam etmek size her şeyden daha fazla güce mal olsa bile onlardan v a z g e ç m e m e n i z gerektiğini yazdı.

Sözleri beni tekrar ağlattı ve onları düşünmeden edemedim.

Onun için yapabileceğim hiçbir şey olmaması beni deli ediyor. Ember onun yanında olmanın yeterli olduğunu düşünse bile bu benim için yeterli değil. Londra'ya gidip James'in babasıyla yüzleşmeyi çok isterdim ama James'in bu konuda ne düşüneceğini tahmin edebiliyorum.

Pazartesi sabahı sınıfta oturuyorum ve kendimi not almaya zorluyorum, ancak dünyanın en iyi niyetine rağmen, tek bir renkli kalemi almak bir yana, her şeyi düzgün bir şekilde sıralayacak gücüm yok. Bullet journal'ım bile bana hayatımı kontrol altında tuttuğum hissini veremiyor.

Öğle yemeği molam sırasında, ara sıra başımı kaldırıp James'i ararken, kayıtsızca yemeğimi karıştırıyorum. Onu henüz göremedim. Öğleden sonra yine otobüste beni bekleyeceğini ummuştum.

Sabah olduğunda ve durum böyle olmadığında hayal kırıklığını ağır bir yumru gibi yutmak zorunda kaldı.

"Çok şanslıyız Ruby," diyor Lin sessizce.

Pilav tabağımdan başımı kaldırıp soru sorarcasına ona bakıyorum.

"Çünkü bizi hiçbir şey yapmaya zorlamayan ebeveynlerimiz var. Yani, tabii ki annem ve büyükannem her zaman üniversiteye gitmemi istediler - ama beni istemediğim bir şeyi yapmaya asla zorlamadılar."

"Benim sorunum da tam olarak bu. Sevgi dolu, destekleyici bir aileye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğim için, bu bir şekilde durumu daha da dayanılmaz hale getiriyor."

Lin buzlu çayından bir yudum alarak, "Ne yazık ki şu anda bu konuda bir şey yapamazsınız," diyor. Sonra bir tutam saçını kulağının arkasına doğru tarıyor. "James'in babasının ne yapacağı senin elinde değil. Ve sana inanıyorum ki izlemek ve müdahale edememek inanılmaz derecede zor. Ama şu anda James'e yapabileceğin en kötü şey ilişkinize zarar vermek olur. Eminim verdiği kararla yeterince kirlenmiştir."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum ve sonunda çatalı tamamen bir kenara bırakıyorum. James geri dönmeyi reddetseydi Mortimer Beaufort'un ne yapacağını hayal etmek bile istemiyorum. Aileme neler yapardı.

Bu sırada James kafeteryaya girer. Wren ve Cyril onun yanında yürür, Kesh ve Alistair de arkalarındadır. Konuşurlar, Wren dirseğiyle James'in yan tarafını dürter ve genişçe sırıtır. Cyril onun sözleri karşısında sadece gözlerini devirir ama sırıtmak zorunda kalır. Peki ya James? James de gülümsemeye çabalıyor ama bu mesafeden bile ne kadar ters ve yapay göründüğünü görebiliyorum. Babam bir şaka yaptığında yüzüne yayılan gülümsemeyle hiçbir ortak yanı yok. Lydia ile konuşurken takındığı gülümsemeyle hiçbir ortak yanı yok. Ve beni her öptüğünde bana verdiği gülümsemeyle de hiçbir ortak yanı yok.

Sanki aklımı okumuş gibi bana bakıyor. Çocuklar bize doğru geliyorlar, muhtemelen pencere kenarındaki her zamanki yerlerine oturmak için. James masamızın önünde durdu. Şimdi ne kadar solgun olduğunu ve turkuaz mavisi gözlerinin altındaki halkaların ne kadar derin olduğunu görebiliyorum.

"Hey," diyor elini yanağıma doğru kaldırarak. Parmak eklemleri tenime değdiğinde içime bir karıncalanma hissi yayılıyor. Gülümsemesi tereddütlü, sanki dokunuşuna nasıl tepki vereceğimden emin değilmiş gibi.

O anda, bir şey benim için netleşti: James güçlü olmak için her şeyini veriyor. Lydia için, ailem için, benim için. Ben nasıl

ona yardım etmiyorum. Aksine, ona sadece ek bir yük bindiriyorum. Ona karşı davranışım gerçekten adil değil. Ailem ve benim için büyük bir fedakârlık yapıyor. Ona şu anda ihtiyacı olan ve arkadaşlarının açıkça verdiği desteği vermek yerine, kararını eleştiriyorum ve muhtemelen suçlu hissetmesine neden oluyorum. Hayatını daha da zorlaştırmak yerine onun yanında olmalıyım.

"James?"

Bana sorgulayıcı bir şekilde bakıyor. "Evet?"

"Yemekten sonra bir planın var mı?" Ben soruyorum.

"Percy beni almaya gelene kadar yarım saatim var." Başını hafifçe eğiyor ve gözlerini kısıyor. "Neden?"

Ona gülümsüyorum. Sonra öne doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldıyorum, umarım kimsenin duymayacağı kadar sessiz olur. Tekrar geriye yaslandığımda James'in gözlerinde bir şeylerin parladığını görüyorum. Ve bu onu üzgün görmekten çok daha hoşuma gidiyor.

Öğle tatili henüz bitmemişti, bu yüzden kütüphaneye vardığımda hoş bir şekilde boştu. Her zamanki rotam olan yazıcıya, ödünç verme masasına ve son olarak grup odalarına gitmek yerine, sağa dönüyorum ve odayı neredeyse en arkaya geçiyorum, burada ağır resimli kitapların ve eski tarih kitaplarının bulunduğu iki rafın arasındaki bir köşede küçük bir masa var.

Çantamı yere koyuyorum, sonra masaya oturuyorum ve ellerimin üzerine yaslanıyorum. Kalbim deli gibi çarpıyor ve tarif edilemez derecede yasak bir şey yapıyormuşum gibi hissediyorum - ama sadece James'i bekliyorum.

Ona beni nerede bulacağına dair kesin talimatlar yazdım ve rafların arasında belirip yanıma gelmesi beş dakikadan az sürdü. Kalbim ağırlaşsa da ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. "İşte buradasın."

James yanımda durdu. "Sanki Maxton Hall'daki en harika kızla gizli bir buluşmayı reddedebilirmişim gibi."

Sözleri beni ısıtıyor. Ben onunkilere uzanıyorum, o da nazikçe kucaklıyor. "Özür dilerim," diye başlıyorum sonunda, iç içe geçmiş parmaklarımıza bakarak.

"Ne için üzgünsün?"

Başparmaklarımı ellerinin arkasında gezdiriyorum. "Nasıl tepki verdim." Tekrar başımı kaldırıp James'in gözlerinin içine bakıyorum. "Eğer bunu yeterince açık bir şekilde söylemediysem, yaptığın her şeyde seni destekliyorum. Ve biz de

Bunu buradan yönet. Babanın bir daha aramıza girmesine izin vermemeliyiz. Tamam mı?"

James sözlerimi duyunca nefesini tutmuş gibi görünüyor. Bana bakıyor ve tepki vermek için birkaç saniyeye ihtiyacı var.

Yavaşça ellerimi ağzına götürüyor ve onları kısaca öpüyor. "Teşekkür ederim," diyor kısık bir sesle.

Öne eğildim ve sarılmak için onu kendime çektim. Bacaklarını açıyorum ki aralarında durabilsin. Bir dakika boyunca birbirimize tutunuyoruz. Onun tanıdık kokusunu içime çekiyorum ve ellerimi sırtında gezdiriyorum.

"Neden benimle burada buluşmak istedin?" James bir ara kulağıma yakın bir şekilde soruyor. Eli başımın arkasında ve beni kendine yakın tutuyor. Yine de kendimi ondan biraz ayırıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Londra'ya gitmek zorunda olduğun bugün gibi bir günde bile harika şeyler olabileceğini sana göstermek istedim. Bu yüzden sonunda sana arzu öpücüğünü vermeyi düşündüm."

James'in kaşları kasılıyor, ama benim sözlerimle düşünceli ifadesi düzeliyor ve gözlerine canlı bir ışıltı giriyor. Eli neredeyse kuyruk sokumuma ulaşana kadar sırtımda ilerliyor. Sonra beni neredeyse masanın kenarına oturana kadar öne doğru çekiyor ve bir eliyle göğsünden destek almak zorunda kalıyorum.

"Harika fikirlerin var Ruby Bell," diye mırıldanıyor James.

Hangimizin önce hareket edeceğini bilmiyorum. Bir sonraki an dudaklarımız birleşiyor. Ona tutunuyorum ve o da bana doğru bastırıyor, ağzı hararetle benimkinin üzerinde. James kollarıyla boynumu tutuyor ve ben de onun içimde tetiklediği duyguya tamamen teslim oluyorum. Aramızda hiçbir şeyin değişmediğini fark ediyorum.

Ve babası bundan sonra ne ile gelirse gelsin, gelecekte de bu şekilde kalacağına kesinlikle kararlıyım.

James

Ruby'yi aklımdan çıkaramazken yeni Beaufort katalogları veya yeni AB etiketleme yönetmeliği için beyin fırtınası yapmaya odaklanmak gerçekten zor.

"James?" diye sorar Edward Culpepper, sesi kütüphanedeki masanın üzerinde duran kızın resmini paramparça eder.

Bu odadaki herkes gibi o da bana ilk adımla hitap ediyor. Ne de olsa iki tane Bay Beaufort olamaz. Kurul üyeleri bana eşit davranmaya çalışıyor ama yine de bana gösterilen şüpheciliği hissediyorum. Ve

Bu odadaki insanların üçte ikisini tanımıyor olmama rağmen - babam son birkaç hafta içinde yönetim kurulunun büyük bir bölümünü değiştirmiş olmalı.

"Evet?" İlgileniyormuş gibi yapmak için iki dirseğimi konferans masasına dayayarak öne doğru eğilerek soruyorum.

"Eklemek istediğiniz başka bir şey olup olmadığını sordum."

Ona bakıyorum. Odanın birdenbire ne kadar sessizleştiğini fark ettiğimde boğazım toz gibi kurudu. Masanın etrafında oturan kadın ve erkeklerin eleştirel yüzlerine bakıyorum. Bahse girerim ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim olmadığını düşünüyorlardır. Ama babam çocukluğumdan beri bu konuları bana öğretiyor. Beaufort'un mali yıl planını uykumda bile yapabilirim. Annemin ölümünden beri burada çok şey değişmiş olsa da bu şirketin nasıl çalıştığını biliyorum.

"Evet. Bundan böyle temel rakamları altı ayda bir değil, aylık olarak değerlendirmemizi istiyorum. Bu, beklemediğimiz bir gelişme ortaya çıktığında daha hızlı tepki vermemizi sağlayacaktır. Ve bence o zaman sadece bölüm başkanları değil, yönetim kurulu da hazır bulunmalı."

Culpepper'ın ağzı hafifçe açılıyor, ama hemen tekrar kapatıp başıyla onaylıyor. Sonra iPad'ine hızlıca bir not alıyor ve masanın başındaki babama bakıyor. Söz alıyor ve şimdiye kadar alınan önlemler hakkında bir şeyler mırıldanıyor. Öndeki ekrana bir rakam ve grafik slaytı atılıyor ve ben de sonraki kırk beş dakikayı dinliyormuş ve not alıyormuş gibi yaparak geçiriyorum. Ancak kağıdımın üzerinde sadece vahşi daireler beliriyor. Babam ve diğerlerinin tartıştıklarının bir kısmını yazmaya çalıştığımda bile elimdeki kalem sanki bin kat daha ağırmış gibi geliyor. Bir keresinde yanımdaki yaşlı adamı açık defterime bakarken ve sonra ağzının köşelerini onaylamaz bir şekilde bükerken yakalıyorum. Defteri kapatıyorum ve o andan itibaren kaleme bir daha dokunmadan ileriye bakıyorum.

Hayatımın en uzun bir buçuk saati bir noktada sona eriyor. İki yönetim kurulu üyesi babamın yanına gidip onunla sohbet ederken ben de ayağa kalkıp kollarımı başımın üzerine uzatarak bir şekilde bacaklarımdaki katılığı gideriyorum. Babam bana sert bir bakış atıyor ve ben de tekrar batmasına izin veriyorum. Sonra sırtım dik, elimde not defterimle onu bekliyorum. Babam meslektaşlarına biraz beklemelerini işaret ediyor. Sonra yanıma geliyor.

"Percival ile eve gidiyorsun. Edward ve Bancroft ile bir iş yemeğim daha var. Geç oluyor, geceyi Londra'da geçireceğim," dedi ve başıyla beni onayladı.

Bununla birlikte, kovuldum. Vedalaşıp asansöre biniyorum ve yirmi kat aşağı iniyorum. Döner kapılardan dışarı çıkıp temiz akşam havasını içime çektiğimde içimi inanılmaz bir rahatlama kaplıyor. Percy çoktan Rolls-Royce'a yaslanmıştı ve beni görünce doğruldu. Benim için kapıyı açıyor ve ben de arka koltuğa düşüyorum. Artık karanlık camların arkasındayım ve bu binada kimse beni göremiyor, sonunda kravatımın düğümünü çözebiliyorum. Saatlerdir boğazımı parçalıyor.

"İyi misiniz, efendim?" Percy bana soruyor ve gözlerimiz dikiz aynasında buluşuyor.

Sadece omuz silkebiliyorum. Bu soruya ne cevap vereceğimi bilemiyorum. Aylar süren bir tatilden sonra, sabahtan akşama kadar beni derinden bunaltan bir hayata geri dönmüş gibiyim.

Başımı arkaya yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Bir süre sonra tekrar açtığımda kuru ve yorgun hissediyorum. Uyuyakalmış olmalıyım. İki elimle yüzümü ovuyorum ve dışarı bakıyorum. Pemwick kasaba tabelasını geçiyoruz - ama Percy çıkıştan çıkmak yerine tabelanın yanından geçiyor.

"Çıkışı kaçırdın Percy," diyorum kabaca, minibara doğru eğilip küçük su şişelerinden birini çıkarıyorum. Tek seferde boşaltıyorum, sonrasında boğazımın rende gibi olmayacağını umuyorum. Sonra tekrar dışarı bakıyorum. Bir sonraki çıkışta Percy çıkıyor ama sonra doğrudan sola dönüyor. Ana yola çıkmadığı belli olan iki kavşak daha var.

"Percy," diyorum tekrar ve Rolls Royce'un tavanındaki ışığı kontrol ediyorum. Parlıyor, yani beni duyabiliyor olmalı.

Yine de bir tepki alamadım. Bunun yerine arabayı küçük bir barın önündeki otoparka yönlendiriyor. Kaşlarımı çatarak pencerelerden dışarıya vuran sarımsı ışığa bakıyorum.

Percy'ye burada hangi cehennemde olduğumuzu sormak istiyorum ama o benden önce davranıyor: "Sizinle konuşmalıyım, Bay Beaufort."

Bar küçük ve dar koridorları var, bu da ister istemez garsonların tepsileri nasıl taşıyacaklarını merak etmeme neden oluyor. Percy ve benim dışımda sadece iki adam daha var, bir köşede oturmuş duvardaki küçük televizyondan futbol maçı izliyorlar. Percy, her tarafı eski plaketler ve çerçeveli retro tarzı film posterleriyle kaplı bir duvardaki masayı işaret ediyor. Oturuyoruz ve biraz sonra bir garson önümüze kartlar koyuyor. Ne Percy ne de ben onlara dokunuyoruz.

Percy birkaç dakika sonra, "Burada yaptığım şey muhtemelen işime mal olacak," diyor. Sesi sakin, sanki bu gerçeği çoktan kabullenmiş gibi.

Ona bakıyorum, bekliyorum.

Percy boğazını temizleyip ağzını açıyor ama o anda garson tekrar masamızda beliriyor ve ne içmek istediğimizi soruyor. Gözlerimi Percy'den ayırmadan, iki bardakla birlikte büyük bir şişe su sipariş ediyorum. Sonra yine yalnız kalıyoruz.

"Geçen yılın sonunda..." diye başladı sonunda, "... babanızın bir telefon konuşmasına kulak misafiri oldum."

Ağzımı açıyorum ama Percy ona ne soracağımı biliyor gibi görünüyor.

"Rolls-Royce'un hoparlörü açıktı." Tereddüt etti.
"İlk başta bir şey düşünmedim - baban benim yanımda her türlü şeyi konuşuyor. Ama ben de düşünmeden edemedim."

Sertçe yutkunuyorum ve Percy'ye umutla bakıyorum.

Masaya bakar ve birkaç saniye sessiz kalır. Sonra derin bir nefes alır. "Onun sözlerini düşünmeden edemedim, çünkü 'Cordelia öldü. Yardımına ihtiyacım var."

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Konuşma nasıl devam etti?"

"Yirmi dakika içinde orada olacağını söyledi ve muhatabından kendisini yalnız kabul etmesini istedi."

Düşüncelerim dönüp duruyor, kalbim gittikçe daha hızlı

atıyor. "Onu nereye götürdün?" Mırıldanıyorum.

"Clive Allen'a."

"Babam neden avukatımızla gizlice görüşsün ki?"

Percy ağzını açıyor ama o anda masaya dönüp bardakları ve suyu önümüze koyan garson tarafından sözü kesiliyor.

"Ne zaman oldu bu?" Daha fazla soruyorum.

"Annenin ölümünden sonraki gece."

Midem tatsız bir sıçrama yapıyor ve kafamda bir düşünce alevleniyor. Ya annemin ölümü bir tesadüf değilse? Ya babam da işin içindeyse? Ama sonra onu yemek odasındaki aile portresinin önünde gördüğüm geceyi düşünüyorum.

Seni asla affetmeyeceğim. Şimdi ikisiyle yalnızım ve her şeyi yanlış yapıyorum ve bu senin suçun!

Bu oyun olamaz. Sanki hata yaptığının farkındaymış gibi görünüyordu. Ve gözlerimin önünde ağladı. Babamın pek çok şey yapabileceğine inanmama rağmen, annemi severdi.

"Ondan sonraki ilk seferde ben de bunu düşünemeyecek kadar ... durumdaydım. Ama konuşma peşimi bırakmadı. Hafta sonu Ophelia ile konuştuğumda, bu konuyu seninle konuşmam gerektiğini biliyordum."

"Ophelia ne dedi?"

"Bana son aylarda Beaufort'ta endişe verici gelişmeler olduğunu söyledi. Baban yönetim kurulunun bir kısmını görevden almış."

"Onları görevden almadı, kendi istekleriyle ayrıldılar. Bugünkü toplantıda da bunu konuştular," diyorum ama aynı anda bunun muhtemelen gerçekte olanların resmi versiyonu olduğu aklıma geliyor. Midemde mide bulandırıcı bir his yayılıyor.

"Ophelia, annesinin şirketi yönetme biçimine her zaman katılmasa da, en azından Beaufort ruhunun ve ailesinin geleneklerinin kendisi için her zaman önce geldiğini bildiğini söyledi. Şimdi bu yavaş yavaş değişiyor gibi görünüyor."

Bugün babamla toplantıda otururken ben de benzer bir düşünceye kapıldım. Geçmişte Lydia ile Beaufort'un merkezini ziyaret ettiğimde ve annemi iş başında izlediğimde, annemin ve iş arkadaşlarının kararları nasıl bir tutkuyla aldıklarını hep hissederdim. Beaufort'un bir kalbi vardı. Buna karşılık bugünkü hava soğuk ve gergindi, konuşmalar duygusuz ve laf kalabalığıydı.

"Ne demek istediğini biliyorum," diyorum sessizce.

"Ophelia annenizin Bay Beaufort'un hayallerini paylaşacağını düşünmüyor."

Kaşlarımı çattım. "Annem ve babam her zaman el ele çalıştılar."

"Bu işe yaradı çünkü annenin sözü her zaman babanınkinden daha önemliydi. Babanın ne yaptığını kontrol edebiliyordu çünkü açık konuşmak gerekirse, baban onun çalışanıydı." Boğazını temizliyor. "Sanırım annen, başına bir şey gelirse... böyle bir şey olabileceğinden şüpheleniyordu."

"Percy," diyorum yavaşça. "Bana ne söylemek istiyorsun?"

Percy bir an bana bakıyor, sonra sarsılarak nefes veriyor. Gömleğinin yakasına uzandı ve kolye ucu olan dar bir gümüş zincir çıkardı. Dikkatlice başının üzerinden geçiriyor ve daha yakından bakabilmem için yukarı kaldırıyor. Zincirden sarkan şey bir kolye değil, küçük bir anahtar.

"Birkaç yıl önce annen bana bu anahtarı verdi. Onu hayatım pahasına korumam gerektiğini söyledi." Küçük dişlere bakıyor ve parmağını kararmış metalin üzerinde gezdiriyor. Neredeyse transa geçmiş gibi görünüyor. Sonra az önce içinde bulunduğu rüyadan kurtulmak istercesine başını sallıyor ve anahtarı zincirinden kurtarıyor. Zinciri tekrar başının üzerinden geçirip gömleğinin altında kaybolmasına izin vermeden önce masanın üzerinden bana d o ğ r u itiyor.

Anahtarı elime alıyorum ve birkaç kez ileri geri çeviriyorum. "Onu neden sana emanet etti?" Kısık bir sesle soruyorum.

Percy zorlukla yutkunur. "Arkadaş gibiydik."

Kafamda düşünceler hızla akıyor ama onları bastırmaya çalışıyorum. Şu anda önemli olan tek şey annemin bir sırrı olduğu gerçeği. Babama, Lydia'ya, bana ya da Ophelia'ya söylemek istemediği bir sır. Anahtarını elimde tuttuğum bir sır.

"Bana onun ne için olduğunu hiç söylemedi," diyor Percy kasıtlı olarak. "Ama bence onu almalısın."

Başımı kaldırıp Percy'ye bakıyorum ve aniden ne kadar üzgün göründüğünü fark ediyorum. Ruby'nin bana söylediklerini hatırladım. Bütün bunlar Percy için hiç de kolay olmamıştı - hem annemin ölümü hem de Lydia'nın ve benim taşınmamız. Her ne kadar bizim çalışanımız olsa da, o bu ailenin bir parçası. Ve belli ki annem için o kadar önemliydi ki ona koşulsuz güveniyordu.

"Sence anahtar ve babamın garip çağrısı birbiriyle bağlantılı mı?" Sonunda sordum.

Omuzlarını silkiyor. "Bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey varsa o da babanın saklayacak bir şeyleri olduğu."

Anahtarı elimde çeviriyorum. Sonra cüzdanımı çıkarıp açıyorum ve Ruby'nin listesinin hemen arkasına kaydırıyorum. Kararlılıkla Percy'nin gözlerinin içine bakıyorum. "Ne olduğunu bulacağım."

"Ben de bunu söylemenizi umuyordum Bay Beaufort."

28

Yakut

Beaufort'ların evinin önündeki soğuk basamaklara oturup saate bakıyorum. James bir saat kadar önce bana eve dönmek üzere olduğunu yazmış ve gelmek isteyip istemediğimi sormuştu. Bir saniye bile tereddüt etmedim.

Bugün öğlen ona söylediklerimde ciddiydim. Onun yanında olmak ve onu desteklemek istiyorum - ve eğer Beaufort'ta korkunç bir toplantı atlattıysa, tüm döngü yeniden başlamadan önce en azından onunla güzel bir akşam geçirmek istiyorum.

Evin garaj yolunda Rolls-Royce'u görmek için çok beklemem gerekmiyor. Ayağa kalkıyorum ve eteğimdeki tozları temizlemek için eteğimi sıvazlıyorum. Percy arabayı girişin hemen önünde durduruyor ve biraz sonra James arabadan iniyor. İçinde hiç rahat olmadığını bilsem de, toplantı için giydiği gri ekose Beaufort takım elbisenin ona ne kadar yakıştığını inkâr edemem. Özellikle James'in vücudu için yapılmış gibi görünüyor ve tekrar başımı kaldırıp James'in dudaklarındaki belirsiz gülümsemeyi gördüğümde zorlukla yutkunuyorum.

Bir sonraki an yanıma geldi ve bana sıkıca sarıldı.

"Hey," diye mırıldanıyor kulağıma ve hemen başıma bir öpücük konduruyor.

Yüzüne bakmak için arkama yaslanmadan önce onu bir süre tutuyorum.

"Nasıl geçti?" Temkinli bir şekilde soruyorum ve elimle kısa bir süre boynunu okşuyorum.

"Hadi," diyor James ve başıyla ön kapıya doğru işaret ediyor. "Sana içeride her şeyi anlatacağım."

Arabadan inmekte olan Percy'ye bakıp başıyla veda ettikten sonra elimden tutup benimle birlikte eve doğru yürüyor. Benim için kapıyı açıyor ama biz daha eve adımımızı atmadan Mary yanımıza geliyor ve sorgulayan gözlerle bize bakıyor.

"Mary, Ruby ve ben bu gece biraz yalnız kalmak istiyoruz," diyor James. "Yukarıya kimse gelmezse iyi olur."

Yüzümde bir sıcaklık hissediyorum - tıpkı yanakları hafifçe kızaran hizmetçi gibi. James'in sözleri beni tamamen şaşırttı.

Beni merdivenlerden yukarı çekip odasına doğru sola döndüğünde sersemlemiş hissediyorum. Odasına vardığımızda omzunun üzerinden şöyle bir bakıyor ve sonra kapıyı arkamızdan kapatıyor.

James'in beni duvara doğru itmesini ve bilinçsizce öpmesini bekliyorum ama bunun yerine cebine uzanıp cüzdanını çıkarıyor.

"Sana bir şey göstermem gerekiyor," diye mesajda önceden yazdığı kelimeleri tekrarlıyor.

Ona sorgulayarak bakıyorum. "Sorun nedir?"

"Toplantıdan sonra Percy beni aldı ve eve götürmek istedi - ama bir barda küçük bir mola verdi. Ve sonra bana babam hakkında bir şey söyledi. Her şeyi değiştirebilecek bir şey."

Cüzdanını açıyor ve içinden bir şey çıkarıyor - küçük bir anahtar. Bana uzatıyor, ben de elimde ileri geri çeviriyorum. Özel bir şeye benzemiyor, normal küçük bir anahtar gibi.

"Bu ne için?" Yavaşça soruyorum.

"Annem bu anahtarı yıllar önce Percy'ye emanet etti," diyor James hızla. Kelimeleri neredeyse hızlı ve kalın geliyor. Kendini kapıdan uzaklaştırıyor ve yürürken ceketini çıkarıyor. Kanepenin üzerine bırakıyor, sonra kravatının düğümünü çözüyor ve tekrar bana bakıyor. Acil olduğunu söyledi ve ihtiyatlı davranmamı istedi."

Farkında olmadan nefesimi tutuyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

James kravatını da kanepenin üzerine bırakır. Ardından gömleğinin kol düğmelerini çözüyor ve kollarını dirseklerine kadar gevşekçe kıvırıyor. "Bu, annemin babamdan ne sakladığını bulmamız gerektiği anlamına geliyor. Belki de anahtar babamın sırrıyla ilgilidir. Belki de-" Sözleri kayboluyor ve dudaklarını ince bir çizgi halinde birbirine bastırıyor.

Omuzlarımı silkiyorum ve James'e doğru yürüyorum. Sıcak yanaklarını kavrıyorum ve parmak uçlarımda durarak ona hızlı bir öpücük veriyorum. Sonra ondan ayrılıyorum ve ciddi bir şekilde ona bakıyorum. "Anahtarın ne için olduğunu öğreneceğiz."

James sertçe yutkunur ve başını sallar. Anahtarı geri alır ve takım elbise pantolonunun içine koyar. "Babam bu gece Londra'da kalacak. Annemin eşyalarına göz atmak için bundan daha iyi bir fırsat olamaz."

James ceketimi çıkarıyor ve sonra tekrar onun odasından çıkıyoruz. Geri dönüp merdivenleri geçerek evin daha önce hiç girmediğim bölümüne giriyoruz. Koridor en az Lydia ve James'in odalarının bulunduğu koridor kadar uzun ama burada sadece bir kapı var. Kapının önünde duruyoruz,

James derin bir nefes alır. Sonra topuzu çevirir ve devasa ahşap kapıyı içeri doğru iter.

Odaya girmenin yasak bir yanı var, kendi kalp atışlarım bana çok yüksek geliyor. James kapıyı arkamızdan kapatıp kilitlerken nefes nefese etrafıma bakıyorum. Dar bir koridordayız, sağ tarafta entegre ışıklı aynası olan bir gardırop var. Sol tarafta ise ebeveyn banyosuna açılan bir kapı var. James kapıyı geçip yatak odasına giriyor, ben de onu takip ediyorum.

"Buraya en son ne zaman girdiğimi hatırlamıyorum," diye itiraf ediyor James. Sanki o da benim gibi her an yakalanma paniği yaşıyormuş gibi fısıldıyor. Odanın diğer ucuna, pencereye yakın bir masaya doğru yürüyor.

"Annem çalışırken hep dışarıya bakmayı severdi. Ne zaman odama gelse, masamın duvara dayalı olmasına burun kıvırırdı." Çalışma masasının üzerinde duran kâğıtlara bakıyor ve kâğıt parçalarını yelpazeliyor. İçindekilere göz gezdiriyor. "Bu arada, sadece dışarıya bakmak istiyorum. Eğer bir gün kendi dairem olursa, tıpkı onlar gibi yapacağım."

Ona doğru yaklaşıyorum ve sırtını nazikçe okşuyorum. "Başlayalım mı?" diye soruyorum.

James derin bir nefes alıp başını sallamadan önce elini yaprakların üzerinde bir süre bekletiyor. "Evet. Hadi başlayalım."

"Biz burada dururken-" diyorum, masanın çekmecelerine doğru eğilerek. James'e soru sorarcasına bakıyorum.

"Kendini zorlama."

Tüm cesaretimi toplayıp ilk çekmeceyi açıyorum. İçinde bir sürü Beaufort not defteri ve uygun kalemler var. Her şeyi çıkarıp en üste koyuyorum ve sonra zemini yokluyorum. Küçük tabağa vuruyorum ama ses boş değil, gayet normal geliyor.

"Bunu daha önce sayısız kez yapmış gibi görünüyorsun. Bilmem gereken bir şey var mı?" diye soruyor James masanın diğer tarafından, küçük dolabı temizleme sürecinde olduğu yerden.

"Yeterince film izledim," diye cevap veriyorum çekmeceyi sallayarak. Hiçbir şey olmuyor, bu yüzden her şeyin tam olarak eskisi gibi olduğundan emin olarak eşyaları tekrar yerine koyuyorum ve geri itiyorum. Sonra sıra iki numaralı çekmeceye geliyor.

"Bunu korkutucu mu yoksa oldukça ateşli mi bulmam gerektiğini bilmiyorum."

Sırıtıyorum ve ikinci çekmecedeki dosyayı çıkarıyorum. Göz gezdiriyorum ama küçük anahtarın içine sığabileceği bir şey bir yana, şüpheli görünen hiçbir şey bulamıyorum.

Böylece masanın tamamına bakana kadar ilerlemeye devam ediyoruz. Sonunda, arkasında bir şey saklı olup olmadığını görmek için masayı öne bile çekiyoruz - ama nafile. Sonra başucu dolaplarına bakıyoruz. Bu noktada, en geç ikimiz de durumu hafifletmek için şaka yapma isteğimizi kaybediyoruz. Bayan Beaufort'unkini açıp el kremlerini, birkaç parça mücevheri ve bir İngiliz klasiğini karıştırırken kendimi pejmürde hissediyorum. Ayrıca kapağında Cordelia Beaufort'un fotoğrafı olan eski bir dergi buluyorum. Bir an için bunu yatağının başucunda tutmasına şaşırıyorum ama muhtemelen başka türlü de yapmazdım. Belki böyle bir kapak resmini masamın üzerine bile asabilirdim.

"Burada hiçbir şey yok. Yatağın altında bile yok," diyor James boğuk bir sesle. Tekrar ayağa kalkar, gömleği artık tamamen buruşmuştur.

"Burada da olmaz. Gardıroba mı gidiyorsun?" Ben soruyorum. "Evet."

Ailesinin gömme dolabının kapısını açtığında nefesim kesiliyor. Oda çok büyük.

Sağda ve solda özenle ütülenmiş takım elbise ve bluzların, takım elbise ve gömleklerin asılı olduğu elbise askıları ve sayısız çift ayakkabının saklandığı raflar var. Dolabın sol tarafı Bayan Beaufort'a ait olmalı ve onun eşyalarını gördüğümde gerçekten terlemeye başlıyorum. Aynı zamanda, kız kardeşimin şu anda benimle yer değiştirebilmek için sağ elini verebileceği aklımdan geçiyor. Gömme dolaplara karşı zaafı var ve bunun onun için bir rüyanın gerçekleşmesi olacağını biliyorum. Anında bu düşünceden utanıyorum ve önümdeki göreve odaklanmak için onu kafamdan uzaklaştırıyorum.

James odaya birkaç adım atar ve annesinin kostümlerinin kumaşını hafifçe okşar.

"Hatta onun gibi kokuyor," diye mırıldanıyor kısık sesle.

Ona arkadan yaklaşıyorum ve omzuna hafifçe dokunuyorum. "Eğer durmamızı istiyorsan, tek yapman gereken bir şey söylemek."

Hemen başını sallar. "Hayır."

Başımı sallıyorum ve ilk rafta duruyorum. Aralarına bir şey saklanıp saklanmadığını görmek için dikkatlice tişörtleri tek tek itmeye başlıyorum. Ne yazık ki durum böyle değil. James benim ulaşamadığım üst bölmelerle ve ayakkabı raflarıyla ilgileniyor ama o da başarılı olamıyor.

"Burası da mı?" Odanın daha gerisindeki beyaz lake çekmeceli sandığı işaret ederek soruyorum. James başını sallıyor ve ben de basınçlı kapı açacağına basıyorum.

Yine nefesimi tuttum. Mücevherler kelimenin tam anlamıyla gözümü kamaştırıyor. Her şey parlıyor ve ışıldıyor - broşlar, kolyeler, küpeler ve düğünler ya da Grand National ziyareti için yapılmış bazı fascinatörler.

"Vay canına," diye mırıldandım.

James yanıma geldi ve yanıma çömeldi. "Bu parçaların çoğunu hatırlıyorum. Hatta bunları hangi durumlarda giydiğini bile hatırlayabiliyorum. Bu garip mi?"

Başımı salladım. "Hiç de değil."

Siyah kadife kaplı yelpazelere bakıyoruz ve altında bir şey olup olmadığını görmek için onları da kaldırıyoruz. Alt bölmede saç tokaları ve bir sürü abartılı ıvır zıvır var. Bazı aksesuarları tanıyorum çünkü Lydia sınıfta karşımda otururken üzerinde görmüştüm.

"Bu neden sadece yarım bir konu?" diye sorar James aniden.

Işıltılı bir örümceği incelemekle ve böyle bir şeyi hangi vesileyle giymen gerektiğini düşünmekle o kadar meşguldüm ki fark edemedim. Bir sonraki an, James öne doğru eğilir ve çekmeceyi çekebildiği kadar dışarı çeker. Sonra kolunu alt çekmece ile dolabın arka duvarı arasındaki boşluğa iter. Gözleri büyür.

"Sanırım bir şey var," diyor, kolu dolabın içinde tamamen kaybolana kadar biraz daha öne eğilerek. James nesneye uzanırken yumuşak bir kazıma sesi duyuyorum. Sonunda başardığında ve kolu yeniden ortaya çıktığında nefesimi tutuyorum. Sonra kaşlarımı çatıyorum.

"O da ne?" Sessizce sordum.

James de aynı şekilde şaşırmış görünüyor. Ürün küçük bir kutudur. Her tarafı küçük boncuklar ve el işi taşlarla kaplıdır - her türlü renkte. Kutu o kadar renkli ve o kadar tizdir ki Cordelia Beaufort'un dolabındaki diğer eşyalara hiç uymamaktadır.

"Mücevher kutusuna benziyor. Ama... Annemin bunu duyduğunu sanmıyorum. Biraz garip görünüyor."

Başımı salladım. Taşların hepsi o kadar eğri büğrü yapıştırılmış ki, küçük bir çocuk üzerlerinde stres atmış izlenimi veriyor. "Anaokulundayken de böyle bir şey yapmış mıydın?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Eğer yapsaydım, babam onu çöpe atardı."

"James," dedim aniden. "Çevir onu."

İsteğimi yerine getiriyor ve donup kalıyor. Kutunun ön tarafında küçük bir anahtar deliği görülebiliyor.

"Anahtar sende mi?" Diye soruyorum ama James çoktan pantolonunun cebine uzanıp anahtarı çıkarmış bile. Sanırım ikimiz de anahtarı anahtar deliğine sokup ters çevirirken nefesimizi tuttuk.

Birbirimize bakıyoruz, sonra James kutunun kapağını açıyor. Öne doğru eğildim.

İçinde koyu mavi kadife üzerine serilmiş bir zarf vardır. James zarfı çıkarır ve kutuyu yanına, yere koyar. Sonra mektubu yavaşça yırtarak açar.

James'i okurken izliyorum. Herhangi bir duygu belirtisi göstermiyor. Ama beklemeye ve ne kadar huzursuz olduğumu belli etmemeye çalışıyorum.

İki dakika sonra James mektuptan başını kaldırır.

"Ve?" Fısıldıyorum.

"Hemen Ophelia'yı aramalıyız." Mektubu kaldırdı. "Bu annemin vasiyeti."

29

Lydia

> *... Ayrıca Beaufort Şirketleri'ndeki hisselerimi küçük kız kardeşim Ophelia'ya miras bırakıyorum. Ölümüm halinde, çocuklarım eğitimlerini tamamlayana kadar yaratıcı direktörlük ve yönetim kurulu başkanlığı görevlerini üstlenecektir.*

Ophelia yüksek sesle okurken elimi ağzımın önüne götürüyorum. Teyzem annemin vasiyetinde yazılanlara inanamıyormuş gibi gözlerini ovuşturuyor.

"Hepsi bu kadar değil," diyor Ophelia ve bana uzatıyor. Boştaki elimle Graham'ın bacağına pençe atıyorum. Konservatuarda yanıma oturuyor ve bir kolunu omzuma doluyor. Annemin mektubunu titreyen parmaklarımla kabul ederken onu kısa bir süre sıkıyor. Vasiyetnameyi Ophelia'nın yüksek sesle okuduğu bölüme kadar gözden geçiriyorum. Adımı gördüğümde kâğıdı daha yukarı kaldırıyorum.

> *Ben, Cordelia Beaufort, kızım Lydia Beaufort ve oğlum James Beaufort'u mirastan eşit pay almak üzere varislerim olarak atıyorum. Her zaman kendilerine inansınlar ve vizyonlarını uygulamaya geçirirler.*

Boğazımda kalın bir yumru oluşuyor. "Hiç sanmıyorum," diye fısıldadım. "Hisseleri bana devretti. James ve ben."

"Çünkü sana inanıyordu," diyor Graham yumuşak bir sesle.

Gözlerimde biriken yaşlar annemin sözlerini bulanıklaştırıyor. Mektubu aceleyle sağımda oturan ve bunca zamandır şaşırtıcı derecede sessiz olan James'e geri veriyorum.

"Bu eĞyayı sakladığına inanamıyorum," dedi Ophelia sessizce, parmaklarını mücevher kutusunun üzerinde gezdirerek. "Bunu ona on üçüncü yaş gününde vermiştim."

Sertçe yutkunuyorum. "Eğer bu vasiyeti bu kadar özenle sakladıysa, bu-" diye kısık bir sesle başlıyorum.

"... diğer vasiyetnamenin sahte olduğunu," diye bitiriyor James cümlesini. Babamın şirketin tek varisi olarak gösterildiği vasiyetname."

"Cordelia'nın vasiyeti ofiste saklanıyor," diye araya girdi Ophelia. "Clive Allen onu okuduğunda ben de oradaydım. Her şey yolundaydı."

"Ama bu vasiyet Clive Allen tarafından onaylanmadı," diyor Graham aniden yanımda, kaşlarını çatarak elimdeki kâğıdı işaret ederek. "Ama Fergus Wright'a ait."

James ve ben bakıştık.

"O bizim önceki avukatımızdı," diyor kardeşim yavaşça. "Büyükannem ve büyükbabamın da avukatı. Birkaç yıl önce öldü, sonra Allen'ı tuttular." Şaşkın bir kahkaha atıyor. "Hiç sanmıyorum."

"Ne?" Gözlerimin kenarlarını silerek soruyorum.

"Percy annemin ölümünden sonraki gece babamı Allen'a götürdü. Ondan yardım ve sağduyu istedi. Şüphesiz vasiyette sahtecilik yapmışlardır."

"Sence babam annemin Beaufort'u ona miras bırakmayacağını biliyor muydu?"

Ophelia bunca zamandır oturduğu rattan sandalyeden kalktı. "En azından bir şeyden şüphelenmiş olmalı."

James'e bakıyorum. O da bu durumdan benim kadar etkilenmiş görünüyor.

am.

"Ama... eğer annem en başından beri şirketi miras bırakacağını biliyorduysa

Ophelia bir noktada - neden babamın onu bu şekilde dışlamasına engel olmadı?" diye soruyor James düşünceli bir şekilde.

"Çünkü beni korumak istedi," diyor Ophelia sessizce. Pas kırmızısı bir saç telini kulağının arkasına fırçalıyor ve sertçe yutkunuyor. "Avukatımla temasa geçeceğim. Doğru vasiyetnamenin yürürlüğe girmesini sağlamalı."

Kardeşimin eline uzandım, tıpkı onun benimkine uzandığı gibi. Ophelia aramayı yaparken biz de birbirimize sarılıyoruz. Sanırım ikimiz de birbirimize her zamankinden daha sıkı sarılmamız gerektiğini biliyoruz.

James

Lydia siyah bir kostüm giyiyor ve içinde anneme korkunç derecede benziyor. Hepimiz bu durum için giyindik: Ophelia nane yeşili bir kılıf elbise giydi ve ben de Beaufort takım elbise giydim.

Babamın asistanının bizi karşılaması ve onu takip etmemizi istemesi biraz zaman alıyor. Bizim için kapıyı açıyor ve teker teker ofise giriyoruz. Babamı gördüğümde göğsümde baskıcı bir his yayılıyor.

"Bu sürprizi nasıl hak ettim?" diye soruyor alaycı bir şekilde. Masasından kalkma zahmetine bile katlanmıyor.

Ophelia odada daha önce onda hiç görmediğim bir dinginlikle yürüyor. Şu anda sanki üstünlük onda ymış gibi görünüyor. Muhtemelen babama ulaşmanın tek yolunun bu olduğunu bildiği için. "Konuşmamız gerek Mortimer," diyor ve masanın önüne oturuyor. Lydia ikinci sandalyeye oturuyor. Arkasında duruyorum ve koltuğa yaslanıyorum. sırtlık.

Babam teyzemizle bizim aramızda gidip geliyor. Bakışlarını sınıflandıramıyorum. Ne bekleyeceğini biliyor mu?

"Bunu bulduk," diyor Ophelia siyah evrak çantasını açarak. Annemin vasiyetinin bir kopyasını çıkarıp masanın üzerinden babama uzatıyor.

Yüz ifadesini çok yakından izliyorum. Önce şaşkınlıkla göz kırpıyor. Bir sonraki an, tüm kanı yanaklarını terk ediyor. Kopyayı kendine yaklaştırıyor ve göz gezdiriyor.

"Bu da ne demek oluyor?" diye soruyor, başını kaldırarak.

Ophelia sakince, "Bu kız kardeşimin vasiyeti," diye cevap verir. "Bu da Aralık ayında hangi vasiyetin okunduğu sorusunu gündeme getiriyor."

Babamın sol gözü seğirmeye başlar. Elini kaldırır ve jöleli saçlarını okşar. Sonra sertçe yutkunur ve dudaklarını ince bir çizgi halinde birbirine bastırır.

Bu her şeyi açıklıyor. Yine de kesinliğe ihtiyacım var.

"Annemin vasiyetini taklit ettin mi baba?" Sesimin bu kadar buz gibi ve duygusuz olmasına şaşırarak soruyorum.

Babam bana bakıyor. Ağzını açıyor ve tekrar kapatıyor.
Görünüşe göre nutku tutulmuştu.

"Sana bir şey sordum." Babama daha yakından bakıyorum. Bu arada, yüzü hâlâ kireç gibi beyaz olmasına rağmen alnında ince boncuk boncuk terler oluşmuştu. "Beaufort'u ele geçirmek için annemin vasiyetini taklit ettin mi?"

"Başka seçeneğim yoktu," diyor sonunda.

Lydia keskin bir nefes alıyor. Ben ise sandalyenin arkalığını o kadar sıkı kavrıyorum ki deri parmaklarımın altında çatırdıyor.

"Neden?" Sakince sordum.

Babam önce Lydia'ya, sonra bana baktı. "Hayatım boyunca bu şirket için çalışıp elim boş dönmedim."

Ophelia enerjik bir tavırla, "Cordelia senin ne kadar açgözlü olduğunu bilmeseydi, hisselerinin bir kısmını sana miras bırakırdı," dedi.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok!" diye tıslıyor babam. Ellerini yumruk yapmış, o kadar sıkmış ki parmak eklemleri bembeyaz olmuş. "Her zaman üzerinde birlikte çalıştığımız bir planımız vardı. Çocuklar Oxford'a gidecekti ve James daha sonra şirketin başına geçecekti. Bir yapıya, stratejiye ihtiyacımız vardı - ve sonra birdenbire seni şirkete geri almak istemeye başladı, senden yıllar önce kurtulmuş olmama rağmen. Onu bundan vazgeçirmek yıllar aldı."

Ailemiz hakkında, annem hakkında nasıl konuştuğuna inanamıyorum.

Ophelia yavaşça, "O zaman beni ana şirketten uzak tutmak Cordelia'nın fikri değildi," dedi.

"Tabii ki hayır. Kız kardeşin her zaman tutarlı davranmakta zorlandı. Cordelia'nın aksine, benim Beaufort için bir vizyonum vardı. Ve onlar için sen yoluma çıktın."

Lydia'nın omuzları giderek daha fazla geriliyor. Ayağa kalkıp odadan çıkmak istediğini hissedebiliyorum, muhtemelen babamla ilgili hala sahip olduğu son güzel anıları korumak için. Ben de aynı şekilde hissediyorum. Aynı zamanda, bunu atlatmak zorunda olduğumuzu da biliyorum. Aksi takdirde geleceğe asla gönül rahatlığıyla bakamayız.

"Peki neden her ne pahasına olursa olsun beni şirkete zincirlemek istediniz?" I

Sor.

Babam küçümseyerek homurdandı. "Çünkü sen her zaman benim dediğimi yaptın.

Çünkü seni doğru yöne yönlendirmek için sadece biraz şiddet gerekti. Cordelia'nın boşluğunu kendi iradesi olan ve bunu sürekli zorlamaya çalışan birinin değil de senin doldurman hem benim hem de şirket için daha iyi olur."

Babamın son birkaç yıldır bana yaptığı her şeye rağmen, sözlerinin anlamı içime işlerken göğsümde acı verici bir bıçak saplandığını hissediyorum.

Bunlar bana onun bende başarısı için bir araçtan fazlasını görmediğini gösteriyor. Lydia'yı ve beni ne kadar az sevdiğini gösteriyorlar.

Ve babamla işimin uzun zaman önce bittiğini düşünmeme rağmen, bakışları benimkiyle kesiştiğinde içimde bir şeyler parçalanıyor.

"Sen bu ailenin yüz karasısın, Mortimer," der Ophelia ölümcül bir alçak sesle. "Cordelia'nın izinden gitmeyi hak etmiyorsun."

Sonra başka bir şey söylemiyor.

"Hiç utanmıyor musun baba?" diye soruyor Lydia titreyen bir sesle. "Ben sadece doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım."

"O zaman ahlaki pusulanız oldukça yanlış," diye yanıtlıyor Lydia.

"Annem seni böyle görse çok utanırdı," diye ekliyorum.

"Her şey iyi ve güzel. Sadece şimdi bu bilgiyle ne yapacağını merak ediyorum." Bir kaşını kaldırıyor ama kibirli bakışları etkisini yitirmiş. Sanki babamla ilgili her zaman sahip olduğum imaj sonunda patladı ve sanki şimdi onun dış görünüşünün ardında gerçekten neyin saklı olduğunu görüyorum. Onun gerçek benliğini tanıyorum - ve bu hiç de hoş bir görüntü değil. Tam tersine. Ona bu kadar uzun süre nasıl inandığımı merak ediyorum.

"Şimdi birkaç seçeneğimiz var Mortimer," diyor Ophelia. "Birincisi: Sen şirketten çekileceksin ve yönetimi bana devredeceksin. Tıpkı Cordelia'nın istediği gibi."

Oda sessizlikle doldu. Babamın gözlerinin arkasında çalıştığını görebiliyorum. "Ne yazık ki bu benim için bir seçenek değil," diyor yarım saat sonra.

dakika.

"Pekala, eğer durum buysa, avukatım vasiyetnamenin yeniden icrası için işlemleri başlatacaktır. Clive Allen'la çoktan konuştu ve eğer karşılığında onu ihbar etmekten kaçınırsak size karşı tanıklık etmeye hazır. Ona şantaj yaptığınızı ve sahte vasiyeti okumaya zorladığınızı söyleyecek. İspat yükümlülüğü nedeniyle davayı kazanma şansın neredeyse sıfır Mortimer. Basın bunu öğrendiğinde neler olacağını tahmin edebilirsin."

Babam bakışlarını masaya indirir. Sertçe yutkunuyor ve ellerini koyu mavi yüzeyde düz durana kadar gevşetiyor. Tekrar yukarı baktığında, kendimi her şeye hazırlıyorum. Savaşmak zorunda kalsam bile. Ama önce Lydia'ya, sonra da bana baktığında, bakışlarında pişmanlık gibi bir şey sezdiğimi sanıyorum.

"Basını bu işten uzak tutabilirsek çok memnun olurum," diyor sonunda.

O anda biliyorum: Biz kazandık.

30

James

Güneş sahaya vuruyor ama vücudumu saran koruyucu giysilerin ve sırtımdaki beyaz 17'nin verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Hiç düşünmüyorum. Tek yapmam gereken koşmak, topu yakalamak ve kaleye sokmak.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve etrafımdaki seslere odaklanıyorum: ayak sesleri, seyircilerin bağırışları, topun vızıltısı...

"Beaufort!" diye kükrüyor Koç Freeman. "Uyumayı kes, lanet olası!"

Tam zamanında gözlerimi açıyorum ve Alistair'in topu bana attığını görüyorum. Son anda topu sopayla yakalıyorum - ve sonra diğer takımdan üç oyuncu aynı anda bana doğru koşuyor.

Vücudum sanki kendiliğinden yer değiştiriyor. Bir saniye bile tereddüt etmeden koşmaya başlıyorum. Rakip oyunculardan biri bana çarpıyor. Bir an dengemi kaybediyorum ama kendimi tekrar yakalayabiliyorum. Etrafta takım arkadaşlarımı arıyorum ve benimle birlikte ileri fırlayan Wren'i fark ediyorum. Raketi geri çekiyorum ve topu ona güçlü bir şekilde atıyorum. Topu raketinin cebine sokmak için zıplaması gerekiyor ama başarıyor. Üç adım atıyor ama savunma avukatı yoluna çıkıyor. Wren tereddüt etmeden topu bana geri verdi. Savunmacılardan sıyrılıp olabildiğince hızlı koşuyorum. Sonra zıplayıp şut atıyorum. Top vızıldayarak kaleciyi geçti ve ağlara gitti. Bir sonraki an, hakem mola düdüğünü çalıyor.

Yanıma gelip bana beşlik çakan ilk kişi Wren oluyor, diğer ekip üyeleri de onu takip ediyor. Adrenalin vücudumu sarıyor. Asla inmek istemediğim bir yüksekliğe çıktım.

Kaskı kafamdan çıkarıyorum ve hemen kahverengi saçlı bir kafa arıyorum.

Ruby ön sırada bir koltukta oturuyor, yanında kız kardeşi ve tüm etkinlik komitesi var.

Her şeyi ezberliyorum. Tribünlere doğru yürürken ayakkabılarımın altındaki çimin hissini. Sopayı daha sıkı kavrarken eldivenlerimin gıcırtısı. Ruby'nin uzaktan bile bana içinde bulunduğum sarhoşluktan daha yoğun görünen bakışları

Kendimi şut kalesine attım. Evine vardığımda sırıtmaktan kendimi alamadım.

"Hey," diye mırıldanıyorum ve ona doğru eğiliyorum. Öpücüğün kısa sürmesi gerekiyordu ama Ruby'nin dudaklarını dudaklarımda hissettiğimde aniden duramıyorum.

Ember yanımızda garip bir ses çıkarıyor ve kısa bir süre sonra Ruby gülerek arkasına yaslanıyor.

Lin bana, "Eğer böyle oynarsa, haftada bir kez buluşmamıza gelmediği için onu affedebilirim," diyor.

Ruby gözlerini benden ayırmadan gülümseyerek, "Biliyorum," diye cevap veriyor. "Oldukça iyi gidiyor, değil mi?"

Kalbim daha da hızlı atıyor.

"Hey," diyor Wren, yanımızda durarak. "Ben de övülmek istiyorum, lütfen."

"İltifat için balık avlamak hiç hoş değil, Wren," diye yanıtlıyor Ember. Ses tonu ciddi olsa da ağzının kenarları seğiriyor. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle Ember'a bakan Wren'e bakıyorum: neşeli, açık ve şefkat dolu.

Acaba ben de Ruby'ye böyle mi bakıyorum?

"Lydia sana tekrar yazdı mı?" Kısa bir süre sonra Ruby'ye sordum.

Başını iki yana sallar. "Son sorduğundan beri hayır. Bu arada, bu sadece yarım saat önceydi."

Ona doğru eğildim. "Öyle sırıtma. Sanırım biraz heyecanlanmaya hakkım var. Ne de olsa her gün amca olunmuyor" diyorum, o kadar sessiz söylüyorum ki sadece Ruby anlıyor. Lydia yarım saat önce ona bir süredir düzensiz kasılmaları olduğunu yazmış ama doktoru hastaneye gitmeden önce beklemesi gerektiğini çünkü bunun yanlış alarm olabileceğini söylüyor.

"Tekrar iletişime geçer geçmez size bir işaret vereceğim. Anlaştığımız gibi," diyor Ruby. Dudaklarında hala onu saatlerce öpmek istememe neden olan o anlamlı gülümseme var.

"Söz mü?" Ben soruyorum.

Başını salladı ve biraz doğrulup oturdu. Sonra iki eliyle yüzümü kavrıyor ve bir öpücük için beni kendine doğru çekiyor.

"Hadi Kaptan," diyor Wren omzunu benimkine çarparak. "Mola sona erdi. Eminim daha fazlası da gelecektir."

Wren'le birlikte arkamı dönüp sahaya doğru koşmaya başlamadan önce Ruby'ye tekrar gülümsüyorum. Bu esnada ben de oyunun başlangıcını düşünüyorum.

okul yılı. O gün Lydia önümde durdu ve Ruby'ye göz kulak olmamı istedi.

O zamandan beri hayatım yüz seksen derece değişti. Gelecekte yaşayacağımı düşündüğüm her şey buhar olup uçtu. Oxford'a gitmek ve Beaufort'un yönetim kurulunda oturmak yerine, ailemin benim için istediklerine karşı karar verme cesaretini gösterdim ve kalbimin sesini dinledim.

Ophelia Beaufort'u devraldı ve şirketi özenle yenilemeye başladı bile. İkizler yeterince büyür büyümez Lydia da ona katılacak. Herhangi bir plana umutsuzca tutunmanın pek mantıklı olmadığını öğrendim. Okul yılının başında, her şeyin kaygısız hayatımın sonuna doğru bir geri sayım gibi olduğunu hissediyordum, ama şimdi... şimdi bir başlangıç gibi geliyor. Her ne kadar içten içe her zaman olanlarla mücadele edecek olsam da hayata bakış açım temelden değişti.

Wren'in son lakros maçımızın skorundan bahsettiğini biliyorum ama ona yandan sırıtıyorum.

"Ve orada daha ne kadar çok şey yapılabilir," diyorum ve bunu tüm kalbimle söylüyorum.

Sonsöz

Üç ay sonra Ruby

Hayatım renklere ayrılmıştır:

Altın Seminerleri
Gümüş - Sınavlar
Bronz - Kulüpler ve Müfredat Dışı Etkinlikler
Yeşil - En iyisi hemen yapılır
Turkuaz - Eğlence
Mor - Aile
Portakal - İkinci Ailem

Mor (Ember ile telefonda konuşmak), turuncu (Rosie ve Henry için vaftiz hediyelerini paketlemek (güzel!) ve bronz (birinci sınıfların kahvaltısına katılmak ve en az bir kişiyle konuşmak) bugün zaten işaretledim. Geriye kalan tek şey yeşil (son kutuları açmak, Tayland resimlerinin çıktısını alıp asmak), turuncu (James'in seyahat günlüğünü test etmek) ve turkuaz (Lin'le kahve içmek için buluşmak ve en lezzetli kahvenin nerede olduğunu öğrenmek).

"Buraya ne dersin?" diye sorar James.

Köhne masa sandalyemde ona dönüyorum. Yatakla küçük gardırobun arasında duruyor ve duvara bir fotoğrafımızı asıyor. Tayland'da ona eşlik ettiğim iki hafta boyunca çektiğimiz ilk fotoğraf bu. Bir sokak pazarının ortasında duruyorduk ve etrafımızda yüzlerce insan koşuşturuyordu. Ama fotoğrafta bunu fark etmiyorsunuz. İkimiz de mutlu ve kaygısız bir şekilde kameraya bakıyoruz.

Fotoğrafa her baktığımda, hayatımın en güzel iki haftasına geri döndüğümü hissediyorum - bu aynı zamanda onu yurt odamda asılı tutmayı gerçekten istememin nedeni.

"Bence burası harika bir yer," diye cevap veriyorum biraz gecikmeli olarak.

James başını sallıyor ve resmi hala çorak olan duvara ilk bant şeridiyle yapıştırıyor. "Bence buraya çerçeve asmanıza izin verilmemesi gerçekten aptalca."

"Önemli değil. Önemli olan resimlerin asılması," diye cevap veriyorum ve tamamlanan görevin önüne küçük bir çarpı işareti koyuyorum.

"Senin için hâlâ bir şeyim var," diyor James. Masada yanıma geldiğini duyabiliyorum ve başımı kaldırıp ona bakıyorum. Elinde kahverengi kâğıda sarılmış ve beyaz fiyonklu bir hediye tutuyor.

Şaşırdım, kabul ettim. "Ne-?"

"Aç şunu," diyor gülümseyerek.

Fiyonku yavaşça çekip açıyorum ve kağıdı açıyorum. İçinde başka bir fotoğrafın bulunduğu küçük ahşap bir resim çerçevesi gün ışığına çıkıyor.

Kalbim bir sıçrama yaptı. "Bu senin veda partinden!"

"Bunu masana koyarsın diye düşünmüştüm. Böylece hepimiz senin öğrenmeni izleyebiliriz."

Gözlerimi bu fotoğraftan ayıramıyorum. Yaz tatilinin başında, James ve ben Tayland'a uçmadan bir gece önce bahçemizde çekilmişti. Annem ve babam Ember, Wren, Alistair, Kesh ve Lin'in yanında kenarda duruyorlar. Lydia ve Graham kameraya genişçe gülümsüyorlar, hemen yanlarında Cyril, kucağında bebek Henry'yi tutuyor. Diğerlerinin aksine kameraya bakmıyor, parmağını tutan Henry'ye bakıyor. Diğer tarafta James kucağında Rosie ile ayakta duruyor ve ben de onun hemen yanındayım, bir kolum beline sarılmış, yüzüm omzuna yaslanmış.

"İnanılmaz," diye mırıldanıyorum, resmi gözlerime biraz daha yaklaştırarak. "Bu sadece iki ay önceydi ve Henry ile Rosie sanki iki kat büyümüş gibiydiler."

"Lydia da bunun ne kadar ürkütücü olduğunu düşündüğünü söyleyip duruyor. Bence çok havalı. Yakında çocuklarla birlikte onlarla lakros oynayabileceğiz." Rahat bir ton tutturmaya çalışıyor ama bakışlarının aniden karardığını görebiliyorum. "Geri döndüğümde beni tanıyamayacaklarından eminim."

"Ne kadar saçma," diyorum ve resmi masanın üzerine koyuyorum. Sonra ayağa kalkıp James'in önünde duruyorum. Ellerimi kalçalarına koyuyorum ve parmak uçlarımda durarak burnunu onunkine dayıyorum. "Sadece dört haftadır uzaklardasın. Skype ya da Facetime ile de görüşebilirsin."

James üç gün içinde Bali'ye uçacak ve burada gazetecilik yazarlığı ve profesyonel fotoğrafçılık seminerlerine katılacak. Son aylarda küçük bir okuyucu kitlesi oluşturdu ve sitesinin gelişimi yavaş ilerlese de bunu yaparken çok eğleniyor. Her konuştuğumuzda

ya da birlikte girişler ve yeni düzenler üzerinde çalışırken, gözleri kelimenin tam anlamıyla parlıyor.

Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Ondan tekrar tekrar bu kadar uzun süre uzak kalmak inanılmaz derecede acı verse de, yaptığı işten ne kadar keyif aldığını görmek beni inanılmaz mutlu ediyor.

Sanki ikimiz de aynı anda hem varmışız hem de bir yolculuktaymışız gibi hissediyorum - o dünyada, ben Oxford'da. Tam olarak her zaman olmak istediğim yerde ve tam olarak her zaman hayal ettiğim gibi. Sadece daha iyi çünkü yanımda James var.

"Sana bir şeyler getireceğim," diyor beni kendine çekerek. "Ya da belki bu sefer senin için bir şey oyarım."

Sırıtmak zorundayım. "Çok detaylı ve desenli bir şey lütfen."

"Ne yapılabileceğini görüyorum," diye mırıldanıyor. Sonra öne doğru eğilerek dudaklarını nazikçe dudaklarıma yerleştiriyor ve içimde bir havai fişek gibi patlayan duyguları ateşliyor.

Acaba beni öptüğünde hep böyle mi olacak?

Benden ayrıldığında, gözlerinde yolculuğuna başlamadan önce mutlaka tutacağı bir dizi söz görüyorum.

Dudaklarım kendi kendine bir gülümseme oluşturuyor.

"James'im," diye fısıldıyorum onu tekrar kendime çekip öpmeden önce. Dudaklarımda iç geçiriyor.

Sonunda burada olabilmek için çok uzun süre mücadele ettik. Son birkaç ayda çok şey oldu: paramparça olmuş dilekler, umut dolu hayaller ve mümkün olduğunu hiç düşünmediğim kadar çok sevgi.

Savaştık ve birbirimizi kurtardık. Ve gelecekte de tam olarak bunu yapmaya devam edeceğiz. Her saat, her dakika, her saniye.

Şükran Günü

Maxton Hall üçlemesinin sonuna geldiğimize inanamıyorum. Geçtiğimiz on sekiz aylık yazma süreci bugüne kadarki en çalkantılı dönemdi ve şimdi bu döneme bir gülen bir de ağlayan gözlerle bakıyorum.

Her şeyden önce, kendisi olmadan bu kitabın asla bitirilemeyeceği kocam Christian'a teşekkür etmek istiyorum. Bazı günlerde, özellikle de kendinden şüphe sağır edici bir gürültüye dönüştüğünde ve sizi aşağı çekmek istediğinde, yazmak büyük bir üstesinden gelme ile ilişkilidir. Beni hiç durmadan motive ettiğin, en büyük amigom olduğun ve her zaman beni dinlediğin için teşekkür ederim.

Kitapların son rötuşlarında sabahtan akşama kadar benimle birlikte çalışan ve beni daha iyi bir yazar yapan editörüm Stephanie Bubley'e teşekkür ederim. James & Co. olarak bu kadar çalıştıktan sonra ikimiz de (uzun) bir sağlıklı yaşam tatilini, bir yığın çikolatayı ve bolca şarabı hak ettik. Bizimle gurur duyuyorum!

Ayrıca Bastei Lübbe/LYX'te kitaplar için yorulmadan çalışan diğer tüm çalışanlara da teşekkür etmenin zamanı geldi:

Tüm randevuları mümkün kılan ve sayesinde basılı bir kitabın ortaya çıkmasını sağlayan prodüksiyondan Sandra Krings. Ricarda Witte-Masuhr, Simone Belack ve Angie Timplan, harika pazarlamayla ilgilendiler. Basından Barbara Fischer ve Anna Fohs'un yanı sıra öykülerimin yurtdışında da yayınlanmasını sağlayan Christian Stüwe'ye teşekkür ederim. Bastei Lübbe/LYX'in tüm satış departmanı adına Torsten Gläser ve Andrea Ludorf, kitapları kitapçılara ve dolayısıyla siz okurlara ulaştıran kişiler. Dileyebileceğim en iyi okuma turu için Jennifer Schock'a, öykülerime duydukları güven için Ruza Kelava ve Simon Decot'ya ve ihtiyaç duyduğunuzda her zaman yedek olarak devreye giren Katharina Schmidt'e teşekkür ederim.

Ayrıca test okuyucularım Lisa, Robert ve Laura'ya değerli yorumları için, Sarah Saxx ve Tina Köpke'ye yazma üzerine sohbetleri için ve arkadaşlarım Elisa, Jasmin, Jenny, Lucie, Maren, Wiebke ve Anna'ya her zaman açık kulakları için teşekkür ederim.

Ve son olarak, tüm okuyuculara teşekkür etmek istiyorum. Umarım James size hiçbir hayalin çok büyük ya da küçük olmadığını gösterebilmiştir. Umarım Ruby sizi her zaman kendiniz için ayağa kalkmaya teşvik edebilmiştir. Umarım Lydia

size kendinizi aşma cesareti verir. Ve umarım hepiniz Ember'in kitabından bir yaprak alırsınız, çünkü biraz daha fazla öz sevginin kimseye zararı olmaz.

Bizimle Maxton Hall'a seyahat ettiğiniz için teşekkür ederiz.

Woodshill'e geri dönün...

mona kasten

hope again

roman

LYX

Everly ve Nolan'ın hikayesi
28 Haziran 2019

Yazar

© Mona Kasten

Mona Kasten 1992 yılında Hamburg'da doğdu ve kendini tamamen yazmaya adamadan önce kütüphane ve bilgi yönetimi eğitimi aldı. Aşağı Saksonya'da kocası ve kedilerinin yanı sıra sonsuz sayıda kitapla yaşıyor, her türlü kafeini, ormanda uzun yürüyüşleri ve sadece yazabildiği günleri seviyor. Daha fazla bilgi için lütfen şu adresi ziyaret edin: www.monakasten.de

Mona Kasten'in romanları LYX'te

Maxton Hall Serisi:
Beni
Kurtar
Seni
Kurtar
Bizi
Kurtar

The Again serisi:
Yeniden Başla
Yeniden
Güven
Yeniden Hisset

Yazarın diğer romanları LYX'te hazırlık aşamasındadır.

Bastei Lübbe AG'de LYX.digital

Orijinal baskı

Telif Hakkı © 2018 Bastei Lübbe AG, Köln

Metin düzenleme: Stephanie Bubley
Kapak tasarımı: Sandra Taufer, Münih
Kapak görseli: ©
Shutterstock/Shebeko
Dizgi ve e-kitap: Greiner & Reichel, Köln ISBN 978-3-7363-0675-2

Bizi internette şu adreste bulabilirsiniz: www.lyx-verlag.de Lütfen ayrıca not edin: www.luebbe.de ve www.lesejury.de